

INLEIDING

Het occulte of duistere is het niet-erkende deel van het bestaande. Elke mens maakt deel uit van de totaliteit van bestaan, niet slechts van het erkende deel ervan. Wil men doordringen tot datgene, wat als verborgen, als duister wordt beschouwd, zo zal men zich de beelden van dat Al eigen moeten maken, aan de hand waarvan men zich kan oriënteren in de totaliteit en afstand kan doen van de eenzijdige gerichtheid en beperktheid, die normalerwijze het menselijk denken bevat. De voorstellingen van het AL zijn velerlei. Ik wil beginnen met een eenvoudige opzet te geven, die u als schema kunt gebruiken voor alle volgende lessen.

1. De kern van het Al is een gedachte. Wij noemen dit de goddelijke Gedachte. Deze gedachte is zo veelomvattend, dat een kleiner begrip niet in staat is die gedachte in een ogenblik te overzien. Hierdoor ontstaat het besef "tijd", waarbij mag worden gesteld, dat naarmate het bewustzijn minder omvat tijd een meer vaste betekenis krijgt binnen het eigen bestaan.
2. De kern van al hetgeen wij kennen en beleven - in welke sfeer dan ook - is kracht, Wij noemen deze kracht goddelijke Kracht. In feite is zij datgene, wat in de Gedachte tot uiting komt. Alle kracht kan in alle vorm optreden. Er is dus geen beperking of eenzijdigheid t.a.v. de kracht, die in de goddelijke Gedachte bestaat. Een ieder, die deze kracht als een niet-gerichte waarde kan beseffen en bevatten, zal eveneens in staat zijn om met deze kracht op gerichte wijze de gewenste processen en resultaten tot stand te brengen,
3. Elke indeling van het heelal, van geestelijke werelden en sferen of van krachten, vloeit niet voort uit het wezen daarvan, maar uit het wezen van de beschouwer. Hij, die het Al beziet, erkent daarin verschillen van waarde. Deze verschillen van waarde zijn het product van zijn eigen vermogen tot beschouwing;

Dan een tweetal zeer korte regels, die toch wel bij de afronding van dit beeld behoren:

- a. Ik ben datgene, wat ik denk te zijn, zolang ik volledig reageer en handel in overeenstemming met mijn voorstelling.
- b. Waar ik aarzel, twijfel of tekort schiet t.a.v. het beeld van mijzelf of van de wereld, dat ik in mij draag, zal ik falen en zal ik dus het door mij gewilde of begeerde niet bereiken.

In deze regels ligt een overzicht besloten van het Al in zijn totaliteit.

Alle indelingen, die wij in deze en toekomstige lessen gebruiken, zijn dus methoden om vanuit een beperkt besef toch de totaliteit te benaderen.

Alle pogingen tot definitie van sfeer en kracht, die wij ongetwijfeld zullen moeten gebruiken, zijn niet bepalingen van die kracht in haar wezen, maar van de verhouding, die zij t.o.v. ons bezit. Want wijzelf nemen een zeer centraal punt in bij al hetgeen wij beleven, wat wij zijn en wat wij doen., Uit een oneindigheid van mogelijkheden kiezen wij voor onszelf datgene, wat wij willen waarmaken. Hierbij is onze vrijheid uit de aard der zaak beperkt door ons besef. Maar wij kunnen beseffen en wij kunnen waarmaken wat wij willen. Dit in wezen niet gelimiteerd-zijn van de mens is een van de belangrijkste grondslagen van alle occultisme en magie.

Op het ogenblik dat ik een beperktheid, een gerichtheid of zelfs een voorbestemd-zijn ga aannemen, kom ik nl. tot een niet-persoonlijk handelen, een niet-persoonlijk beïnvloeden van de feiten en is mijn besef van nul en generlei waarde, daar het op het totale verloop der dingen geen invloed uitoefent. Dan is mijn besef alleen voor mijzelf van belang. En zelfs deze belangrijkheid is in vele gevallen nog vraagwaardig.

Om mij een voorstelling te maken van het hogere of om mij een beeld te vormen van mijn mogelijkheden zal ik altijd moeten uitgaan van een gelijkenis. Het is nl. niet gemakkelijk - zo het al mogelijk is - om te overzien wat een bepaalde daad als gevolgen met zich zal brengen, mits wij deze ontleden naar een verdere toekomst. Het is niet zo eenvoudig een denkbeeld te koesteren en de totale betekenis ervan voor ons wezen te beseffen. Gaan wij uit van het meest eenvoudige standpunt, dan kunnen wij zeggen:

Voor ons en vanuit onszelven zijn alle waarden vergelijkbaar. Als zodanig is de hogere wereld voor ons het gesublimeerde beeld van onze eigen wereld. Onze eigen wereld is volgens ons besef een afleiding van hetgeen wij als hogere wereld beschouwen. De beide beelden, die wij in ons dragen, beantwoorden niet geheel aan de waarheid, maar datgene, wat als waarheid rond ons bestaat, is in beide gevallen de dragende factor voor ons voorstellingsvermogen en zal in beide gevallen bepalen wat onze actiemogelijkheid zal zijn.

Nu komen wij van hieruit eigenlijk vanzelf op de mens, zijn wezen en zijn gedrag, Een mens onderscheidt niet slechts de wereld, maar ook zichzelf in tegendelen. Dat wil zeggen, dat het beeld, dat wij van het eigen "ik" maken, altijd uiteenvalt in onze goede en kwade zijden; dat de wereld altijd verdeeld is in licht en duister, in goed en kwaad. Deze dingen vloeien - gezien het voorgaande - uit onszelven voort. Het is dus eenvoudig te stellen, dat er geen goed en geen kwaad zijn. Maar voor onszelven bestaan deze waarden wel degelijk. Zonder dit is een levensinterpretatie niet mogelijk. Het resultaat is dus, dat ons persoonlijk gevoel vare goed en kwaad veel meer dan een eventueel algemeen geldende maatstaf of zelfs als de een of andere zogenaamde of reële openbaring bepalend zal zijn niet slechts voor ons leven en ons voortbestaan, maar voor onze erkenning van leven en voortbestaan. Geluk is in het leven: harmonische erkenning van feiten en mogelijkheden. Ongeluk, leed en smart zijns niet-harmonische erkenningen van feiten en mogelijkheden.

Wij maken dus voor onszelf het beeld uit van goed en kwaad. Wij leven daarin en zijn, daaraan door ons bewustzijn gebonden. Occult gezien betekent dit, dat wij alleen kunnen streven volgens datgene. wat wij "goed" noemen, daar alleen dit voor ons een blijvende waarde heeft en geluk of harmonie met zich kan brengen. Zodra wij iets doen, wat volgens ons besef of wezen "kwaad" is, zal dit - of het goed is of niet een rol blijven spelen in ons bestaan en zullen wij - ongeacht de gevolgen - hierdoor in onszelf een disharmonie ondervinden, die eerst moet worden gecompenseerd, voordat geluk mogelijk is,.

Stel nu, dat deze waarden niet alleen gelden voor het stoffelijk "ik". Zij gelden voor de totaliteit van het ego. En dit betekent, dat zij ook alle andere werelden mede omvatten. Dan kunnen wij zeggen: Het vermogen plus de beleving van de geest - in welke sfeer dan ook - zal worden bepaald door haar eigen herinneringen omtrent goed of kwaad volgens haar eigen norm. Dit is van belang.

Er zijn in het leven heel veel dingen, die de wereld goed of kwaad noemt en die ons persoonlijk niets zeggen. Ook wanneer wij in deze dingen verward geraken en daardoor in de ogen van onze medemensen helden, heiligen, zondaars of slechte mensen worden, heeft dit geen invloed op ons voortbestaan en in wezen geen invloed op ons vermogen tot gelukkig zijn.

Wie zich bezighoudt met de verborgen krachten van het AL en met het gebruik daarvan, zal dan ook tot zijn verbazing moeten constateren\$ dat in, alle mogelijkheden (of deze magisch, ritueel, esoterisch zijn, dan wel eenvoudig ontwikkeling van wat men gaven noemt) hij daarbij afhankelijk zal zijn niet van hetgeen de wereld denkt en niet van hetgeen buiten hem klaarblijkelijk kenbaar wordt, maar van hetgeen hij in zichzelf gevoelt. Wij kunnen t.a.v. alle begaafdheden (of dit helderziendheid, helderhorendheid of iets anders is), alle krachten en vermogens (of dit nu is hypnotiseren, paranormaal genezen dan wel het dwingen van geesten, het bezweren van demonen etc.) dus zeggen.

Dat, wat ik in mijzelf als juist ervaar, is te verwezenlijken. Dat, waaraan ik twijfel of wat ik niet als juist ervaar, is niet te verwezenlijken. Mijn gaven komen niet voort uit iets, wat buiten mij ligt, maar zij komen voort uit mijn persoonlijke aanvaarding van levensaspecten, zonder enig voorbehoud of twijfel daartegenover te zetten, en zonder ook te twifelen aan de goede„de positieve waarde, die daarin is gelegen.

Dit is natuurlijk alleen maar een beginpunt; dat zult u begrijpen. U moet een basis hebben, een punt van uitgang. Hierin ligt de bepaling van uw ,mogelijkheden. Indien u zich laat bepalen door hetgeen er buiten u bestaat of geschiedt, dan bent u daaraan gebonden, niet door de dwang van buitenaf, maar door uw eigen reactie daarop, uw aanvaarding ervan.

Feiten, zoals een mens die ziet, zijn in wezen geen feiten. Als iemand u wil doden, ,dan kan hij dit misschien doen. Maar als voor uw besef de dood niet bestaat, kan hij u niet doden. De doodsangst en al wat ermee gepaard gaat (het lijden, de verschuiving van bewustzijn, clip u "dood" pleegt te noemen) vloeit niet voort uit het wezen van de overgang, maar uit uw reactie op de overgang. Het zal u dus duidelijk zijn, dat de omstandigheden buiten u weliswaar door u niet kunnen worden beheerst, maar dat hun betekenis voor u wel degelijk door u kan worden beheerst en geleid. De grondslag van alle occultisme is de beheersing van jezelf om door die beheersing van jezelf de betekenis van de wereld voor jezelf te kunnen vastleggen naar eigen besef en wil.

Iemand, die zich op een geest beroept, zal uit die geest kracht kunnen putten, :indien voor zijn bewustzijn die geest macht representeert, die geest t.a.v. het "ik" als harmonisch kan worden ervaren en de uitdrukking van de kracht van die geest binnen het kader valt van het voor het "ik" mogelijke, zonder dat daaraan voorwaarden worden gesteld. Ook dit moet u goed begrijpen.

Wij kunnen natuurlijk in vele gevallen iets voorwaardelijk stellen. Maar niet, indien het gaat om onze verhouding t.o.v. hogere krachten of onze uiting van goddelijke waarden, krachten en wetten. Deze dingen zijn er. Niemand van u zal het in zijn hoofd halen om te zeggen: De wet van de zwaartekracht, zoals wij die op aarde kennen,- werkt behalve dan en dan en dan. Wij zeggen: Die wet is er, primair. Deze wet moeten we aannemen.En nu kunnen wij ons voorstellen, dat de zwaartekracht teniet wordt gedaan, gedeeltelijk wordt opgeheven door een magnetisch veld, een wervelend magnetisch veld misschien,dat deze onder omstandigheden anders is, maar deze wijzigingen komen voort uit de omstandigheden. De wet zelf is onaantastbaar.

Op dezelfde wijze moet men in het occultisme uitgaan van de onaantastbaarheid van de grondwetten, die daarin bestaan. De wet is altijd dezelfde. Zij kan meer omvatten dan wij beseffen. Maar datgene, wat wij ervan erkennen en uitdrukken, is in zijn wezen onveranderlijk. De variaties van betekenis zijn geen variaties van de wet. Ze zijn variaties van. onszelf of het toevoegen van andere krachten of omstandigheden.

Indien ik dus occult iets wil bereiken wat schijnbaar tegen goddelijke of natuurwetten ingaat, dan kan ik nooit trachten die wet te veranderen of op te heffen. Maar ik kan ander deze wet en in overeenstemming met deze wet andere krachten toevoegen aan de werking van de wet, waardoor het verschijnsel in strijd lijkt te zijn met de wet.

Uit al hetgeen ik tot nu toe heb gezegd, vloeien er een paar punten voort, die u - naar ik hoop - goed in u geheugen wilt prenten. Ik zal ze in een logische volgorde presenteren.

1. Goddelijke wetten en alle, als deel van het Goddelijke erkende, wetmatigheden zijn in hun wezen onveranderlijk. Wij kunnen echter omstandigheden scheppen, waardoor deze wet niet meer geldt; ofwel het resultaat van deze wet plus een andere wet maakt het mogelijk te bereiken wat schijnbaar volgens de wet niet mogelijk was.
2. Bij onze benadering van goddelijke krachten, goddelijke wetten, sferen, entiteiten en al wat dies meer zij:, speelt ons eigen besef een rol. Dit is niet datgene, wat wij uit de wereld leren of in de wereld zien. Het is ons aanvoelen van de waarden plus ons vermogen om dit in de termen van de wereld, waarin wij leven, te interpreteren. Hierdoor alleen worden de eigen mogelijkheden bepaald. Hierdoor alleen is het mogelijk een juiste keuze te doen uit de vele mogelijkheden, die er voor ons bestaan.
3. Zogenaamde gaven en vermogens, waarover in het occultisme veel wordt gesproken, zijn slechts normale eigenschappen van het ego. Zij zijn niet exceptioneel en worden niet onder bijzondere voorwaarden verworven. Zij zijn delen van het "ik", die ontwikkeld kunnen worden in overeenstemming met het besef van het "ik".

Eerste noodzaak tot het verwerven van gaven is: het aanvaarden ervan. Elke conditie, gesteld t.a.v. een z.g. gave, betekent dat zij niet volledig en misschien in het geheel niet tot uiting zal kunnen komen.

Nu wij met deze 3 regels tevens uw eigen houding en gedrag t.a.v. het occultisme enigszins hebben omschreven en bepaald, wil ik dan eindigen met een korte beschouwing over God en goddelijke Kracht. Deze dingen namelijk zijn eveneens kernwaarden in het totaal occulte gebeuren, God is de Totaliteit. Er kan niets buiten God bestaan. Goede en kwade krachten ontlenen gelijkelijk hun vermogen aan deze Godheid. Goed en kwaad vloeien niet uit de Godheid voort, maar uit onszelf. Dientengevolge kunnen wij elke macht of lacht, waarmee wij worden geconfronteerd, door onze verhouding t.a.v. die kracht inhoud en betekenis geven volgens ons eigen willen. Het is onze houding, die bepaalt hoe de goddelijke Kracht zich zal openbaren. Riten, gebeden, incantaties, moedra's enz. zijn uitdrukkingsmiddelen voor iets, wat in ons reeds bestaat. Het is een - menselijk gezien - aanvaardbaar maken van het werken van een kracht, hetzij in, door of buiten jezelf. Op dezelfde wijze zijn leersystemen - of dit nu is yoga, bepaalde vormen van occultisme, godsdienst of geheimleer in wezen maar een omschrijving of een formulering van hetgeen er in jezelf bestaat.

In de benadering van God heeft het geen zin iets te aanvaarden, omdat het geschreven staat of omdat je het geleerd hebt. Zolang dit alleen maar een accepteren is op gezag, zonder dat het "ik" daarbij in staat is de werkelijkheid ook voor zich aan te voelen, heeft nl. dat deel van het Goddelijke of van de kracht van het Goddelijke voor ons geen enkel bewijskracht of gelding. Een verstandelijke beredenering kan ons niet helpen hier tot resultaten te komen. Wij moeten innerlijk iets als volledig waar aanvoelen. Door dit aanvoelen van de volledige waarheid zullen wij ermee kunnen werken en over alle krachten beschikken. Technisch gezien ligt de zaak ongeveer (ik vereenvoudig hier wat, dus daarom "ongeveer") als volgt: Er is overall energie. Deze energie is gezien vanuit ons standpunt, ons vermogen en ons behoeven, voor ons althans oneindig. Deze energie is latent, rustend. Zij komt alleen dan tot uiting, indien er een tegenwaarde wordt geschapen. Indien ik in mijzelf, vanuit mijzelf of door mijzelf een tegenwaarde schep, zal hierdoor, zonder dat ik zelf daar nog verder bij betrokken ben, reeds een actie ('n kenbaar worden van de aanwezige energie of kracht) plaatsvinden.

Als ik bid, en dit bidden is voor mij geen uitdrukking van actie, dan zal er niets gebeuren. Als ik bid, en dit voor mij een zodanige concentratie is, dat het element van vraag, van ontvankelijkheid, van verheerlijking desnoods, door mij in sterke mate wordt uitgestraald, zo wordt de latente kracht rond mij verstoord. Er ontstaat een verschil van evenwicht, een potentiaalverschil. Dit potentiaal-verschil wordt door een actie van deze goddelijke Energie of Kracht opgeheven, Indien ik dus op aarde iets doe, dat voor mij (vanuit mijn besef en mijn praktijk) uitbeeldt wat ik in de hogere kracht verlang, zo zal ik hierdoor deze kracht tot ontlading brengen. De gevolgen daarvan worden dan niet bepaald door mijn voorstellingsvermogen, maar door de feitelijke waarde (de actie), die ik heb geschapen. Hier is dus het "zo boven, zo beneden" wel degelijk tot uitdrukking te brengen. Wat ik op aarde vanuit mijn bewustzijn en in volledige waarheid voor mij schep, activeer ik in de goddelijke Kracht, zodat het ook in de door mij niet besepte werelden en sferen voor mij, vanuit mij en door mij actief is.

Hier ligt dus een waarde van God in, die men meestal voorbijgaat. Men stelt God als een waarde, die vanuit zichzelf ageert buiten ons om en waarbij dan eventueel het "ik" de mogelijkheid heeft om dit ageren enigszins te wijzigen of te richten door zijn smeekbeden aan en zijn aanvaarden van de Godheid. Maar dit is niet juist. Het is mijn eigen wezen, dat het antwoord van de Godheid bepaalt. Daarom kun je zeggen:

De goddelijke Energie, die voor ons de totale uiting is van de goddelijke Kracht en het goddelijk Scheppingsvermogen, toont zich alleen in antwoord op de verstoringen van het daarin heersende evenwicht, die wij tot stand brengen. De acties zullen altijd een compensatie zijn, zodat de evenwichtigheid wordt bereikt in de kracht zelf en volgens de waarden van die kracht in of rond ons.

Dit is niet alleen oorzaak-en-gevolg. Dit heeft eigenlijk niets meer te maken met de wet van oorzaak-en-gevolg, zoals die gewoonlijk wordt geïnterpreteerd. Dit is de onvermijdelijkheid

van de compensatie: God, goddelijke Kracht, is rust. Actie mijnerzijds verstoort die rust en zal dus een compensatie vergen, opdat die rust in het Goddelijke weer tot stand kan komen.

Nu heb ik een gedachtenwereld. Deze gedachtenwereld op zich is voor mij in voorstellingen weliswaar een uitdrukking van het Goddelijke, maar in zichzelf besloten zijnde is zij een punt van rust. Ook de mens, die innerlijk tot het uiterste verdeeld is, met zichzelf in strijd is, die onder waanvoorstellingen en angstdromen lijdt, zal - zolang deze in hem berusten - daarmee niet de goddelijke waarde, de goddelijke Energie, verstoren. Er ontstaat geen verschil van potentiaal en daarmee geen goddelijke correctie. Die goddelijke correctie komt eerst, wanneer het naar buiten treedt.

De vraag, die hieruit kan volgen, is dan: Of deze reactie van het Goddelijke dan in het geheel niet plaatsvindt t.a.v. het denken. En daarop geldt het volgende antwoord:

Zodra mijn denken een niet meer in zichzelf gesloten keten is, zal ik met mijn denken een deel van mijn persoonlijke energie (eventueel van mijn beelden) naar buiten toe projecteren. Ik breng ze dus in de wereld. Of die energie daarbij in verschijning treedt in een astrale, een hogere of een lagere wereld of in de wereld van de mens zelf, doet niet ter zake. Zonder dat ik verder - stoffelijk gezien - actief ben, zal het ontsnappen van die kracht dus een evenwichtsverstoring betekenen. En deze evenwichtsverstoring brengt uit de latent aanwezige kosmische Kracht een compensatie, waardoor in deze goddelijk of kosmische Kracht de rust weer ontstaat.

U kunt dus met uw denken en uw daden zeer veel tot stand brengen. Dit toeschrijven aan een bewust willende God, is misschien wel verkeerd. Het is zo gemakkelijk te zeggen, dat de dingen gebeuren, omdat God ze wil. Ik geloof, dat het eenvoudiger is te zeggen, dat de dingen gebeuren, omdat God zo IS. Het is de onveranderlijkheid van Zijn Wezen en niet in de eerste plaats Zijn Wil, die ingrijpt. Gelukkig misschien. Hoe -zou je in het occultisme, in het werken met deze z.g. verborgen en bovennatuurlijke waarden anders ooit iets kunnen bereiken?

Zodra wij een goddelijke Wil die ingrijpt aannemen, is er sprake van een willekeur. Ik kan u garanderen, dat op dat z.g. occulte terrein daarvan geen sprake is; Er is geen willekeurig beantwoorden vanuit de Godheid. Er is een vaste norm; een vaste wet, waardoor de kracht, die wij als de goddelijke beschouwen, optreedt in reactie op ons wezen.

Grondstelling:

Datgene, wat ik ben en kenbaar maak naar buiten toe door gedachten, acties of op welke andere voorstelbare wijze dan ook impliceert een directe beantwoording vanuit de goddelijke Energie.

Aanvullende regels

Daar mijn relaties met mens, wereld en geest voor mij een uiting van kracht zijn, zal in elk contact met anderen de goddelijke Kracht meespelen. Naarmate ik bewuster gebruik maak van het feit, dat die kracht optreedt, zal ik het resultaat van mijn contact met anderen beter kunnen bepalen.

Dan mag ik zo langzamerhand afsluiten.

Ik weet, dat wij het begrip "magie" hier nog niet hebben behandeld. Magie is eveneens een gebruik maken van wetten; van dezelfde wetten, die wij besproken hebben. Occultisme wordt vaak beschouwd als een innerlijke waarde, terwijl magie als naar buiten toe gericht wordt beschouwd. In wezen zijn het twee uitingen van een en dezelfde kracht. Zij berusten op dezelfde mogelijkheden en waarden in de mens en zullen - mede dóór het begrip en het aanvoelen van de mens - in hun werking en resultaten gelimiteerd zijn. Zoek daarom in het occultisme nimmer naar de ingrijpende kracht van buitenaf, maar ga steeds uit van de in u berustende mogelijkheden. Voor zover oorzaak-en-gevolg, verwezenlijking van vrije wil e.d. in het geding komen, is dit volledig juist.

Dat er een God is, behoeven wij niet te bestrijden. Dat die God bewustzijn heeft, eveneens niet. Maar wij hebben met deze problemen alleen te maken in zoverre zij voor ons, in onze praktijk; in onze werkelijkheid van belang zijn. En ook in occultisme en wijsbegeerte zullen wij

verstandig doen niet te ver uit te stijgen boven datgene, wat onze eigen wereld limiteert, wat de kracht van onze wereld inhoudt en wat de uiting in onze wereld mogelijk maakt.

In deze eerste en betrekkelijk eenvoudige inleiding heb ik getracht u een beeld te geven van grondslagen en grondwaarden. In volgende lessen zullen wij trachten dit uit te bouwen tot een begrip van de verschillende delen van het Al, zoals deze zich voor de mens en vanuit het menselijk voorstellingsvermogen openbaren.

Wij mogen daarbij echter bovenstaande, algemeen geldende waarheden nooit uit het oog verliezen. Onze voorstelling bepaalt onze wereld, dat is waar. Maar de wet of de kracht, die geldt, is algemeen. Geen enkele waarheid, die ik stelde of zal stellen, is voor u onomstotelijk waar. Het is uw eigen erkenning ervan - niet slechts uw aanvaarding - die voor u het gebruik van deze: wetten en regels zal bepalen. De beperking van uw vermogens komen uit uzelf voort, evenals de openbaring daarvan.

Ik eindig dan ook dit eerste deel van deze reeks met het uitspreken van de hoop, dat u door de beelden, die u worden gegeven, heen zult zoeken naar uw eigen waarheid; en vanuit die waarheid zult komen tot een bewuste wisselwerking met de oneindige Kracht rond ons, die wij kennen als de goddelijke Kracht; zo waarmakend de mogelijkheden, die fragmenten van de goddelijke Gedachte zijn, waarin wij bestaan.

LES 1 - WIJSBEGEERTE EN PRAKTIJK

Wanneer men het AL theoretisch beschouwt en tracht een begrip te krijgen van alle waarden, die daarin bestaan, zo zal zich op den duur aan de mens een aantal mogelijkheden en feiten gaan openbaren. Deze openbaring ligt binnen het eigen begripsvermogen en houdt dus nog niet in, dat reën in staat is daarmee onmiddellijk te werken. Vergelijkenderwijze kan men stellen:

Door meditatie kan ik een zeer goed inzicht krijgen in een bepaald probleem. Ik kan de waarde daarvan zeer goed en juist leren beseffen, zonder dat ik onmiddellijk de mogelijkheid vind om de in mij bereikte wijsheid nu ook praktisch om te zetten in toepassing op het dagelijks leven in mijn eigen wereld.

De occulte wetten, die de basis vormen zowel van de wijsgerige beschouwingen als van de praktijk, houden zich bezig met wat men kan noemen. de kosmische energie. Deze kosmische energie moge een eenheid zijn vanuit theoretisch standpunt - en voor het juiste begrip moet dit aanvaarden van de eenheid m.i. dan ook wel worden bereikt - maar vanuit het eigen denken, eigen leven en. eigen praktisch werken toont de zaak zich toch enigszins anders.

Wij hebben daar in de eerste plaats te maken met de Godheid, die wij ons voorstellen als een Triade. Daarnaast hebben wij te maken met een veelal hiërarchisch voorgestelde hemelwereld, waarin vele entiteiten bestaan met eigen functies en scheppende mogelijkheden. Daaronder groeperen zich een groot aantal werelden en sferen, die de weerkaatsing zijn van een goddelijke werkelijkheid. Een van deze werelden is de onze.

Nu zal het duidelijk zijn dat iemand, die kracht zoekt en deze onvervormd krijgt, daarbij een veel grotere intensiteit aan kracht verwerft en veel minder beperkingen zal ondervinden in het gebruik van die kracht dan iemand, die via vele voorstellingen een dergelijke kracht moet realiseren. Dit komt in de praktijk erop neer dat iemand, die gelooft en in dit geloof de kracht onmiddellijk aanvaardt, ook zonder zijn redelijk besef omtrent die kracht of de nodige wijsheid de intensiteit van die kracht zonder meer kan waarmaken. Het impliceert verder dat de mens, die bepaalde sferen en entiteiten inschakelt, daarbij a.h.w. een trap bouwt vanuit "zichzelf tot deze totale Kracht. Dit betekent, dat de totale Kracht telkenmale wordt gebroken door de omzetting in de begrippen van een andere sfeer. Bij een directe geloofsaanvaarding is de kracht onmiddellijk aanwezig en zal zonder enig verlies of neveneffect worden omgezet in de kracht van de wereld, waarin men leeft.

Indien ik echter uitga van een hoge sfeer, in die sfeer de kracht zoek en mij dan vervolgens realiseer hoe deze kracht via: vele sferen op den duur de materiële vorm zal krijgen, zal de werkelijke intensiteit van de kracht in het begin gelijk zijn; maar afdalend naar een lagere sfeer wordt zij getransformeerd en zet zich ten dele om in waarden van die sfeer. Wat er over blijft is minder. En zo zal bij elke volgende sfeer een vermindering van intensiteit en van directe werking worden verondersteld.

De mens die bidt en dit doet via de ingreep van vele heilig(n b.v., zal de goddelijke Kracht niet onmiddellijk ontvangen en daardoor een verminderd resultaat hebben. Maar er is ook een andere kant aan deze zaak. Want de mens, die niet onmiddellijk in God kan geloven, Hem niet in Zijn volheid kan aanvaarden, kan vaak een heilige, een lagere godheid, een tussenpersoon wel aanvaarden,. En daar het geloof (dus de totale overgave aan de kracht) noodzakelijk is om deze werkzaam te maken, is het duidelijk dat men - ofschoon het beste resultaat wordt bereikt door onmiddellijk het Goddelijke zelf te stellen - in de praktijk vaak beter bereikt door gebruik te maken van een voor het "ik" aanvaardbare bemiddelaar, waarin men gelooft, wiens bestaan een grotere zekerheid voor het "ik" vormt dan dat van het ten slotte toch wel zeer vage Goddelijke.

Hier ziet u reeds hoe moeilijk het wordt een wijsbegeerte om te zetten in praktijk. In de wijsbegeerte werken wij met begrippen. En ons begeren naar wijsheid en inzicht wordt tot een gespecialiseerde maar zeer theoretische kennis, die niet altijd aan ons eigen wezen zal kunnen beantwoorden. Practisch geldt daarom in het occultisme;

Ga niet slechts uit van uzelf, maar ga ook uit van de geloofsmogelijkheden en -waarden, die in uzelf schuilen.

Nu is er t.a.v. het Goddelijke - dat naar ik meen in het eerste onderwerp in het geding is gekomen - natuurlijk heel veel te zeggen. Maar wie het Onbegrensde begrensd wil omschrijven, zal altijd tekort schieten. Men heeft vooral wijsgerig de neiging zich bezig te houden met het onbepaalde, maar men is niet in staat daar een reële conclusie te bereiken. Men zoekt a.h.w. naar de revolutie van bovenaf. Men wil de omwenteling vanuit het hoogste besef van het Goddelijke, tot stand brengen; en een dergelijke revolutie is in de praktijk zo goed als onmogelijk. Een revolutie op de wereld wordt opgebouwd door de bestaande onrust plus de hervormingszin van vele schijnbaar onbelangrijke en niet-krachtige entiteiten. De vele mensen, die ontevreden zijn, bouwen tezamen de revolutie, die een inhoud kan krijgen en dan de totaliteit anders kan omschrijven.

Alle werken met occulte waarden is in feite een tot stand brengen van een revolutie tegen het verstand. Wie zich wil bezighouden met de grote en onbegrepen problemen, zal in de praktijk weinig of niets bereiken. Wie daarentegen durft uitgaan van de kleine, nog hanteerbare problemen en voornamelijk daarin werkt, bouwt voor zich een kracht op, waardoor op den duur het hoogste bereikbaar is.

Dan kan ik nu mijn eerste stelling variëren en zeggen: De mens, die niet onmiddellijk kan geloven in en putten uit de directe goddelijke Kracht - hoezeer zij ook voor hem voortdurend in verschijning treedt - zal er goed aan doen te werken met lagere waarden, waar hij in gelooft en op vertrouwt. Door deze lagere waarden voortdurend aan te vullen zal hij op den duur de directe benadering van de goddelijke Kracht mogelijk maken.

Nu is dit misschien nog niet zo praktisch als u zoudt wensen. Maar laat ons dan eenvoudig de mens zien met zijn z.g. logisch en redelijk denken.

Wanneer een logisch en redelijk denkend mens helderziend waarneemt, dan zal hij door de beperktheid van die waarnemingen en het onmogelijk controleerbare daarvan heel snel moeten beslissen: dit is niet echt, dit bestaat niet.

Indien hij dit besluit neemt, sluit hij zijn gave voor zich af. De mens heeft hier dus door zijn verstandelijkheid a.h.w. de gave verworpen. Hij heeft een eigenschap, die hij bezat, zodanig uit het bewustzijn verbannen, dat zij niet tot uiting komt en - verkommerende - op de duur daar niet meer actief kan zijn. Dit geldt als voorbeeld voor alles, wat met de praktijk van het occulte in verband staat.

Wij kunnen niet uitgaan van de logica, ofschoon we deze kunnen gebruiken om tot een benadering te komen. Wij kunnen een probleem logisch zodanig benaderen, dat we het probleem tenminste zien; oplossen kunnen we het logisch. niet. Het bevat te veel waarden, die buiten het verstandelijk denken liggen. Zoals ons wezen te veel eigenschappen bevat, waarmee wij verstandelijk geen weg weten, zolang wij mens zijn. Hebben wij ze nu logisch benaderd, dan moeten wij in staat zijn afstand te doen van deze logica en uit te gaan van de waarde van de niet-logische ervaring, de niet-logische mogelijkheid.

Ik geef u nu enkele voorbeelden van schijnbaar onlogische acties en reacties van mensen, die directe resultaten hebben. De Boeddha wordt bij zijn stervende vader geroepen. Hij weigert te komen. Volkomen onlogisch Hij schiet hier tekort t.a.v. wat hij zelf de pijlers van het bewustzijn noemt. Maar niet-logisch en niet-menselijk weet hij, dat zijn vader nog niet zal sterven. Nemen wij deze onlogische factor mede als juist aan, dan is het gedrag van de Boeddha geheel verantwoord.

Jezus geneest een mens. Hij geneest die mens niet door te zeggen: Gij zijt beter, maar door te zeggen: Uw zonden zijn u vergeven. Onlogisch. Kan Jezus zonden vergeven? Wat hebben zonden met een kwaal te maken? Maar wie zich bezighoudt met psychologie, kan begrijpen dat de basis van een kwaal maar al te vaak is gelegen in de onevenwichtigheid, ontstaan door schuldgevoelens. Jezus' "Ik vergeef u uwe zonden" is niet logisch. Maar het is een middel om het geestelijk evenwicht te herstellen; en eerst dan is de genezing mogelijk. Hier blijkt wederom het schijnbaar onlogische volkomen logisch te zijn, zodra wij rekening houden met factoren, die in het denken van de mens nog niet als logisch aanwezig zijn of waren ten tijde van het gebeuren.

Voor u mag dus gelden, dat menige schijnbaar zinloze handeling of actie volkomen zinvol is, indien zij voortvloeit uit de erkenning van noodzaak en past in een voor u wel logisch probleem. Want de problemen van uw wereld kunnen door het denken van deze wereld worden omgrensd. U kunt ze misschien niet in alle consequenties geheel overzien, maar u kunt ze aanduiden.

Wanneer ik het probleem logisch heb benaderd en de oplossing daarvoor niet met logische middelen mogelijk is, dan blijkt heel vaak dat - onlogisch aangevoeld - er een methode bestaat om toch een oplossing te vinden. Het is dan dwaasheid te zeggen; Dit is niet logisch, dus is het niet aanvaardbaar. Het is beter honderdmaal te proberen en eenmaal te slagen via het onlogische dan honderdmaal niet te proberen en te falen via de logica.

Het leven van de mens is niet afhankelijk van zijn besef alleen. Het zijn de resultaten die tellen. Resultaten zowel innerlijk als van het leven naar buiten toe. Als je de mens - occult bezien - in het leven stelt, dan is hij iemand, die op verschillende vlakken van bewustzijn gelijktijdig moet functioneren. Hij moet eerstens beantwoorden aan het dierlijk vlak van het bestaan, zijnde de geaardheid van zijn voertuigen. Daarnaast moet hij beantwoorden aan het redelijk vlak van bestaan, daar zijn denkvermogen voor hem het enige middel is om zijn dierlijke bevoertuiging in de wereld te handhaven. Maar rust en vrede kan hij daarin niet verkrijgen, tenzij ook nog wordt beantwoord aan een hogere, meer emotionele waarde, die ik dan als geestelijk zou willen beschouwen; geestelijk geopenbaard op b.v. mentaal vlak. En dan blijken daar nog moor waarden te zijn.

De mens moet dus complex reageren en kan daarbij de hem bekende waarden niet buiten beschouwing laten. Het menselijk lichaam met zijn reacties en behoeften is een kenbare factor. Dientengevolge moet het logisch worden betrokken in het geheel. De erkenning van wereld en wereldverhoudingen, zoals dit verstandelijk geschiedt, is een beheersbare en grotendeels kenbare factor. Zij moet daarom logisch worden ingevoegd in het geheel. Eerst waar in deze beide waarden geen voldoende mogelijkheid tot oplossing van problemen of erkenning van waarden aanwezig is, moeten wij een beroep doen op de aanvullende en niet-logische waarden. Misschien mag ik dit verduidelijken.

U bent helderziend. Dit is gesteld. Dan zult u eerst met eigen ogen moeten zien, moeten uitgaan van eigen dierlijke mogelijkheden, verstandelijk de consequenties trekken van het geziene en waar de hiaat optreedt en men dus niet verder kan, zal men dit z.g. helderzien, dit

paranormaal vermogen, mogen inschakelen. Hieruit leid ik dus de praktische grondregel af; Paranormale kwaliteiten zijn ten allen tijde de aanvulling van de direct kenbare en beheersbare kwaliteiten van de mens.

Voor krachten geldt precies hetzelfde. Ik heb een zekere lichamelijke kracht en kan daarover een betrekkelijk grote mate van beheersing verkrijgen. Dan zal ik eerst met de beheersing van mijn spierenstelsel moeten werken en met mijn lichamelijke kracht. Daar deze alleen als dommekracht niet voldoende is, zal ik met mijn verstand moeten nagaan in hoeverre deze kracht kan worden gebruikt voor het gestelde doel. Eerst wanneer er hier geen mogelijkheden zijn, zal ik - en dan, op het terrein waar, dus het onmogelijke begint - de paranormale krachten mogen inschakelen.

U ziet, dat de wijsbegeerte voor de praktijk grondslagen geeft, doordat zij de mogelijkheid aantoonde op het terrein van het niet-meer-logische mogelijke. Zij geeft een achtergrond, waardoor u van innerlijke waarden en krachten gebruik kunt maken, indien u verder tekort schiet. Op het ogenblik echter, dat we deze wijsbegeerte gaan zien als al-bepalend voor ons bestaan en geen rekening houden met hetgeen in eigen wereld en eigen denken zonder meer mogelijk is, zullen wij tekort schieten, omdat wij met occulte waarden en krachten alleen dan met succes werken; indien zij gebaseerd zijn op een verantwoord en zo volledig mogelijk in eigen wereld juist reageren met de middelen van die wereld.

Dit zal u ongetwijfeld nog niet zeer praktisch voorkomen. Maar wanneer wij verder gaan doordringen in de geheimen van het leven en in de geheimen van die wereld, die men altijd als duister of bovenmenselijk beschouwt, dan zult u meer en meer tót de realisatie komen, dat dit inderdaad het begin is van alle praktijk.

Ik stel nu een paar regels, die eenvoudige en praktische waarden bevatten. Delen daarvan zult u ongetwijfeld kennen, maar in deze cursus zullen wij ze volledigheidshalve noemen.

1. Alle stoffelijk gebeuren kan - mits voor het "ik" harmonisch met het gestelde doel - worden gebruikt als uitgangspunt om daardoor z.g. paranormale krachten of gaven te wekken.
2. Alle beroep op z.g. bovennatuurlijke krachten wordt beperkt door het eigen vermogen van harmonisch zijn. Onderworpenheid kan daarbij even schadelijk zijn als een gevoel van macht. Degeen, die op basis van gelijkwaardigheid de geestelijke krachten weet te benaderen, zal de grootste resultaten verkrijgen, omdat hij een zo groot mogelijke harmonie bezit en in dit benaderen ook zijn persoonlijkheid als gelijke in het geheel zo juist mogelijk zal inzetten,
3. Alle mededelingen, boodschappen, waarschuwingen en leringen, die wij verkrijgen uit een hogere wereld - hetzij van de geest langs mediamieke weg, door inspiratieve waarden, door geestelijke belevingen tijdens uittreding of op enigerlei andere wijze - zijn richtlijnen, die nimmer bindend zijn.
4. Alle waarden uit het geestelijke deel van het bestaan verkregen, niet behorend tot onze eigen verstandelijke wereld, zijn voor ons een punt van begin. Wij zullen nl. constateren wat ons is gegeven als waarschuwing of als kennis en dit verwerken in onze verstandelijke wereld. Wij zullen het daarna aanpassen aan onze stoffelijke vermogens en zo komen tot een daadprojectie, die voor de eigen persoonlijkheid juist is.

Noot bij dit laatste punt:

Elk wezen in de kosmos, zelfs de hoogste geest die niet de Alomvattende Godheid is, reageert volgens eigen bewustzijn en geaardheid. Het is duidelijk, dat zelfs waar harmonieën bestaan verschillen in bewustzijn en geaardheid niet geheel uitgesloten zijn. Daar een ieder om, waarlijk en juist te leven en om zo groot mogelijke resultaten te boeken in dit leven op zijn eigen wezen en persoonlijkheid is aangewezen, zal hij of zij dus alle geestelijke krachten, waarden, inzicht e.d. moeten herleiden tot zijn/haar eigen praktisch vermogen (het voor het "ik" aanvaardbare en moeten maken tot een deel van eigen bestaan).

Hierbij kunnen we nog enkele zeer eenvoudige punten aanstippen, die misschien niet geheel occult zijn, maar die toch erg bruikbaar zijn voor iemand, die het occultisme wil beoefenen.

Ten eerste: Een groot gedeelte van het lichamelijk onbehagen kan worden opgelost door bewuste ontspanning van het lichaam. Bewuste ontspanning van het lichaam betekent, dat het denken een zodanig beheersende - noem het mijnentwege ook suggestieve - inwerking heeft op het lichaam, dat daarin harmonische, ontspannen omstandigheden ontstaan. Tijdens een dergelijke rust zijn b.v. ontslakkingsprocessen veel sneller mogelijk, is oxygenatie van weefsels eveneens sneller mogelijk, zodat genezing daaruit kan voortkomen.

Ten tweede: Indien ik die ontspanning eenmaal beoefend heb, zal ik verder ontdekken, dat er voor mij vaak uitingsnoodzaken zijn. Een uitingsnoodzaak kan zelden volledig gericht geschieden. Maar het denkbeeld of de intentie, die in de uiting de hoofdrol speelt, bepaalt de waarde van de uiting voor mijn wezen en zal daarmee een actie voor mij volledig richten op een doel. Dit betekent, dat alle door mij besepte krachten en mogelijkheden op dit doel eveneens worden gericht. Daarom: intentie is het meest belangrijke. Gebruik de juiste intentie bij alle dingen en u zult resultaten verkrijgen, waarbij z.g. bovennatuurlijke krachten mede een rol spelen.

Ten derde: Ik zou willen opmerken, dat in vele gevallen het denkproces staakt op het ogenblik, dat volgens het eigen bewustzijn nog mogelijkheden aanwezig moeten zijn. Wanneer het denkproces dan bewust wordt gestaakt, kan het zich voortzetten op een hoger en vaak ook sneller niveau van referentie. Wie in het bewuste denken vastloopt, zal het z.g. onderbewustzijn verder moeten laten werken. Niet alleen blijkt dan het redelijk resultaat, de redelijke kennis, de juiste herinnering weer beschikbaar te komen, maar daarnaast zien wij vaak associatieve beelden optreden. De associaties, die ontstaan na het afbreken van een onvoltooide denkketen -mits daarop wederom een redelijke uitkomst wordt gevonden - zijn een aanwijzing voor de juiste wijze van handelen en reageren, indien wij hogere krachten of niet-algemeen erkende eigenschappen van de mens willen inschakelen bij het overwogen probleem.

Dit zijn enkele, werkelijk praktische punten, die in deze formulering toepasselijk blijken voor iedere persoon en die de omstandigheden volledig juist weergeven.

Nu kan ik natuurlijk daarover gaan filosoferen. En ik kan vertellen, hoe het hogere deel van de eigen persoonlijkheid een zeer grote rol speelt bij deze processen. Maar voor de praktische occultist zou ik willen stellen:

Niet zozeer de verklaring van het verschijnsel als wel de mogelijkheid om een verschijnsel beheerst tot stand te brengen is van belang. In het leven tellen de resultaten veel meer dan de overwegingen. Een mens, die zich te veel tot overwegingen beperkt en teweinig tot praktische resultaten komt, zal ergens een fout moeten hebben gemaakt. Wie in de juistheid van zijn bestaan gelooft, zal dit bewezen moeten zien. Let wel; niet de intenties van anderen zijn hier bepalend noch de beoordeling van anderen, maar de eenvoudige aanwijzingen, die voor u altijd een juist resultaat weergeven. Ze zijn als volgt:

Indien ik mij gelukkig of tevreden gevoel met wat is en met wat ik bereik, heb ik geestelijk de juiste krachten ingeschakeld.

Indien ik voor mijzelf een slagen constateer en bereid ben een dergelijk slagen met zijn consequenties ook verder te aanvaarden, is het duidelijk dat ik - ongeacht het redelijk of niet-redelijk zijn van de door mij gevonden oplossing of van mijn handelwijze - daarin voor mijzelf geestelijke waarde heb gevonden en dus daaruit ook geestelijke krachten kan putten.

Wanneer ik als mens bepaalde waarnemingen of gevoelens heb, die schijnen te behoren tot bovenzintuiglijke waarnemingen en daarin niet voldoende vertrouwen heb, zal ik moeten nagaan hoe groot de incidens van juistheid is. Naarmate het aantal redelijk juiste erkenningen op onredelijke basis groter wordt, zal ik leren beter daarop te vertrouwen. Want z.g. occulte gaven hebben eerst dan waarde, indien men daarnaar zonder aarzeling of twijfel durft handelen en ze dus durft invoegen in zijn redelijke en praktische levensprocessen.

Het wordt nu tijd voor mij om ook aan mijn bijdrage een einde te gaan maken. Ik zou dit graag enigszins wijsgerig `rillen doen en citeer daartoe enkele, volgens mij belangrijke richtlijnen en waarheden.

Niet wat gij zijt, doch de wijze, waarop gij dit zijt, is belangrijk.

Wie waar maakt wat hij is, leeft juist. Wie slechts uiterlijkheden schept, die niet de innerlijke waarheid dekken, leeft onjuist.

Wie roept tot God in zijn hulpeloosheid, zal alleen door zijn geloof gered kunnen worden. Wie durft werken met God als de Kracht, die hem schept en inhoud geeft aan zijn wezen, zal voortdurend juister de vorming vinden, de beantwoordt aan zijn taak in de Godheid en daarmee de juiste waarden van tevredenheid, geluk en besef van juiste waarde in het "ik" bevordert.

Deze citaten maken duidelijk, dat de plaats van de mens niet alleen afhankelijk is van uiterlijkheden of resultaten, maar vooral van het beantwoorden aan een wet, die hem regeert, Deze wet werd eens als volgt omschreven

"Hij, die zich in alle dingen uit, geeft zichzelf in alle dingen antwoord op datgene, wat hij zichzelf vraagt.

"Indien, wij als deel van het geheel antwoorden op de vraag, die het geheel ons stelt, zo vervullen wij ons juiste erez en onze juiste taak. Wie echter niet beantwoordt aan de vraag, die hem wordt gesteld, doch tracht te beantwoorden aan het geheel, zal falen. Want. hij kan niet aan de totaliteit beantwoorden, zonder eerst de vraag, die tot hem wordt gericht, te beantwoorden."

Alweer een citaat, dat echter duidelijk maakt, dat elk van ons een speciale mogelijkheid en een speciale taak heeft. Die taak en mogelijkheid zullen niet altijd in overeenstemming zijn met hetgeen de mens wil, begeert of denkt. Maar wij moeten eerst het antwoord vinden op deze speciale vraag van de Godheid aan onszelf. Wij moeten eerst waarlijk bewust zijn van onze huidige noodzaak tot juist leven of denken volgens die vraag, veer wij verder kunnen gaan.

"Hij, die streeft naar bezit, verliest alle dingen. Doch hij, die streeft te zijn in betekenis, verwerft alle dingen. Rijkdom vloeit voort uit de bestreving, niet uit het bezit. Daarom is het belangrijk te streven en niet te bezitten." Dat is duidelijk. Wij kunnen ons nooit iets eigen maken en het voor onszelf behouden; dan degenereert het, dan gaat het ons domineren en beheersen. Als deel van de Godheid worden wij .oor onze illusies. omtrent een ander deel van de Godheid in onze mogelijkheden beperkt. Maar indien wij in de Totaliteit actief zijn, zullen wij uit de Totaliteit datgene kunnen ontvangen, wat nodig is om onszelf uit te drukken. Wij zijn dan rijk, omdat in al onze behoeften zijn voorzien, omdat al onze noodzaken worden vervuld. Dit moge wijsgerig zijn, maar het heeft in ieder geval deze praktische betekenis. Degeen, die gaven zoekt omwille var, het bezit van de gaven, zal deze niet verwerven, of in het gebruik ervan zo tekort schieten, dat hij zou wensen ze niet te bezitten. Maar wie zoekt anderen te dienen volgens zijn besef van juist leven, verwerft gaven, die -indien hij ze durft en kan gebruiken - hem de mogelijkheid geven in het gehele leven te beantwoorden aan noodzaak en taak, en zo dus perfect in te passen in dat deel van de schepping, waarin hij op dit moment bestaat.

Een volgende maal hoop ik met u in te gaan op enkele meer praktische aspecten van het hedendaagse leven en daarmee ook op de praktische occulte mogelijkheden van deze tijd. Ik zou u zeer dankbaar, indien u daartoe ook kennis zoudt willen nemen van de inhoud van Cursus II, speciaal voor zover deze actuele ontwikkelingen. betreft. Het zal u ongetwijfeld helpen gemakkelijker te begrijpen wat ik u wil leren en het zal u daarnaast een juister beeld geven van de voor u mogelijke toepassing van de praktische aanwijzingen, die ik u hoop te verschaffen.

LES 2 - HET PERSOONLIJK ZIJN

De wereld bestaat voorde mens altijd in een vorm, die wij orde kunnen noemen. Nu is orde een eigenaardig iets. Men zou kunnen zegen, dat het een soort Januskop is; twee gezichten. Een daarvan is het gezicht, dat men algemeen kent en aanvaardt; het andere gezicht is voor de meeste, mensen iets afschrikwekkends. Toch moeten wij toegeven, dat ook het andere gezicht orde inhoudt. Om u een voorbeeld te geven;

Als wij een gemiddelde moraal, een gemiddeld gedrag hebben, dan is dit een uitdrukking van de orde, waarin 'wij onze wereld zien: een aantal samenhangen. Deze samenhangen bestaan voor ons. Ze worden door ons met velen gedeeld. Maar dat neemt niet weg, dat tegenover deze orde, die algemeen naar buiten toe wordt erkend, er een andere vorm van orde bestaat. Die andere vorm van orde kunt u misschien uitdrukken in een hippie, een provo of de een of andere zeer reactionaire persoon, waarvan men aanneemt, dat hij zich tegen de openbare orde verzet. Maar je kunt niet leven.zonder een orde, zelfs indien die een zuiver persoonlijke is. Waait als er absoluut geen orde zou zijn, zou er voor ons in het leven ook geen berekenbaarheid zijn.

Een persoonlijke orde impliceert, dat ik punt A bereikende, automatisch weet dat punt 'B komt. Ik neem dus een vaste samenhang aan. Mijn hele reageren, mijn denken, mijn wijze van leven is gebaseerd op een dergelijke aanneme. Of die aanneme er nu een is, die ik met de gemeenschap deel, of een die ik alleen in mijzelf erken, maakt heel weinig uit. Er is orde. Dan zal het u ook duidelijk zijn, dat deze orde niet alleen maar de uiterlijke verschijnselen bevat.

In de vorige les hebben wij erop gewezen, dat interpretatie een zeer belangrijk aandeel heeft in de beoordeling t.a.v. goed kwaad, licht - duister, enz. Maar heb ik die beoordeling eenmaal, dan maakt zij voer mij deel uit van de ordening van het leven. Het is dus een associatie-gewoonte. Deze gewoonte van associëren brengt mij ertoe tussen oorzaak-en-gevolg een vaste, bepaalde samenhang te poneren. Of deze samenhang onvermijdelijk is of niet, doet daarbij niet terzake. Ik neem eenvoudig de gewoonte aan om tussen oorzaak-en-gevolg een vaste samenhang te stellen. Elke andere samenhang wijs ik af. Ik erken daarin geen orde., omdat zij niet behoort tot het aangezicht van ordening of orde, dat ik voor mij aanvaardbaar acht.

Het zal u nu waarschijnlijk beginnen te dagen. Want orde in denken is iets, dat door de occultist eigenlijk wordt veranderd. Ook in het occultisme-bestaat wel degelijk een ordening, maar die is niet gelijk aan de erkende orde van allen.

Het verschil ligt niet in de werkelijk bestaande mogelijkheden, maar in de wijze waarop die mogelijkheden, hun samenwerking en hun verhouding worden beseft en geaccepteerd. Misschien kan ik u een voorstelling geven van de werkelijkheid.

De werkelijkheid is God. God kunnen wij ons voorstellen als een bol. Nu is er een cirkel in deze bol. Deze cirkel kan - en met een zekere reden en waarheid zelfs - zeggen: Ik ben het beeld van God. Een tweede cirkel kan zich binnen die zelfde bol bevinden, maar ten opzichte van de eerste een hoek maken. Deze zal met evenveel. recht kunnen-zeggeri:- Ik ben een beeld van God, in zijn eigen concept. De wegen, die beide volgen, kunnen verschillend zijn. Ze zullen elkaar op een zeker punt beroeren. Die punten van. beroering zullen wij eenvoudigheidshalve de polen noemen.

Nu kunt u zich een globe voorstellen met daarop alle lijnen, die de polen snijden. U kunt zich ook voorstellen, dat elk daarvan een mens is, een denkwijze. Zolang cue polen gelijk blijven, kan er worden gesproken van een gemeenschappelijk krachtveld. Mijn associatie tussen punt A (zuidpool) en punt B (noordpool) kan weliswaar een andere zijn, maar indien ik A concipieer, is B daarin (mijn ordening) besloten.

Stel nu, dat er iemand komt, die er helemaal niets voor voelt om deze wijze van denken te volgen. Hij gaat zich b.v. gedragen als een evenaar. Dan zal een ieder zeggen: Ja, ik weet wel dat dit bestaat, het is wel een invloed, maar het is niet redelijk, want noord- en zuidpool komen er niet in voor. Maar het typerende is nu, dat de lijn rond de equator precies gelijk is aan de lijn, die wij kunnen trekken van pool tot pool. Het wezen blijft gelijk. De pretentie "ik ben Gods evenbeeld" blijft gelijk, maar het totaal van waarderingen en daarmee var. verhoudingen is anders geworden. Op het ogenblik, dat dus een van de over de polen lopende cirkels zou besluiten zich rond de evenaar te groeperen, zullen andere zeggen, dat deze cirkel niet meer aanvaardbaar is. Die aanvaardbaarheid ligt dus in het ontbreken van een gemeenschappelijk contactpunt, ze ligt echter niet in de werkelijke en innerlijke waarde.

Nu is het duidelijk, dat ik - als ik A en B als noodzakelijk stel-- mijn eigen waarde eveneens fixeer. Het normaal redelijk of logisch denken is een zekere fixatievorm. Dit is opvallend als men nagaat hoezeer de mensen - ondanks hun meningsverschillen en argumenteren - ten slotte allen terecht komen op dezelfde punten.

Elk geloof gaat uit van dezelfde grondwaarheden en trekt daaruit gelijkwaardige (in feite dezelfde) consequenties voor het bestaan van de mens. De uitdrukking, de verbinding tussen God en de mens is weliswaar anders (de lijn is anders), -maar het wezen (de beide punten) hebben ze gelijk. Zij delen een wereld.

Met staatkundige systemen is het precies hetzelfde. Zij hebben een ander systeem, een ander denkbeeld, maar ook zij gaan uit van punt A 'en gaan naar punt B. Zij hebben een punt van contact. Hierdoor zijn zij voor elkaar redelijke wezens. Op het ogenblik, dat er een verschuiving optreedt, waardoor een van de cirkels onverschillig op welke wijze - punt A en punt B zou vermijden, is het wezen, het systeem of de godsdienst niet- redelijk geworden; het is niet meer acceptabel.

Als wij ons met het occultisme willen bezighouden, dan moeten we begrijpen, dat het occultisme qua inhoud precies dezelfde waarde bezit als elke andere werelderkenning. Alles wat in occultisme, in magie als oorzaak-en-gevolg-werking en als mogelijkheid wordt gesteld, heeft binnen het Goddelijke een gelijke inhoud, een gelijke waarschijnlijkheid, een gelijke weerspiegeling van de Oneindigheid als elk ander systeem. Maar het beroert de andere systemen niet. Hierdoor is het redelijk contact verbroken. Er is geen uitwisseling van gegevens mogelijk. Het verschil in weg is niet zo belangrijk, maar het ontbreken van precies gelijke punten wel. Omdat het snijpunt niet daar ligt, waar alle lijnen snijden, maar t.a.v. elk leven (elke persoonlijkheid) op een ander punt, is geen menselijk logische oorzaak-en-gevolg-werking meer te beredeneren en is het ook niet meer mogelijk om de menselijke waardering, de menselijke logica hierop toe te passen. De enige mogelijkheid voor de mens, die zich aan de werkelijke ordening van zijn wereld vastklampt, is dan ook: verwerping.

U wilt aan occultisme doen. Maar u wilt dat inpassen in uw eigen cirkelgang. U wilt de polen A en B handhaven: Anders gezegd: Voor u is het occultisme niet een wereldverandering, maar slechts een verandering van procedure tussen de logisch vastliggende punten. Zolang dit het geval is, moogt u niet aannemen dat u zich kunt onttrekken aan de algemeen geldende wetten. Want deze wetten zijn nu. juist weer de uitdrukking van de ordening, die wij erkennen.

Het is misschien wel heel eigenaardig, dat juist de christenen ertoe zijn gekomen om Vrouwe Justitia zo eigenaardig af te beelden; nl. als een geblinddoekte vrouw, die niet kan zien wat de weegschaal doet. Ze hebben waarschijnlijk niet begrepen wat dat precies betekent. Maar voor ons kan dit beeld wel eens erg belangrijk worden. De wereld weegt, maar kan niet zien wat zij weegt en kan de eigenlijke uitslag niet zien. Anders gezegd: Ofschoon de weging van de werkelijkheid voor de mens nog mogelijk is, zal hij door zijn gebondenheid aan een zekere polariteit niet in staat zijn de werkelijke uitplag van de weegschaal waar te nemen. Als ik nu terug wil naar het occultisme en ik moet een verklaring geven van de vreemde verschijnselen, die men duister noemt, dan moet ik wel beginnen met aan te nemen, dat ik dus van de norm afwijk. Deze afwijking kan tijdelijk of blijvend zijn. Maar altijd wanneer die afwijking plaatsvindt, zal ik niet meer beantwoorden aan de normale ordening. Dit houdt in, dat mijn

normale gewoonte voor mij niet meer belangrijk is. Ja, meers wil ik werkelijk occult actief zijn, dan vervalt voor mij de gewoonte.

Conclusie:

1. Alle occultisme is een vervanging van het bestaande ordebesef door een andere in wezen gelijkwaardig maar op een ander niveau gebaseerde ordening.
2. Alles, wat ik ordening pleeg te noemen, is een voor mij bestaande uitdrukking van de goddelijke totaliteit, zoals ik die in mij erken; waarbij de elementen daarvan in een volgorde zijn gesteld, die voor mij een verklaring vormt van het algemeen optredende feit. De fout, die ik maak; is dat ik aanneem dat de feiten 'en hun verhouding het aantal goddelijke facetten, die zich openbaren, bepalen. In werkelijkheid ligt het omgekeerd: het is de samenvoeging van de goddelijke facetten, welke oorzaak-en-gevolg ofwel de voor mij uitgedrukte polariteit zullen vastleggen.

Dit alles is een beetje speculatief. Het zijn beelden. Beelden zijn nooit helemaal de werkelijkheid. Maar de theorie, die wij hieruit hebben afgeleid (het feit, dat de goddelijke waarden niet in een vaste volgorde bestaan maar door ons worden gegroepeerd tot datgene, wat voor óns orde, dus vaste volgorde en verhouding is) zou een goed punt van uitgang kunnen zijn voor de beschouwing van bepaalde magische en occulte concepten. Een van de meest belangrijke punten, die wij in de geestelijke wetenschappen tegenkomen, is empathie: een gevoel van eenheid, van verbondenheid. Dit gevoel van eenheid of verbondenheid wordt dan wel eens uitgedrukt als: ik zie niet slechts een bloem, een vogel of wat anders, maar ik ben tijdelijk die vogel, die bloem en al dat andere; en als gevolg daarvan ken ik dus de vreugde en ook de problemen van het leven, zoals het in die bloem bestaat. Die empathie is natuurlijk maar betrekkelijk, want de menselijke interpretatie van het leven in de bloem zal altijd de menselijke associatie en daarmee een menselijke ordening bevatten, die voor de bloem niet bestaat.

Toch is dit empathisch denken in zoverre belangrijk, dat het voor mij het uitbeelden van een andere levensgang mogelijk maakt. Dit uitbeelden van deze andere levensgang betekent: afstand doen van mijn normale ordening. Als ik empathisch denk, dan kan ik niet meer - zoals de mens dat noemt objectief zijn. Om u een voorbeeld te geven. Een rechter, die zelf eens een misdadiger is geweest en voor zijn misdaad werd bestraft, zal tegenover degeen, die hij moet veroordelen, met te veel begrip en dus te zachtmoedig optreden, of met te veel aan verwerping en daarmee een onnatuurlijke hardheid. Wij zullen ontdekken, dat de rechters, die de grootste bezwaren hebben tegen de verkeersovertredingen van anderen, vaak degenen zijn, die zich aan dergelijke overtredingen bij voortduring schuldig maken. Zij verwerpen in de ander hun eigen gedrag. Dit is gewoon psychologisch verklaarbaar. Als ik nu een empathie met iets heb, wat niet menselijk is, dan is de menselijke objectiviteit voor mij niet meer mogelijk. Mijn interpretatie baseert zich niet meer op de menselijk objectieve feiten, samenhangen en beredeneringen, maar op mijn beleving. Door mijn beleving stel ik andere maatstaven, andere verbindingen van oorzaak-en-gevolg, andere voortellingen omtrent het mogelijke; en als resultaat daarvan een in wezen occult denken. Want occult denken is - ik heb het zo even reeds gezegd - een afwijking van de gangbare normalisering van oorzaak-en-gevolg; de bekende polariteit: als A oorzaak is, is B als gevolg onvermijdelijk geworden.

Naarmate de empathie groter is en meeromvattend, zal zij in het "ik" de besepte mogelijkheden vergroten. En dit betekent, dat de keuze van mogelijkheid eveneens groter wordt. Daardoor zal in het eigen besef de waarde van het zijnde veranderen. En daar het 'oik' voor zichzelf (ik verwijs u weer naar de eerste les in feite de waarneming (niet de objectiviteit) creëert - dat doet iedere mens creëer ik voor mijzelf een andere feitenwaardering, zie ik een andere samenhang en komt er door mijn andere relatie in feite een totaal andere gevolgwerking uit de bus.

Oorzaak-en-gevolg zijn geen onveranderlijke waarden; zij zijn zeer veranderlijke waarden. Maar de veranderlijkheid ervan is afhankelijk van mijn eigen "ik". Het is mijn eigen innerlijke wereld, die hierin de hoofdrol speelt. Zolang ik iets als onmogelijk verwerp, is het onmogelijk.

Zodra ik iets als mogelijk constateer, zal het mogelijk zijn, indien ik de tussenliggende fasen (dus het persoonlijk proces in mijzelf) kan aanpassen aan mijn concept.

De occultist kan nimmer volstaan. met te stellen, dat het gevolg van een bepaalde zelfgeschapen oorzaak een andere waarde zal hebben dan logisch beredeneerd is. Zodra de occultist in zijn oorzaak-en-gevolg-werkingen tracht een gevolg tegen zijn logica in te bepalen, zal hij niet in staat zijn dat te doen: Hij mag dan denken en dromen wat hij wil, maar hij wordt altijd weer met de norm, die voor iedereen geldt, geconfronteerd. Op het ogenblik, dat er een afwijking in zijn logica ontstaat, die echter niet algemeen is maar alleen geldt t.a.v. de ene oorzaak en het daaruit voortkomende ene gevolg, ontstaat er een zodanige andere reactie binnen de werkelijkheid, dat hij voor zich en vanuit zich het gewenste gevolg kan waarmaken.

Conclusie:

In het occultisme is niet slechts de eigen wil, maar ook het eigen vermogen om een logische samenhang in een bepaalde richting te erkennen, bepalend voor de gevolgen, die men tot stand kan brengen of zal ondergaan.

Wil ik dus de eigenwereld voor mijzelf bepalen, dan moet ik uitgaan van een voor mij bestaande logica. Of deze logica algemeen aanvaardbaar te maken is of niet, maakt weinig uit. Denkt u maar aan vrouwenlogica, die langs onbegrijpelijke en verstandelijk vaak zeer stomme gevolgtrekkingen op een fantastische manier tot een juiste conclusie komt aan de hand van wat wij zien als de onjuiste beredenering. In feite zit daarin een mate van occulte werking. Vrouwenlogica is geen logica, zegt de man. Maar waarom? Indien haar uitgangspunt en gevolgtrekking juist is, moet het tussenliggen een logica zijn (het moet een vaste orde hebben, want anders is de afleiding van het gevolg uit de oorzaak onmogelijk).

Hieruit volgt dat er vele soorten logica, vele denkprocessen mogelijk zijn. Waarom moeten we dan aannemen, dat de menselijk gangbare processen, de gangbare ordening terzake, onveranderlijk is? De logica van de vrouw voert tot een feit, dat voor de man langs een andere weg en vaak moeizamer eveneens beredeneerbaar zou zijn, omdat ze ten slotte leven in eenzelfde factuele wereld. Maar indien ik, die factuele wereld nu eens ga-verschuiven, wat gebeurt er dan? Indien ik de feiten van die wereld van hun betekenis voor mij beroof, het algemeen gangbare substitueer door iets anders, wat gebeurt er dan? Dan blijft die logica, die logische mogelijkheid bestaan. Maar het gevolg verandert in betekenis. Indien het gevolg in betekenis verandert, verandert het in energie, gezien vanuit mijzelf. Indien het is, mij een andere vorm van energie betekent. dan betekent het een andere wijze waarop ik datgene projecteer, wat er in mij is, Ook hiervoor verwijst ik naar de eerste les.

Projectie is, in feite een vaststelling van het overbodige. De meeste, mensen denken dat zij wensen projecteren., of dat zij bewustzijn projecteren. Maar dat is niet helemaal waar. Datgene, wat in mij perfect harmonisch is, wat tot mijn eigen vlak van leven behoort, dat wordt door mij niet als feit erkend; dat is voor mij alleenkracht. Slechts datgene, wat door mij niet als feit wordt erkend, wat voor mij niet een werkelijk deel van mijn wezen is, komt voor projectie in aanmerking.

Dit werp ik uit mij en tracht ik in de projectie in mijn wereld voor mij weer aan te passen aan mijn besef van die wereld. Een curieus feit dus.

Als ik iemand wil genezen en dit is voor mij volkomen normaal, dan zal ik er verder niet over nadenken, of die ander wordt genezen of niet. Ik zal mijn krachten niet op die ander richten, dat is helemaal niet nodig. Het feit, dat ik de erkenning van ziekte heb, impliceert voor mij genezing,, Het enige, dat ik nog kan doen, is reageren op de ander met zijn verwondering. daar voor mij is het geen feit. Het is eenvoudig een deel van het zijn, Het is geen afzonderlijk feit meer. Maar op het ogenblik, dat ik die genezing in mijzelf eigenlijk als onlogisch ervaar, kan ik op een punt komen, waarbij ik in mijzelf eigenlijk zoveel dingen verwerp, dat ik ze beschouw als een te bundelen energie. En nu ga ik een voorstelling, die volgens mijn innerlijke wereld, mijn logica, niet helemaal reëel is, uitdrukken als een kracht buiten mij. Daardoor ontstaat er een genezingsproces of iets wat daarmee samenhangt. Dit wordt door mij dan als buiten mij staand ervaren en kan als zodanig een aanleiding zijn tot een wijziging van mijn volgend punt van uitgang. Hier staan we dus wel voor een heel eigenaardig verschijnsel.

De geestelijke genezer, die een mens wil genezen en die hiervoor zijn kracht en energie inzet, doet dit, omdat de genezing voor hem geen feit is; omdat zij niet een- logisch voortvloeiend is uit de erkenning. ziekte en de wil tot helpen.

De magiër, die met heel veel kracht een geest meet oproepen en dat tot stand brengt, heeft al die omslag nodig, omdat hij zijn gevoel van onvermogen tot communicatie met die geest moet uitdrukken. En dan kunnen wij dus zeggen:

In het occultisme vormt, datgene, wat wij innerlijk niet als logische mogelijkheid aanvoelen, maar dat onze voorstellingswereld desondanks kan beheersen, voor ons de kracht, waardoor een langzame verschuiving van voorstellingwereld mogelijk wordt en zo het oorspronkelijk schijnbaar niet bereikbare bereikbaar wordt.

Als u dit hebt kunnen volgen, zal de volgende regel u niet verbazen;

De grootste prestatie van occulte geaardheid zal voor de mens niet voortkomen uit zijn erkende macht maar uit zijn frustratie. Het is zijn frustratie, die hem ertoe brengt het geheel van zijn gevoelens van onvermogen zodanig te bundelen, dat hieruit een wil ontstaat, waarin alle voor het "ik" niet-harmonische en alle niet absoluut noodzakelijke kracht in het "ik" wordt geprojecteerd op. de buitenwereld. Deze projectie krijgt voor het "ik" een grotere waarschijnlijkheid naarmate de kracht groter is (of de frustratie groter, waardoor de uiting, tot stand komt. Het totaal van het eigen besef in occulte zin is dus een voortdurende verschuiving van begripwaarden binnen het Goddelijke, tot stand komend door de projectie van eigen frustratie, waardoor de totale aanpassing van het "ik" aan een goddelijke ordening wordt geredigeerd door het begrip van eigen onvermogen.

Dat lijkt misschien wel weer heel diepzinnig. Maar zo diepzinnig als het lijkt, is het zeker niet. Ik heb u al gezegd, dat wij vandaag enigszins speculatief. moeten denken. Dit is niet te vermijden, omdat we in wijsgerigheden altijd ergens moeten speculeren. We moeten beginnen met de feiten voor te stellen en te trachten ze te begrijpen. En als ik al het voorgaande zo mooi heb geformuleerd, dan moet dat hierop neerkomen:

Ik leef feitelijk in mijn innerlijke wereld. Maar mijn innerlijke wereld heeft volgens mijn besef (en niet volgens de noodzakelijke geaardheid van die innerlijke wereld een analogie met iets, wat ik buiten mij als waar veronderstel. Of die veronderstelling al dan niet doeltreffend is, doet niet terzake. Indien ik die gelijkwaardigheid veronderstel, ontstaat er een bidding tussen mijn wereld. en de buitenwereld. En dat houdt in, dat oorzaak-en-gevolg binnen mij en buiten mij voor mijn besef dus gelijkwaardig zuilen zijn, zodat ik mij bind aan een algemen orde, aan een normalisering a.h.w. van reactie, van gewoonteprocessen en wat daar verder bij hoort. Maar op het ogenblik, dat ik met de wereld niet tevreden ben, moet ik iets veranderen,,

Nu kan ik dat op twee manieren doen. Ik kan komen tot wat men noemt de rationalisatie, waardoor ik het feit dat volgens mij onvermijdelijk is mijzelf ga verklaren als noodzakelijk voortvloeiend uit de oorzaak en daarbij de voor mij niet aanvaardbare elementen tracht te raken tot een positieve waarde. Ik kan echter ook uitgaan van het standpunt, dat - indien iets voor mij niet aanvaardbaar is er een middel moet zijn om het te veranderen, Dat middel is binnen de eigen wereld de voorstelling, de idee, de idealisatie. Het verschil tussen mijn ervaren werkelijkheid en mijn realisatie vormt de kracht, waarmee ik de idealisatie kan trachten te verwezenlijken. Het is dus de beweging, die in mij ontstaat.

Als ik nu even terug mag keren tot het beeld van de bol, dat ik in het eerste gedeelte van mijn betoog gebruikte, dan kan ik zeggen: Wij hebben geen vaste plaats in die bol. Elk "ik" kan worden voorgesteld als een cirkel. Die cirkel is de twee-dimensionale weergave van het wezen van de bol. Maar elke houding en elke verhouding binnen de bol is mogelijk. Zolang de cirkel haar eigen omtrek behoudt, is haar placering binnen de bol niet belangrijk voor haar weergave van de totaliteit van de bol in dit twee-dimensionale vlak. Dan is elke ordening, welke noodzakelijke raakpunten stelt, op zichzelf eigenlijk al irreal. En wat meer is, dan zal elk proces van leven dat niet een voor het "ik" volledige en harmonische erkenning van oorzaak-en-gevolg-werking heeft, zodat het besef a.h.w., de begrenzing van eigen cirkel omvat, door de frustratie komen tot een verplaatsing van zichzelf binnen de bol.

En nu stellen we ons eens een bol voor, zoals u die misschien wel wens hebt gezien bij sommige goochelaars of bij bepaalde mechanische tricks. We hebben een groot aantal cirkels, die - in beweging zijnde - voortdurend van hoek veranderen. Doordat ze t.o.v. elkaar steeds in beweging zijn, blijft de bol uitgebeeld, maar het raakvlak binnen de bol verandert voor elke cirkel voortdurend. Dit is nu wat er in het leven plaatsvindt.

Als ik over een ordening spreek, dan is dit in feite geen werkelijke fixatie. Het is een voortdurend veranderende waarde. Zolang ik die veranderende waarde algemeen stel, lijkt het of een gesoldeerde kooi, die een bol voorstelt, zich voortdurend wentelt. Maar dat is niet noodzakelijk, want de binding is niet vast. Ik kan binnen het Goddelijke elk willekeurig standpunt innemen. En als ik voor mij een juiste acclimatisatie heb gevonden, dan is voor mij oorzaak-en-gevolg orde; dan heb ik a.h.w. mijn plaats gevonden. Die plaats omvat dan in het "ik" de scheppende beheersing op twee-dimensionaal vlak, die in de bol (God) op driedimensionaal vlak zou kunnen bestaan. Er is voor mij dan geen noodzaak meer om een orde te creëren. Er is geen ideaal meer denkbaar. Er is slechts bestaan.

Als ik in deze toestand empathisch ben (dus met begrip een andere cirkel, een ander vlak van wereldbeschouwing of beleving zie), dan zal deze empathie voor mij nimmer een verstoring van mijn eigen orde betekenen. Zij betekent slechts, dat ik de beweging (de frustratie van die andere wereldorde, dat andere denkvlak) kan. opvangen. Ik kan helpen om de beweging van de ander te normaliseren.

Conclusie:

In het occultisme kan ik niet het werkelijke wezen of leven van een ander veranderen, maar wel diens relatie tot de totaliteit en daarmee vooral zijn. eigen bewogenheid binnen de eeuwige Totaliteit.

Dit lijkt allemaal niet erg praktisch, dat weet ik wel. Maar in het tweede gedeelte krijgt u ongetwijfeld nog iets over de praktijk. Voor ons gaat het hier om het begrip; haat mij nu deze les besluitende trachten dit begrip samen te vatten in een aantal eenvoudige punten.

1. Mijn leven is een in zich besloten geheel, dat voor mij kan worden uitgedrukt als de voortdurend in mij erkende relatie tussen oorzaak-en gevolg, waarbij de naam oorzaak-en-gevolg kan wisselen, maar de baan van gevolg naar oorzaak en van oorzaak naar gevolg altijd de gelijke is.
2. De energie en de mogelijkheid tot besef tussen oorzaak-en-gevolg is altijd dezelfde.
3. Elke vanuit het "ik" ontstane verandering van deze oorzaak-en gevolg-waardering t.a.v. een gemeenschap of een geloof op zichzelf betekent niets, mits in de eigen wereld de consequentie bewaard blijft. Daar, waar het "ik" de relatie oorzaak-en-gevolg voor zich niet volledig kan aanvaarden, ontstaat de z.g. frustratie, waardoor een denkbeeld wordt geprojecteerd, dat niet als reëel wordt gezien. Dit heets wil. Met deze wil brengen wij niet de wereld buiten ons in beweging, maar veranderen wij onze relatie t.a.v. de wereld.
4. De werkelijk,-occulte kracht vloeit niet voort uit het willen van iets, dat anders is dan in de normwereld van de mensen, maar uit een ander normbesef dan de mensen bezitten. Zodra mijn wezen een voldoende empathie (een gevoel van eenheid)-met de ander kan bereiken, zal al hetgeen voor mij occult normaal is, voor de ander kenbaar worden, maar in diens als normaal geldende oorzaak-en-gevolg-sequentie niet als zodanig worden aanvaard en daardoor motivering en frustratie scheppen.
5. Elk occult verschijnsel, dat uit ons voortkomt, betekent voor anderen een verandering van levensvlak. Hierdoor zullen de occulte verschijnselen de gefixeerde menselijke wereld voortdurend in beweging houden; en in deze voortdurende beweging van de menselijke denkwereeld een ieder op den duur ertoe brengen zijn eigen harmonische erkenning van het Goddelijke; waarvan hij zichzelf als deel en als een afbeelding beschouwt, waar te maken zodanig, dat naar buiten toe geen motivering meer behoeft te ontstaan, omdat het frustratieverschijnsel afwezig is. Ons streven is niet naar een verandering, maar naar de stabilisatie volgens onze eigen harmonische inhoud.

Wie dus het occultisme alleen wil gebruiken om daarmee verschijnselen te veroorzaken, moet zich realiseren dat hij het nooit erg ver zal brengen. Maar wie gebruik wil maken van dat wat men occultisme noemt om zijn eigen oriëntatie in de wereld te vinden en door empathie (een gevoel van verbondenheid met verplaatsing van het "ik" in de ander of in het andere) wil komen tot een harmonische Godserkenning in de Totaliteit, die zal juist door zijn zoeken naar de Totaliteit voor zich de harmonie tot stand brengen, waarin geen waarschijnlijkheden of onwaarschijnlijkheden meer bestaan, maar alleen een logische en eeuwige samenhang, waarbij in feite de polen van het bestaan niet meer zijn: oorzaak-en-gevolg, maar God en mens, die - a.h.w. in waarde met elkander wisselend - voortdurend de totaliteit van de schepping uitdrukken.

Met deze les wil ik nu volstaan. Ik hoop 'echter, dat u dit alles niet als stelling wilt beschouwen, maar als een aanleiding tot overdenking. Slechts wie in zich tot een realisatie komt, kan voor zich eenbegrip krijgen van eigen orde; daardoor van eigen oorzaak-en-gevolg-verhouding; en zo ook - met een zekere erkenning misschien ook van eigen frustratie - komen tot een harmonische realisatie van het "ik:' in de Totaliteit.

DE INNERLIJKE WERKELIJKHEID ALS PRACTISCHE WAARDE

Al wat ik in mijzelf als mogelijk concipieer, is mogelijk. Maar helaas is het niet altijd mogelijk volgens de wijze, waarop ik mij de verwezenlijking voorstel. Het is nl. in het "ik" altijd zo, dat elke voorstelling - hoe fantastisch zij ook moge lijken - te realiseren is, mits tussen dat, wat u nu bent, wat u nu ziet, een brug kan worden gebouwd van denkbeelden, die voor u logisch en aanvaardbaar blijven en die voor u in verband met uw doel praktische betekenis hebben. Dit is natuurlijk voor de meeste mensen niet bruikbaar om hun werkelijke wensdromen waar te maken. Want de wensdroom van de mens is over het algemeen juist zijn projectie van hetgeen hij als onmogelijk veronderstelt. Maar in kleinere dingen kunnen wij daar toch heel veel mee doen. En de wijze, waarop wij dan te werk moeten gaan, wil ik trachten u vanavond enigszins te beschrijven:

Wanneer ik begin met mij een soort droombeeld te maken, dan moet ik uitgaan van wat ik nu ben. Dat wil zeggen elke verandering, die in mij zou moeten geschieden om het droombeeld waar te maken, moet ik opbouwen vanuit mijn huidige zelferkenning. Mijn punt van uitgang is altijd dat wat ik nu ben, dat wat ik nu kan, dat wat ik nu als mogelijk zie.

Ik weet wel, dat die dingen op zichzelf niet zoveel betekenis behoeven te hebben. Maar de grote moeilijkheid is dat elke voorstelling als punt van uitgang, die van , de werkelijkheid zoals ik die erken .verschilt, het mij onmogelijk maakt de volgende stappen,als, reëel te zien. En elk-occult werken betekent het opbouwen van een realiteit, ook indien dat maar een eigen realiteit is.

Punt 1 is dus: Erken uzelf, uw mogelijkheden en de volgens u bestaande waarschijnlijkheden op dit ogenblik.

Punt 2. Stel u het doel voor, dat u wilt waarmaken. Doe dit niet al te vaag, maar doe dit zo verpersoonlijkt en zo omschreven mogelijk. Hierdoor krijgt u een beeld waar u naar toe wilt.

Nu is de aardigheid hierbij, dat ik niet moet beginnen uit te gaan van wat ik nu ben, maar ik moet roet mijn denken teruggaan van mijn nauw omschreven ideaal naar de mogelijkheden van vandaag. Het is dus a;h.w. een teruggaan van een doel om te vinden welke stappen er vanuit het heden mogelijk zijn. Zou ik vanuit het heden vertrekken, dan is mijn aantal keuzemogelijkheden oneindig groot. Maar ga ik uit van een vastomschreven doel, daar ik zelf, zoals ik nu in de werkelijkheid sta, reeds daarin kies, dan zal ik de juiste weg voor mij veel eenvoudiger en gemakkelijker uitstippelen. Heb ik deze weg uitgestippeld, dan ben ik dus gelijktijdig op het moment "nu" aangekomen. Het laatste denkbeeld, dat ik heb gehad, uitgaande van het doel, voordat ik zei "en zo is het", is de eerste stap, die ik moet zetten.

Het is dus eigenlijk heel eenvoudig. om in het occultisme een bepaald doel waar te maken, beredeneer ik vanuit het omschreven doel de relatie met het "ik", zoals het nu bestaat; en dat laatste, dat vóór de erkenning komt, kan ik waarmaken. Hierdoor ontstaat dus een verwezenlijking, een uitdrukking met daad, met gedachte, met woord, met wil, met wilskracht, met aanroeping en incantatie, wat u maar wilt noemen. En dat is voor mij iets, wat ik. in verband met mijn doel als reëel mogelijk erken.

Nu zou u zeggen. Dan moet ik zeker verder gaan. Neen. Als ik deze eerste daad heb gesteld, ga ik mij weer afvragen. Wat ben ik nu? Hoe ben ik nu? Wat is mijn doel? En ik ga weer terug. Op, deze wijze zal ik elke keer vanuit het bereikte punt de kortste weg naar mijn doel kiezen volgens het bereikte besef. De hele weg blijft voor mij logisch en consequent. Want het doel, dat ik heb gekozen en heb omschreven, blijft steeds het zelfde. Daarvoor moet ik zorgen.

De evolutie, die in mij kan ontstaan, wordt daar voortdurend bij in berekend. Ook wat voor mij onverwacht is, doordat ik elke keer eerst handel, mijzelf besef en dan verder ga. Hierdoor ontstaat er wat je kunt noemen: een gewoonte van occult denken. Want het is een gewoonte. En naarmate ik meer gewend ben om steeds naar het doel te gaan en terug te redeneren, totdat ik de fase heb "dat kan. ik nu doen", zal ik ook sneller achtereenvolgens kunnen handelen. Op den duur kan dit proces zich zo snel afspelen, dat de ene verdeling haast zonder enige onderbreking overgaat in de volgende. Er ontstaat dan het persoonlijk magisch ritueel. Een ritueel, dat uit daden is voortgekomen, die in eigen concept logisch, verantwoord en goed zijn; die de verwezenlijking van het doel volgens eigen besef voortdurend waarmaken en die niets in het eigen "ik" - zoals het nu bestaat - verloochenen.

Wanneer u dus een bepaald doel wilt waarmaken, kies een doel dat u zelf nog als bereikbaar acht. Vraag u af, wat er eigenlijk aan de verwezenlijking van het doel nog aan mogelijkheden ontbreekt, als u uzelf beschouwt. U zult ontdekken, dat u de mogelijkheden steeds meer beperkt. Een juiste actie volgens de innerlijke waarde is altijd bereikbaar. Elke juiste actie, gebaseerd op innerlijke waarde, zal door de gerichtheid op het doel de verwezenlijking van het doel dichterbij brengen. Naarmate men leert het proces van erkenning omtrent jezelf en het doel voortdurend te versnellen, zal het mogelijk zijn een gesteld doel op een voor anderen niet kenbare wijze steeds sneller waar te maken. Als wij aan het ogenblik zijn gekomen, dat. de actie uit de erkenning gewoon voortvloeit en een vloeiend geheel vormt, krijgen we te maken met het mirakel, aangezien voor anderen de symbolische waarde van hetgeen wij doen niet kenbaar is en als zodanig ook de logische sequentie die daarin zit. U kunt alles waar maken, wat u nog als mogelijk erkent en waarvan u zich een voldoende voorstelling kunt maken.

De innerlijke wereld geeft ons dus wel zeer veel praktische mogelijkheden. Want de mens denkt zeer vele dingen, die hij wel als mogelijk beseft, maar die hij niet kan associëren met wat hij nu is. In feite is dus in de innerlijke wereld het z.g. occulte 'bereiken eerder een kwestie van het afbreken van grenzen dan van het opbouwen van krachten. En daarmee kon ik vanzelf aan een volgend stukje praktijk

Wanneer ik als mens reageer onder invloed van b.v. paniek, blij ik veel sterker, veel sneller te zijn en veel meer uithoudingsvermogen te bezitten dan ik normaal als mens denk te hebben. Deze capaciteiten zijn altijd in mij aanwezig. Ze komen echter alleen onder bepaalde invloeden naar buiten. Kennelijk is mijn besef van eigen mogelijkheden hetgeen mij belet mijn lachten werkelijk tot het uiterste te gebruiken.

Wat voor de materie geldt, geldt in zekere zin ook voor de geest. Want de geest, in zich haar eigen wereld bouwend en vormend, stelt tussen zich en de werkelijke mogelijkheden, die in haar schuilen, rok steeds het begrip "onmogelijk". Onmogelijk is een begrenzing, die wij nooit zonder meer kunnen verwerpen. U kunt wel zeggen dat iets mogelijk is, maar u blijft voelen dat het onmogelijk is.

De begrenzingen in het "ik" kunnen nimmer worden aangetast door een beredeneerde of emotionele verwerping zonder meer; zij kunnen slechts teniet worden gedaan door een streven, dat een klein deel als mogelijk ziet of dat tot het onmogelijke zou kunnen vieren. Men groeit a.h.w: door de begrenzing van ideeën als "onmogelijk" heen, zoals een grasspriet zich voorzichtig door de .steenlaag heenboort, totdat zij voedsel vindt. Het begrip "onmogelijk"

blijft voor ons in onze wereld altijd bestaan. Maar door onze actie hebben wij op een bepaald vlak het begrip "onmogelijk" doorbroken. De praktijk geeft ons de kracht om het onmogelijke mogelijk te maken. Het blijft dan ook voor onszelf miraculeus. Wij mogen bij het occulte streven dus niet zonder-meer uitgaan van de voorstelling, die wij ons mentaal maken. Deze voorstellingen en beredeneringen in de mentaliteit geschapen, in het denken voortgebracht, hebben alleen dan betekenis, indien zij door een praktijk worden gesteund, die zowel emotioneel, factueel als mentaal mogelijk is.

Hieruit kunt u uw tweede les trekken:

In de praktijk zal ik nimmer het z.g. onmogelijk kunnen waar maken. Maar ik kan wel in het z.g. onmogelijke kleine mogelijkheden ontdekken. Elk punt in het totaal onmogelijke, dat mij als mogelijk voorkomt, is te verwezenlijken en zal mij daardoor een verder doordringen in het schijnbaar onmogelijke ook feitelijk doen beleven en aan de hand van die beleving laten presteren.

Hier komt dan de grote vraag: Wat wij moeten doen ten aanzien van b.v. de z.g. begaafdheden.

Vele mensen wensen een bepaalde gave te hebben. Maar nu komt de grote moeilijkheid- zij stellen zich deze gave voor als iets; dat buiten de norm ligt. Zij vragen zich dus niet af, of iets van die z.g. gave misschien nu al ergens kan worden waargemaakt. Maar ze zeggen; Ik wil het geheel hebben. Vergelijkend gesproken% Wie de bloem wil hebben en slechts het zaad bezit, moet het zaad de gelegenheid geven zich te ontplooien en te groeien. Dit geldt ook voor u. Daarom zullen wij bij gaven niet in de eerste plaats moeten afgaan op wat wij zouden willen hebben, maar op wat wij denken reeds enigermate te bezitten. Datgene, wat wij als een mogelijkheid in onszelf hebben erkend, kunnen wij verder exploiteren en uitbouwen. Hierdoor is het mogelijk de grens te doorbreken van de gave, die buiten mijn bereik ligt of die ik niet bezit. Ik schep een nieuw besef van werkelijkheid. In dit nieuwe besef zal vaak de gave, die ik eens als bewonderenswaard heb gezien, mij voorkomen als het normaal gebruiken van mijn vaardigheden. Zodra dit het geval is, bezit ik de gave. Hieruit vloeit voort:

De z.g. occulte gaven of de paranormale begaafdheden van de mens kunnen worden ontwikkeld, mits hij uitgaat van een gave, die hij reeds bezit of reent te bezitten, en deze steeds verder ontvouwt, totdat voer hem het begrip "onmogelijk" niet-meer bestaat. Zodra u het gevoel heeft op een gebied het onmogelijke te kunnen waar maken, kunt u vanuit de bereiking naar elke andere gave kijken. Voorbeeld: U wilt een mens genezen. U leert die mens op afstand, via contact of op-andere wijze te genezen en daarmee het schijnbaar onmogelijk waar te maken. Dan gaat u uit van dezelfde procedure om die mens te genezen, maar u voegt daarbij b.v. het begrip "zien". Dan ontstaat er in u een beeld. Stel daaraan geen eisen van helderheid of duidelijkheid. Laat het in u ontstaan. U zult ontdekken, dat u steeds meer gaat zien, en misschien ook gaat horen. Maar u moet eerst op een punt 'door de grens van verstandelijkheid en beperktheid heenbreken.

Daaruit kunnen wij weer een les leren:

Bij het praktisch gebruik van de z.g. occulte mogelijkheden gaat het er om eerst op een enkel punt het occulte voor onszelf tot een volledige waarheid te maken. Zodra dit het geval is, kunnen wij vanuit het occult bereikte alle andere vormen voor ons als mogelijk stellen. Zij zullen dan worden verwezenlijkt in relatie tot hetgeen wij reeds als mogelijk zien.

Dan zien wij bij de mens vanzelf ook de noodzaak ontstaan om de innerlijke wereld te kennen en te omschrijven. Men noemt dit vaak esoterie, maar in wezen maakt het ook deel uit van het occulte.

Als ik mijzelf innerlijk wil zien door het scheppen van analogieën met mijn wereld, zal ik mijn wereld altijd als begrenzing stellen voor mijn erkenning omtrent mijn wezen. Daarom moet het beeld van het innerlijk wezen zoveel mogelijk zelfstandig worden opgebouwd. Eenvoudig gezegd:

Uw innerlijk wezen -moet niet worden erkend aan de hand van de materie, zoals u die kent en meent te zijn, maar als het ideaal van innerlijk bestaan. Dan zult u zien dat. de eerste wet of

regel, die ik u heb genoemd, ook hier geldt. Want op het ogenblik, dat ik dit ideaal van mij heb erkend, zal ik een bepaalde mogelijkheid erkennen inde feiten, die ik-beschouw als mijnrealiteit. Dat is de uiterlijke wereld. Dat is ook de mentale wereld; Ik kan nu dus vanuit mijn mentale, mijn materiële wereld op een punt dit innerlijke ideaal benaderen. Ook hier zal ik dus steeds trachten waar te maken wat ik in mijzelf zie; en als ik het heb gedaan onmiddellijk vragen: Wat is mijn ideaal? Waar sta ik zelf nu? Wat is de benaderingsweg? U zult zien,-dat u op die manier betrekkelijk eenzijdig tot de kern van uw eigen wezen doordringt. Wat u aan zelfkennis hebt, is dan niet algemeen, niet universeel volgens het menselijk denken, maar u bereikt de kern van uw wezen.

Nu het eigenaardige: Zodra het bewustzijn (de uitwisseling a.h.w. van begrip tussen het ware "ik" (dat begonnen is als ideaal en het stoffelijke "ik") mogelijk is geworden, zal de totale erkenning van het geestelijk "ik" daaruit volgen, omdat elke geestelijke constatering en waarneming vanuit dit centrale punt alle facetten van het geestelijk ego omvat. Op deze wijze is dus ook de innerlijke bewustwording langs een eenzijdige weg inderdaad te versnellen. Hier moeten wij echter voorzichtig zijn en daarom geldt:

Bij de poging om .de innerlijke waarheid te erkennen zal een eenzijdige benadering vaak de meest juiste zijn. Maar deze eenzijdigheid moet zijn gebaseerd op het eigen denkbeeld omtrent innerlijk wezen en het besef van huidig zijn en bestaan. De weg kan niet worden gebouwd aan de hand van de gedachten van anderen, maas alleen aan de hand van de in u bestaande denk- en associatieprocessen. Niet de emoties, die anderen als juist beschrijven, doch uw natuurlijke emotionaliteit alleen kan hiervoor als steun en dragende kracht dienen.

Elke zelferkenning is een op zich eenzijdig proces, waarvan de eenzijdigheid wordt bepaald door de zelferkenning in eigen wereld van de persoon, die streeft. Is de zelferkenning volledig, dan zullen alle krachten en vermogens van het innerlijk "ik" automatisch kunnen worden geprojecteerd in het stoffelijk "ik". En wat meer is, dan kan het stoffelijk "ik" vanuit de geest op zeer vele punten worden gevisualiseerd en zal hiermee de daadkracht van het "ik" in de materie op zeer vele punten ook onmiddellijk zijn geopenbaard.

Dit laatste is misschien wat duister. Maar u hebt wel eens gehoord van iemand, die zijn geest uitzendt om ergens anders een boodschap:te.doen en die dan daar wordt waargenomen. Als u dit gaat. stellen als het uit je lichaam stappen met een voertuig en dan snel van b.v. Singapore naar Melbourne gaan of van Hong kong naar New York, dan denkt u dat veel te primitief. Indien ik mij bewust ben van mijzelf, zal elk besef omtrent mijn wereld en haar noodzaken mijn "ik" projecteren op die plaats. Er is geen sprake van een uittreding in de gebruikelijke zin van het woord. Er is sprake van een zelferkenning plus een erkenning van stoffelijke noodzaak. De projectie geschiedt altijd onmiddellijk en nimmer middellijk. De tussenruimten - hetzij in tijd of in afstand - worden a.h.w. opgeheven. Misschien is het goed dit te onthouden, ook al zult u daar nog niet aan toe zijn. Want hiermede is ook de zelferkenning in een geheel nieuw licht komen te staan.

Wij weten dat de oude Grieken hebben gezegd: Ken uzelve. Maar aan de andere kant hebben filosofen ook weer gezegd- Ja, maar als ik mijzelve ken, wat dan? Er moet een consequentie zijn. Als ik mijzelf ken, houdt er iets op te bestaan; dan is het dus een niets. Dat is trouwens ook al een oud probleem.

U weet misschien, dat een groot filosofisch probleem altijd is geweest de kwestie van de tegenstelling tot iets (of het zijnde) is het niets. En het was Nietzsche, die ten slotte de oplossing vond en stelde: Maar het niets in zichzelf is iets. Daardoor-ging hij dus het negatieve als een volledig zelfstandige en eigen waarde beschouwen. Zo kwam hij tot de mogelijkheid om het oude Griekse begrip "niets" te hanteren; en ook tot de zelferkenning, die eigenlijk een overschrijden van het mens-zijn met zich brengt (dus een niets-zijn in menselijke zin kan compenseren) door te zeggen- Wat je in de wereld achterlaat aan illusies en verbondenheid met de mensheid, wordt gecompenseerd. Dat schijnbaar negatieve is. een werking in zichzelf. En als wij nu praktisch in het occultisme willen werken, dan moeten wij dit dus ook proberen te onthouden.

Mijn zelfkennis houdt vaak een ontkenning in van datgene., wat ik eens als mijn zelf heb beschouwd. Maar het vergroot mijn mogelijkheden, waaronder dat van wat ik eens als mijn 'Pik' heb gezien. Dat zou dus ook betekenen. als ik zeg, dat ik iets niet kan, dat ik dan door te zeggen dat ik iets niet kan ook aanduid, dat ik iets wil kan. Dat is een eigenaardige redenering. Maar als ik niet kan spreken, dan moet ik wel kunnen zwijgen of kunnen zingen. Ik moet iets anders kunnen. En dat is nu iets, waarvan u in de praktijk gebruik kunt maken, indien u in uw leven geestelijke krachten wilt activeren. Want veelal kijken wij naar iets, wat we niet kunnen. We zouden het willen, maar we kunnen het niet. Nu kunnen wij dus zeggen. Wij willen dit en wij kunnen dit niet; dan is er dus iets, wat wij wel kunnen. Wat kan ik wel? Daardoor komt u vanuit het negatief benaderen van de wens, de droom of de noodzaak tot een positieve benadering. In plaats van dat u opsomt wat u niet hebt of niet kunt, gaat u opsommen wat u wel kunt.

In het occultisme is datgene, wat men voor zichzelf als mogelijkheid of als eigenschap erkent altijd een punt van uitgang, vanwaaruit bereiking mogelijk is. Voelt u zich machteloos, vraag u af op welk punt dan die machteloosheid niet bestaat, of uit welke positieve eigenschap of waarde dit hulpeloos-zijn voortkomt. Definieer dit. Als u dit heeft gedaan, heeft u dat punt gevonden, waarop u zelf actief kunt zijn.

Alle occulte bereiking is een eigen activiteit, gebaseerd op het positief besef van eigen wezen in de voor het "ik" thans normale wereld plus het denkbeeld van het doel.

Nu zal er een doel zijn, dat ook niet zo gemakkelijk te benaderen is. Ook daarmee hebben wij met ons streven heel veel moeilijkheden., Ik kan mij voorstellen, dat een mens zegt: "Ik wil streven naar wereldvrede", maar dat hij zich die wereldvrede niet als reëel kan voorstellen, omdat vrut hij kent eigenlijk onvrede is, Voor hem is vrede in feite niet een positieve waarde, maar een negeren van de onvrede. Het zal duidelijk zijn, dat ik dan niet kan uitgaan van vrede. Als ik echter uitga van onvrede en daar wat aan doe, dan bereik ik wat.

Als ik ziek ben en ik heb geen voorstelling van gezondheid, dan kan ik duizendmaal streven om mij door mijn wil gezond te maken; ik zal niet slagen. Maar als ik besef dat ik ziek ben, kan ik mij wel voorstellen, dat ik minder ziek ben. En doordat ik steeds minder ziek kan zijn; kan ik gezond worden. Het is eigenlijk een handigheidje. Maar een handigheidje - laat mij u verzekeren -. dat altijd bruikbaar blijft.

Als u iets wilt en het lijkt onmogelijk , vraag u af, wat wel mogelijk is, Als u zegt- "dit is onmogelijk", dan moet er dus een andere mogelijkheid zijn. Die andere mogelijkheid is het punt van uitgang.

Iemand, die naar het onbereikbare streeft, zal bijna altijd stranden, Hij zal falen, omdat -hij geen voldoende geloof en vertrouwen in zichzelf heeft. Iemand, die uitgaat van een als reëel erkend - zij het negatief verschijnsel en dit vermindert, bereikt dezelfde toestand wel, omdat het voor hem voorstelbaar logisch en aanvaardbaar is.

Nog eenvoudiger gezegd: U neemt aan, dat u niet helderziend bent. U zoudt het graag willen zijn, maar het is onmogelijk helderziend te zijn. (Onder ons gezegd: begeert u het niet te zeer. Het heeft vaak ook zijn negatieve invloeden op de mensen. Maar stel u voor: Ik kan dus niet helder zien, ik kan geesten enz. niet zien. Maar ik kan misschien wel wat minder blind zijn voor de eenvoudige verschijnselen. Ik kan wat meer letten op het ongewone. Maar als ik. daarop let, dan schakel ik een zekere onachtzaamheid uit en maak dus een aanvaarding van de geestelijke wereld eenvoudiger mogelijk. Ik kan zo een zekere helderziendheid bereiken.

Als ik de toekomst wil voorspellen, dan kan ik dat niet. Ik zeg: De toekomst is voor mij onbenaderbaar. Maar het heden is dat voor mij wel. Als ik uit het heden tracht alle eigenschappen te elimineren, die ik niet kan bepalen, dan houd ik een concept over van "dit is vandaag nog wel essentieel. Als ik deze dingen voor de toekomst uitdruk, zie ik tot mijn verbazing dat ik ze weer aanvul. Ik maak van het geraamte weer een figuur, een persoonlijkheid. Doordat ik uitga van het geraamte en dit aanvul, het bekleed met de spieren van de feiten, kom ik tot een prognose, die in het begin uit de aard der zaak beperkt is. Maar op den duur zal de erkenning van de vaste tendens van vandaag het mij mogelijk maken ook een vaste omschrijving van de toekomst te geven, Deze is niet gebaseerd op de feiten alleen,

maar wordt door mijn gevoeligheid, die ik normalerwijze pleeg te ontkennen, aangevuld tot een feitelijke omschrijving.

U kunt dus veel meer dan u denkt, indien u bij de benadering niet uitgaat van het ideaal, maar van het dichtst bij zijnde. Dan is er nog iets, waarop ik u vandaag, graag wil wijzen:

Over positief en negatief denken is meermalen met u gesproken. Een positief denken heeft alleen dan waarde, indien ook positieve feiten voortdurend in de werkelijkheid kunnen worden erkend. Als u dus ergens mee bezig bent en u wilt graag dat het slaagt, dan moet u voortdurend niet alleen denken dat uw doel positief, dus bereikbaar is (u moet zeggen: Ik kan dit, maar u moet ook tegen uzelf zeggen Want ik heb dit gedaan en dan kan ik ook dat doen. Alles is dus een geleidelijke opbouw.

Ik wil deze praktische raadgevingen nu gaan samenvatten en hoop, dat ?rijn wijze van betogen en verklaren u genoeg aanspreekt om daarmee zelf eventueel ook proeven te nemen, indien u dat wenst.

1. Ga altijd uit van het voorstelbare, nimmer van het onvoorstelbare.
2. Ga altijd uit van de nu reëel, erkende mogelijkheden, niet van wat u zoudt willen.
3. Omschrijf uw doel altijd duidelijk, maar passeer u op de mogelijkheden van vandaag.
4. Tracht nimmer een gave te verwerven, zonder meer of op miraculeuze wijze.
Tracht alleen in uzelf datgene te elimineren, wat eventuele begaafdheden zou kunnen remmen.
5. Ga, nimmer uit van erkende wensdromen, maar van reeds erkende eiten en mogelijkheden.
6. Tracht ook de kleinste dingen in uw leven een positieve waarde te geven. Zijn zij negatief, vraag u af welke positieve mogelijkheid daarentegen over staat. Ga dan van deze positieve waarde of mogelijkheid uit.
7. Tracht nimmer enig occult proces te binden aan regels of voorstellingen., die door anderen zijn gecreëerd. Ga uit van uw eigen proces van waarmaken.
8. Beroep u nimmer op de krachten van anderen, maar erken – indien u erin kunt geloven - wel dat andere krochten aanwezig zijn. Wie begint met actie te verlangen van een andere kracht, krijgt niets. Wie de mogelijkheid van een andere kracht erkent en zelf werkzaam is, kan daardoor harmonie meteen andere kracht verkrijgen.

Elke harmonie met andere krachten (b.v. uit de geest) voert niet tot een onmiddellijke waanmaking of een versnelling, maar tot een vergroting van eigen vermogen. Elke mens is - ook t.a.v. de krachten van de geest, die met of door hem werkzaam zijn in feite zelf de intermediair, Hij is de actieve factor.

Wie weigert om zelf de actieve factor te zijn, bereikt niets, Wie in zich actieve factor is en deze actie juist en harmonisch richt op een doel, zal bereiken en daarbij zijn vermogens vaak zien groeien tot het meervoudige van wat hij zelf bezit.

Dit zijn dan enkele praktische aanwijzingen, die juist door de schijnbare vaagheid toepasselijk zijn op alle dingen. Nu zult u weten, dat het heel moeilijk is om voor jezelf iets te doen. Dat wil ik u ook proberen duidelijk te maken. Indien u iets voor uzelf wilt bereiken en u wilt dat op uzelf richten, dan scheidt u een tegenstelling tussen u en de wereld. U scheidt dus een begrenzing. Maar wat u wilt bereiken, moet door de wereld worden erkend. Door de begrenzing te stellen tussen u en de wereld, maakt u het onmogelijk dat de wereld het erkent; en daarom is het voor u niet waar. Dan zult u het zelfs ontkennen, wanneer het een feit wordt. U zoekt, altijd de bevestiging van buitenaf. Het zal u duidelijk zijn, dat indien u iets voor uzelf wilt doen, u zich niet moet richten op uzelf. Als u dus rijk wilt worden (wat iedereen meestal graag wil, zij het aan geestelijke of andere goederen), dan doet u zich niet voorstellen dat u rijker wordt, maar dat u de betekenis van de rijkdom hebt voor de wereld. Het is eigenaardig: indien u zich tegen - de wereld gedraagt uit een overtuiging volgens hetgeen u begeert waar te maken, ook

voor uzelf, dan maakt u in uzelf iets waar; Door ons wezen en ons willen uit te drukken als een relatie tot de buitenwereld kunnen wij ons veranderen. Zodra wij onszelf tot werkelijk doel nemen en niet de wereld rond ons, zullen wij er niet in slagen iets te presteren, dat voor anderen.-en voor onszelf inde eigen wereld realiteit wordt. Ook hierover moet u eens nadenken:

Het is helemaal niet zo, dat u met occulte krachten niets voor uzelf kunt doen. U kunt echter alleen iets voor uzelf doen door uw relatie tot het andere te wijzigen. Zolang men uitgaat van de verandering van het "ik", is het onmogelijk iets waar te maken. Maar je kunt je voorstellen, dat je betekenis voor de wereld of de reactie van de wereld op jou verandert, richt je dan op die verandering en je werkt voor jezelf. En het vreemde is, dat je op deze manier niets doet wat verboden is.

De meeste mensen denken: Voor jezelf streven is magisch. en esoterisch verboden. Het is zwart-magisch. Dat is alleen een wijze van werken, waardoor ik mij eerst anders denk en dan dit tracht op te dringen aan de wereld. Maar als ik de wereld een groei kan geven, waarin ik meegroei en verander, dan doe ik niets verkeerd. Want in elke ontwikkeling van mijn wereld ben ik deel van mijn wereld. Indien ik dus mijn wereld op een bepaalde wijze ontwikkel, impliceer ik daarmee ook een ontwikkeling van mijzelf.

Indien ik mijzelf wil veranderen of iets van of voor mijzelf, moet ik mij nimmer afvragen- Wat wil ik zelf zijn of worden? Maar. Wat zou mijn relatie zijn tot de wereld? Maak u daarvan een voorstelling en streef naar het goede, dat u op die manier voor de wereld ziet ontstaan. U zult ontdekken, dat u dar. zelf beantwoordt aan de noodzakelijke verandering van uw wezen en mogelijkheid. En nog iets: Heel veel mensen denken, dat occult werken en streven, magisch werken en streven een vervangingsmiddel is voor iets, wat je anders op een andere manier zou moeten denken. Dit likt mij even onlogisch als iemand zegt "Thee drinken wil zeggen-theebladeren in een kopje doen: Maar je moet er, geen water bij gieten, want water is iets anders."

Wie de geestelijke gaven, waarden en wijsheden wil kennen, moet begrijpen dat hij het water van de eigen realiteit op temperatuur moet brengen (dus Actief moet maken en dan vermengen met zijn geestelijke inhoud. Dan ontstaat er een godendrank, die een ieder kan verfrissen. Zolang men die waarden gescheiden houdt, blijft de geestelijke waarde dor en ontbeert de stoffelijke waarde die kruidigheid, welke zo stimulerend kan zijn voor het denken en het voelen van de mens. Misschien wilt u ook daarmee rekening houden.

Nimmer de zaken scheiden. Wie verdeelt scheidt onmogelijkheden. Wie samenvoegt scheidt mogelijkheden. Wie iets als negatief, ontkent, maakt ook het positieve daardoor onmogelijk. Maar wie het positieve erkent als mogelijkheid, maakt het zodanig waai, dat het negatieve aspect daarvan zich wijzigt.

Zo kan een ieder groeien naar een beheersing van de eigen stoffelijke wereld, ja, van de eigen vermogen., die wel occult of paranormaal worden genoemd, indien hij leert uit te gaan van het positieve, maar te werken vanuit zijn materiële actie. Actie en voorstelling steeds zo dicht mogelijk tot elkaar gebracht en nimmer als totaliteit, maar steeds als enkel feit of mogelijkheid gevisualiseerd, maken u beheerser over eigen lot, brengen u tot de erkenning van eigen innerlijke wereld en maken u zo tot een wezen, dat geen occultisme meer kent, maar alleen de beheerste waarheid van eigen bestaan.

LOTUSKNOP

Het opengeplooid "ik" is. als een lotus met vele bladeren. Maar ziet, de mens die niet zichzelf beseft is nog een lotusknop; hij is gesloten. En zich niet ontplooiend, kent hij niet de vruchtbaarheid en leeft hij niet de krachten buiten zich bewust als de bloem, die zich heeft opgevouwen.

Wil men komen tot ontplooiing van het "ik", dan zal men via verschillende fasen ten slotte moeten komen tot het gevoel van eenheid met de Godheid, want dit is het ontvouwen-zijn.

De knop echter bevat het "ik"-begrip. Zolang het "ik" zijn innerlijke wereld nog beschouwt als afgesloten van de totaliteit, God nog kan zien als een kracht buiten hem en niet voelt als een deel van eigen wezen, zo is hij knop, besloten; en kan hij zich nog openplooien of misschien verdragen door gebrek aan eigen werk. Maar wie eenmaal is gekomen tot het besef, dat in jezelf gaan het begin is van uit jezelf treden, dat in jezelf erkennen voert tot het gebed, waarop een antwoord komt, wie voelt dat het spreken tot het Hogere. en het antwoord: Daaruit de erkenning. van eigen waarheid inhoudt, hij groeit op naar het ogenblik van verzonkenheid in de aanschouwing van het Totale. En wie in zichzelf de Totaliteit aanschouwt, vergeet daarin zichzelf en wordt een met het Al.

Zo zult ge zien, dat wie zichzelf beschouwt als rijp en nog in zich besloten is, vaak weigert zich te voeden met wat het leven geeft. Zo zijn we slechts een lotusknop, die niet ontplooit zichzelf. Doch wie beseft hoe hij in onvolkomenheid beginnen eerst te leven, ontvouwen zich moet en voeden zich moet, zelfs uit de poel waarop hij drijft (voor hem het onbegrepen, het duistere, wrede en onaangename leven, hij zal zich voedende openplooien. En de totaliteit erkennend opgaan in het geheel, waarvan hij slechts een enkele bloemrijke uiting is. I/26

LES 3 - HET MAGISCH DENKEN

I.

Naast het normale denken van de mens bestaat iets, wat men wel omschrijft met de woorden: magisch denken. Dit berust o.m. op de erkenning, dat analogieën gelijke waarden plegen te hebben; dat elke waarde, elke plaats en elke tijd kan worden vervangen door een andere plaats, een andere tijd, enz. Zodat altijd weer een gelijkwaardigheid van elementen overal te ontmoeten is.

De magiër heeft hieraan misschien geen direct wijsgerige beschouwingen vastgeknòopt, maar in wezen kunnen wij het geheel van de formulering toch weergeven als een aantal met een zekere wijsgerigheid geladen denkbeelden, waarover ik dan in het tweede deel van deze les nog enkele commentaren zal geven.

1. Al wat bestaat is niet uniek; het vindt te allen tijde ergens zijn evenbeeld.
2. Al datgene, wat zich toont als actie, is in wezen reactie en wekt uit zich opnieuw reactie.
3. Al datgene, wat voorstelbaar is, bestaat.
4. Al wat denkbaar en voorstelbaar is, kan op dit moment worden waargemaakt, zodra het door mij of anderen wordt geaccepteerd.

Hierin liggen een aantal grondstellingen, die ons doen zien, dat het Al bestaat uit een soort oneindige keten van oorzaak-en-gevolg. Als er een eerste oorzaak is, kan eik verder verschijnsel als een gevolg daarvan worden beschouwd. Op elk willekeurig punt van deze keten kunnen wij stellen.- dit is oorzaak. En den zal wederom het verdere van de keten (vanaf dit punt beschouwd) gevolg zijn. Daar de mens zichzelf denkt als actieve factor en vaak zelfs wij actieve factor in het heden, zal hij de oorzakelijkheid van het verleden slechts beschouwen als de bepaling van zijn mogelijkheid voor de toekomst. Het is juist: deze plaats, die hij volgens eigen denken inneemt, welke hem magische macht geeft, maar daarnaast ook geestelijke inhoud en betekenis. Zonder dit alles heeft het bestaan geen waarde.

Indien ik beslissend kan optreden, ben ik zelf op elk moment, dat ik dit bewust wens te zijn, oorzaak. Als oorzaak bepaal ik niet slechts mijn eigen toekomst, maar de totale toekomst voor zover ik daarin een rol speel.

De eeuwigheid wordt dus eigenlijk door elke mens voor zichzelf geboetseerd. En dat boetsen van de feiten in overeenstemming met zijn wensen, is magie. Het resultaat is, dat de magiër - al beseft hij dit lang niet altijd - tracht het geheel van het bestaan te veranderen in overeenstemming met zijn wil en. zijn voorstelling. Maar zijn voorstelling is natuurlijk weer gebonden aan zijn persoonlijkheid.

Nu stelt hij echter, dat alles, wat voor hem denkbaar is, ook bestaat. De meest wilde denkbeelden en dromen zijn waar. Ze zijn niet nú waar, ze zijn niet hier waar, maar ze zijn dat ergens. En vandaar is het; maar een stap verder om te zeggen. Indien, die waarheid ergens aanwezig is, zo kan ik haar ook hier manifesteren.

Het is een logische gevolgtrekking, waarin God met het totaal van Zijn mogelijkheden wel degelijk een rol speelt. Want God is de Creator. In de Creator ligt het totaal van de mogelijkheden voor de schepping. De mens, een deel van deze mogelijkheden beseffende, kan ze waar maken; omdat dit uit de kracht van de Schepper Zelf is vastgelegd.

De magiër werkt niet alleen maar met losse krachten. Hij werkt in feite met God. En een van de eigenaardige verschijnselen, die wij steeds weer zullen waarnemen, is dat zelfs in de zwarte

magie de heiligste namen worden gebruikt, die in feite de Godheid omschrijven en niet Zijn tegendeel: de Duistere.

Ga ik nog een stapje verder in mijn denken, dan ga ik me voorstellen dat alles, wat voor mij voorstelbaar is, in God reeds moet bestaan. Maar dan zal ik door hier een bepaalde toestand te scheppen een analogie tot stand brengen met de hemel, met de eeuwige ruimte en de kracht van de Godheid. En aangezien die twee gelijk of tenminste gelijkwaardig zijn op een zeker punt, zal de werking van de Godheid zich totaal moeten openbaren in de schepping.

Een typerend denken, waarbij elke functie en elke actie deel uitmaakt van een goddelijke Werkelijkheid. In de goddelijke Werkelijkheid - zo zegt de magiër is niets begrensd. Daar is alleen de goddelijke Gedachte, die begrenzend is, de energie is oneindig. Indien ik dus, op mijn wereld een soortgelijke situatie schep, dan wordt óók daar de beschikbare energie en de mogelijkheid, oneindig. Het is van hieruit, dat hij zijn., totale wereldbeeld gaat opbouwen.

Ik schep. Ik kan slechts herscheppen, wat reeds is geschapen. Niet alleen de duivel is de aap Gods, zoals middeleeuwse schrijvers zeiden, maar óók de mens. Hij kan niets waar maken, wat niet reeds bestond. Maar als hij nu weet wat er aan mogelijkheden, bestaat, dan kan hij kiezen wat hij wil waar maken: Het keuze-element is echter niet alleen van hemzelf afhankelijk.

Ik leef in een wereld, die in haar geheel uit God, is opgebouwd. Ik kan niet een verandering alleen in mijzelf scheppen, zonder mijn omgeving te beïnvloeden. Het is niet alleen mijn eigen actie, maar ook wel degelijk de omgeving, die bepalend is voor hetgeen er gebeurt. Want in God gaat het niet alleen maar om een enkele gedachte; daar gaat het om een situatie. Die situatie móet ik creëren door te zorgen, dat ik de medewerking heb van delen van de schepping. Het schijnbaar zinloze manoeuvreren iet stenen, reukwerken; kruiden.of vloeistoffen van verschillende geaardheid, het samenvoegen van metalen en wat dies meer zij: 'krijgt - gezien in dit .denkbeeld - betekenis. Het is het scheppen van een milieu, waarin de wil van de magiër, die a.h.w. versterkt is, kan worden geuit. Hij schept een situatie, die te, bezielen is, zodat de oneindigheid niet meer kan voorbij gaan aan hetgeen is geschapen; Er is een uiting, en deze is gelijk aan iets, wat in de Godheid bestaat. Zo zal die uiting moeten worden bekrachtigd vanuit de Godheid.

Denkbeelden als machtsbegrip, dienende geesten, de geheime eigenschappen van planten, dieren, enz., die wij in heel veel van de magie aantreffen, zijn op zichzelf zinloos. Ze hebben geen betekenis, tenzij wijze gebruiken als analogie. En vreemd genoeg blijkt in de primitieve geneeskunde zeer veel gewerkt te worden met analoge waarden.

Als ik denk aan levenskracht, aan vitaliteit; dan denk ik onwillekeurig aan phallische tekens. Als ik denk aan phallische tekens, dan denk ik ook aan die verschijnselen in de natuur, die daar enige overeenkomst mee vertonen: b.v. de hoorn vaneen neushoorn. Dan zal het tot mij nemen van poeder van de hoorn van de neushoorn- eigenlijk betekenen, dat ik levenskracht tot .mij neem. En daar de primitieve mens over het algemeen in zijn doelstelling beperkt is, blijkt vooral inde. vruchtbaarheidsmagie een dergelijke stof van groot belang geacht te worden.

In andere gevallen krijgen wij te maken met b.v. de alruinwortel, e.d. Ook hier weer mansgelijkheid. Ik neem iets van de mens tot mij. Mijn vitaliteit, mijn mogelijkheden veranderen. Er is een projectie van iets, wat op een mens lijkt, maar gelijktijdig met de simpele oneindigheid van de plant; en dat moet in de oneindigheid weerkaatst zijn: Ik kan dus de krachten vanuit de oneindigheid concentreren volgens de waarden van hetgeen ik in mijn denken betrek.

Het is alles betrekkelijk eenvoudig en toch moeilijk. Laat mij daarom overgaan tot een weergave van het beeld van de krachten, zoals men zich die voorstelt.

Elk wezen denkt egocentrisch, ook de mens. Dat wil zeggen, dat een wereldvoorstelling of een kosmische voorstelling, altijd munduscentrisch is (met de wereld als middelpunt). Een middelpunt, waaromheen zich dus de andere waarden groeperen. Dit mag wetenschappelijk onjuist zijn, maar in het magisch denken is het volledig waar, Want voor mij is mijn punt van

uitgang mijn wereld en mijn eigen wezen. Als ik wil proberen om de kosmos te benaderen, dan kan ik dit alleen vanuit dit standpunt doen. Elke definitie, waarin mijn wereld en mijn eigen wezen centraal staan, is -magisch gezien - niet alleen verantwoord, maar zelfs noodzakelijk en juist.

In de sferen zien wij verschillende krachten. Maar deze krachten bestaan in de kosmos in het grote. Zij moeten worden teruggevonden in het kleine, in de mens.

"Indien u zich de moeite getroost eens na te zien, hoe men in de oudheid kaarten heeft gemaakt van het menselijk lichaam, dan zult u met enige verbazing en misschien zelfs geamuseerd constateren, dat daarin de verschillende planeten zijn, aangegeven als delen en organen van het lichaam. U zult ontdekken, dat zelfs begrippen als hemel en aarde in de mens zijn vertegenwoordigd. Magisch denken? Ja, zeker. Maar een denken, waarbij het kosmisch beeld moest worden herleid tot de mens. Voor het werkzaam=zijn van de magie is deze voorstelling nu eenmaal onvermijdelijk. En in een wereld, die magisch wil denken en leven en werken moet de occultist dus óók wel van deze dingen uitgaan.

Als u hoort, dat de alchemist de loens wil opbouwen uit bepaalde essences en krachten (de homunculi); dan lijkt dit misschien vanuit een modern. standpunt wat belachelijk. Maar is het zó dwaas aan te nemen, dat - aangezien het leven is vóórtgekomen uit de dode materie van deze planeet - door de juiste samenvoeging van die dode materie leven kan worden gewekt? Indien dit beeld van leven en bestaan in de kosmos aanwezig is, moet het ook op aarde reproduceerbaar zijn.

Als ik denk aan licht, dan kan ik daarbij denken aan de zon en ik kan denken aan vuur. Maar ik kan ook denken aan licht, dat wezen in zichzelf is de Godheid.

Als de magiër werkt met licht, dan maakt hij op bepaalde ogenblikken gebruik van essences; die uit zichzelf lichtgevend zijn. Want sommige daarvan werkten in het verleden zeer sterk. Dat was noodzakelijk, God is licht. Ik kan dat licht hier weergeven. Wanneer ik het licht hier weergeef en aanspreek als de werkelijkheid, zal het voor mij de werkelijkheid gaan representeren.

Wat doet nu de occultist van vandaag? Hij tracht zoals hij die verstandelijk en wetenschappelijk kent, in overeenstemming te brengen met het onbewuste, het onbekende. Maar kan hij dit? Op het ogenblik, dat hij zijn reactie, zijn standpunt moet gaan verlaten, staat hij in een wereld, waarin hij geen zeggenschap meer heeft.

Ik kan in het totaal van de occulte wetenschappen alleen waarlijk presteren, indien ikzelf centraal sta en als zodanig bepalend ben voor al het mij omringende. Vandaar dat het moderne occultisme maar al te vaak een theoretische liefhebberij is geworden. Zij behoeft dit zeker niet te zijn. zijn wereld.

Ik wil dan over het magisch denken nog de volgende korte commentaren geven;

Magie is niet datgene, wat zo wordt genoemd. Magie is datgene, wat door haar resultaten mij de weerspiegeling van de hogere of eeuwige krachten op aarde doet erkennen. Dat is heel belangrijk: Magie is dus niet de formule op zichzelf; zij is het effect van de formule. Zij is niet de rite; zij is het effect van de rite.

God is oorzaak. De magiër is oorzaak. Beiden zijn alleen kenbaar in hun gevolg.

Zij zijn in hun wezen beiden onkenbaar.

Er was eens een magiër, die in dit opzicht misschien wel heel erg ver is gegaan. Het was een Arabier.

Hij stelde;

"Al datgene, wat ik ben, ken ik niet, maar wat ik tot stand kan brengen, kan ik erkennen. Zo blijkt het geheel van mijn wezen uit mijn daden. En al datgene, wat ik tot een bepaald doel gebruik, doe of tot stand breng, is deel van mijn onkenbaar wezen."

Dat klinkt voor u misschien moeilijk en dwaas, maar dat is het helemaal niet. U kent uzelf niet waarlijk. U heeft bepaalde denkbeelden en: illusies omtrent uzelf, U heeft ook schuldgevoelens in uzelf. Maar wat deze dingen gezamenlijk in de werkelijkheid betekenen,- kan alleen door uw daden worden geuit, door uw betekenis in de wereld. Uw zelfkennis heeft pas betekenis, indien zij uitdrukbaar is in gebeurtenissen.

Voor de magiër geldt precies hetzelfde. Zijn stellingen, zijn theorieën, zijn omschrijving van -eigen. werkwijze zijn eigenlijk niet belangrijk. 'Belangrijk is wat hij presteert; datgene, wat hij naar buiten toe kenbaar maakt. En hierdoor wordt het hele occulte denken dus in een nieuw daglicht geplaatst.

Het is niet het theoretisch benaderen van de Godheid, maar het is .het vinden van een achtergrond, waaruit het zelf presteren mogelijk wordt.

Als wij spreken over wijsbegeerte, dan denken wij onwillekeurig aan een. vreemd mengsel van zoeken, geloof en filosofie. Ik meen, dat dit vreemde mengsel in het totaal van het leven aanwezig is. Maar de mens kan het altijd weer terzijde schuiven door zich te beroepen op wat hij noemt: de feiten.

De magiër kan dit niet dien. In het magisch denken moet ik met mijn theorieën werken; ik kan ze niet van tijd tot tijd eenvoudig. terzijde zetten. Ik kan niet stellen, dat iets voor de hele wereld van kracht is en gelijktijdig daarnaast bepalen, dat het voor mij slechts ten.dele of misschien zelfs geheel niet zal gelden. Ik kan mijzelf nooit uitzonderen van hetgeen.ik tot stand breng en daarmee ook niet van de theorie, die ik ken. Het resultaat van dit alles wordt voor de magiër eigenlijk de aanbidding van de formalering, omdat hij alleen vanuit deze formulering tot het kenbare resultaat komt.

In het occultisme zult u vaak precies hetzelfde doen. U verheerlijkt een bepaalde leerstelling of een bepaalde denkwijze, zonder te beseffen, dat deze op zich van generlei betekenis is en mogelijk onecht en onwaar, maar dat hetgeen u daardoor tót stand brengt het enige is, dat betekenis heeft. Zo boven, zo beneden. Dat kan waar zijn. Maar indien ik beneden iets schep en het antwoord .van boven volgt, dan weet ik niets omtrent de wereld daarboven en weinig omtrent mijn eigenwereld. Maar ik heb wel een middel gevonden om -en nu wel kenbaar voor mijzelf - een verandering tot stand te brengen.

Het magisch denken is in feite een denken, dat beoogt in een onbekende wereld door middel van in wezen onbekende krachten gekende en beheerste wijzigingen tot 11 stand te brengen; daarbij steeds zoveel meer wijzigende, dat op den duur niet slechts de wereld wordt gekend en beheerst, maar dat daaruit ook de eigen relatie van het hogere (datgene, wat boven is) op een voor het."ik" begrijpelijke wijze kan worden samengevat.

II.

De grote moeilijkheid bij al deze wijzen van magisch denken en redeneren is wel in de eerste plaats- het feit, dat de mens zijn eigen werkelijkheid als onvervreembaar beschouwt: Anders gezegd: Hij gaat uit van het standpunt, dat de regels en de vormen, zoals hij die kent de basis zijn van al, wat er bestaat. Zelfs indien hij verstandelijk .een dergelijke overweging kan verwerpen of terzijde schuiven, zal hij in de praktijk daartoe steeds weer terugkeren. Het is hem onmogelijk zich voor te stellen dat elk denkbeeld - hoe fantastisch ook -dat in hem rijst, waar is. Want in zijn eigen wereld ziet hij daarvan geen bevestiging. Het is hem onmogelijk zich voor te stellen dat alles, wat hij wil, nok inderdaad te verwezenlijken valt. Want zijn willen is in vele gevallen in zijn denken slechts de uitdrukking van zijn frustraties; van wat hij voelt als zijn onvermogen.

Ik geloof, dat wij er daarom goed aan zullen doen het geheel van het occulte denken vandaag nogmaals te ontleden en hierbij nu eens uit te gaan van de mogelijkheden en werkelijkheden.

Indien ik mij kan voorstellen, dat er mensen zijn, die bestaan uit een grote mond, twee armen en twee beentjes, dan lijkt het onvoorstelbaar dat het ooit echt zou kunnen zijn. Maar dergelijke wezens kunnen ergens bestaan, in de ruimte bijvoorbeeld. Als ik dan zeg: Op vreemde sterren zijn vreemde levensvormen, dan zijn de meesten van u wel geneigd welwillend te knikken en te zeggen: Nou ja, dat is natuurlijk mogelijk. Maar als u Zie

mogelijkheid toegeeft, moet u ook de mogelijkheid toegeven, dat een dergelijk wezen ook op aarde te land zou kunnen komen. En als dat mogelijk is, kan een dergelijk wezen in uw werkelijkheid een rol spelen. Het verweer, dat de mens heeft, is dan.: Ja, maar alle dingen, die daarvoor nodig zijn, zijn zo veel en zo groot, dat het onvoorstelbaar is.

Hier ligt dus een typische denkfout. Indien ik niet van vliegende schotels houd, kan ik zeggen dat die dingen niet bestaan. En als ik toegeef, dat die dingen bestaan, dan zal ik moeten trachten ze te verklaren in de termen van mijn denken en mijn techniek. Maar als er nu iemand komt, die dit occult verklaart door groter bewustzijn, projectie van gedachtenkracht of iets dergelijks, dan heeft hij net zoveel recht van spreken. En hij heeft in vele gevallen het verschijnsel eerder aan zijn zijde. De mens wil niet afwijken van zijn anthropomorfisme. Hij wil de menselijke vormgeving, de menselijke mens primair blijven stellen.

In de kosmos is vorm eigenlijk een toeval. Wezen echter is een eigenschap. Elk wezen is dus denkbaar in elke vorm. Vorm bepaalt niet wezen; wezen bepaalt niet vorm. Dan is elke bruikbare vorm voor elk denkbaar wezen een mogelijke uiting. Als u daarvan uitgaat (dit is allemaal theorie), dan komt u nog een stapje verder en zegt u; Is het misschien mogelijk, dat ik alleen die vormen zie en erken, die voor- mij belangrijk zijn? Zijn er niet veel meer dingen dan vliegende schotels? Maar kan ik deze niet zo gemakkelijk opmerken, omdat ze niet passen in mijn denkwereld?

De occultist gaat nu juist van dit standpunt uit. Hij zegt- Mijn denken is in. wezen zozeer gebonden aan mijn menselijke vormwereld, dat ik voorbij kan gaan, aan feitelijk bestaande krachten en waarden. En hij durft nog een stap verder te doen en te zeggen: Als ik mij innerlijk deze waarde kan voorstellen, zal ik haar ook kunnen zien. Waarbij hij b.v. helderziendheid niet verklaart als een zintuiglijke blindheid, maar eerder als een psychische blindheid; zoals ook woordblindheid bestaat. Als hij zegt, dat er demonen zijn, dan wil hij helemaal niet beweren, dat die alleen in een andere wereld wonen. Hij zegt alleen, dat ze normaal door u niet worden gezien of gekend. Maar de mens, die ze zich kan voorstellen, kan onder ómstandigheden daarmee contact maken.

Hier ligt dus de vervorming van de menselijke werkelijkheid in het occultisme als een soort dogma. U ziet den bal als rond. Maar is die bal in wezen rond? U kunt het niet met zekerheid zeggen. U kunt alleen zeggen, dat hij volgens de door u gestelde normen rond is. Maar die zeer gladde biljartbal, die voor u een spiegeland en rond oppervlak heeft, kan vooreen heel klein wezen misschien een maanlandschap zijn vol kraters en bergen. En voor een ander iets, wat slechts een tweedimensionale stip is ergens in de ruimte.

De occultist neemt niet alleen aan, dat dit mogelijk is, Hij neemt aan, dat dit een feit is. Hij gaat dus verder redeneren: Indien ik mijn standpunt wijzig, zal ook mijn perspectief zich wijzigen. Wijzigt zich mijn perspectief, dan wijzigt zich mijn besef van bekwaamheid. En door dit gewijzigde besef van vermogen, en van bekwaamheid kan ik handelen, kan ik bereiken, waar dit normalerwijze niet denkbaar is.

Als ik mijzelf zie als een reus voor wie elke berg eigenlijk niet veel meer is dan een kiezelsteentje, dan kan ik rustig zeggen, dat ik de berg dwing naar mij toe te komen. En dan kan ik de bergen laten dansen en juichen van vreugde. Want voor mij zijn die hanteerbaar geworden. Hier is dus eigenlijk welke directe grens getekend tussen het magisch denken en ook veel van het occultisme en het normaal menselijk denken;

Het normaal menselijk denken gaat uit van de beperking van je wezen, zoals je je dit nu voorstelt en kent.

Het magisch denken gaat uit van. een verandering van mogelijkheden en vermogens, gepaard gaande met de verandering van besef omtrent je eigen wezen en vermogens.

Het occult denken gaat uit van een besef, waardoor bij een behoud van de normale werkelijkheid van de mens een deel van zijn begrenzing of beperking tijdelijk of blijvend kan wegvallen, zodat hij, een "gave" of vermogen: krijgt,- dat voor anderen niet-natuurlijk is, maar voor hem slechts de. natuurlijk, .uitdrukking is van zijn wezen of persoonlijkheid.

Het zal u nu ook duidelijk worden, dat de mens, niet machteloos is, indien wij dit denken als waarheid stellen .

Als ik iets verlang, dan zit in het verlangen de omschrijving van het verlangde. Neem ik de omschrijving als werkelijkheid aan, dan is zij voor mij werkelijkheid. En kan ik alle voorbehoud en ongelooft zijde stellen, dan bereik ik datgene; wat ik mij had voorgesteld, ook zonder enige twijfel. Ik maak volledig waar wat ik wens; wat ik wil, wat ik mij voorstel.

Nu is dat helemaal niet zo vreemd, want wij vinden dit zelfs in het geloof terug. Een zuiver magische uitspraak is toch wel, als u het voorgaande heeft gehoord; "Vraag en u zal gegeven worden." "Klop en u zal worden opengedaan." Er wordt niet gezegd wat u moet vragen en wie zal geven. Er wordt ook niet gezegd, waarop u moet kloppen en wat zal worden opengedaan. Dat is uw zaak. Maar op het ogenblik, dat u met absoluut vertrouwen een situatie stelt, zal die situatie zich openbaren als werkelijkheid.

Ik weet heel goed, dat dit voor de meesten van u niet meer blijft dan een spel met woorden en gedachten; Toch is het een grote waarheid, die u mijns inziens wel eens zoudt mogen overwegen, zelfs indien u haar niet durft of kunt gebruiken. Wijsgerig gezien kun je uit het geheel een paar conclusies trekken.

Als ik de mens stel als een vorm, dan stel ik een voorstelling en niet een onveranderlijk feit. Als ik mij de mens voorstel als een kracht, dan is hij een kracht. Maar zodra ik die kracht wil doen functioneren volgens een "ik"-besef, zal die kracht binnen een vorm optreden en daardoor ook gelimiteerd zijn. De limiet komt uit het denken en uit het bewustzijn, Als een mens denkt dat hij moet sterven, zal hij sterven, Maar als hij weet dat hij niet kan sterven, zal hij leven. Hier speelt dus inde mens een eigenaardig spel van verwachtingen, van vreest van behoefte en gevoelens van onvermogen eigenlijk de hoofdrol.

Is die mens wel een mens, zoals u hem ziet? In de grote wereld (dat wat men "boven" pleegt te noemen) is die mens ongetwijfeld aanwezig, want hij is deel van de totale schepping, Daar is hij zeker niet in vorm beperkt of in tijd beperkt. Daar is hij deel van een tijdloosheid. Daar is hij ruimtelijk gelijktijdig overal en nergens. Beneden is een weerkaatsing ervan. Wanneer de mens .in het "beneden" dan een beperking ondergaat in tijd, in ruimte, in mogelijkheden en belevingen, dan vloeit dit voort uit de beperking; die hij zichzelf oplegt.

Een filosoof formuleerde als volgt: "De mens maakt zichzelf tot datgene, wat hij denkt te zijn door voor zich alle mogelijkheden tot anders zijn te verwerpen." Denkt u eens in wat dat betekent. Wat u niet kunt aanvaarden, niet kunt geloven of verwachten, wat u niet durft proberen, dat alles bij elkaar maakt u tot wat u bent. Ik geloof, dat hierin veel meer waarheid schuilt dan oppervlakkig wordt beseft. U bent niet machteloos. Integendeel, u bent zo machtig, als u zich in waarheid kunt gevoelen. Maar zolang u denkt in tijd en het begrip macht (niet)-tijdgebonden uitgedrukt, krijgt u te maken met een langzame ontwikkeling. Wat ik wens, maak ik wel waar, maar het kost mij vele jaren. Een niet magisch element dus; een ontwikkeling of groei. Deze komt uit het bewustzijn voort, dat zo iets niet onmiddellijk waar kan zijn of mogelijk is.

Een mens denkt, dat bepaalde dingen alleen plaats kunnen vinden, indien hij b.v. offers brengt. Maar die offers zijn niet noodzakelijk voor datgeen, wat er moet gebeuren; zij zijn nodig voor de mens. De mens kan een harmonie in zichzelf erkennen en zonder meer daaruit kracht putten en deze waar maken. Maar in 9 van de 10 gevallen kan een mens die harmonie eerst beseffen, als hij ze binnen zijn eigen wereld heeft uitgedrukt. Het "zo boven, zo beneden" wordt voor de magiër eigenlijk. Dat wat ik beneden waar maak, is boven reeds waar. Maar. om de kracht van wat boven-mij bestaat ook hier te erkennen, moet ik dus een analogie scheppen, eensoort toneelspel opvoeren, waarin ik die krachten van boven voor mijzelf uitdruk: Op het ogenblik, dat ik er dan aan geloof - al is het voor een ogenblik - zijn die eeuwige krachten werkzaam en de eeuwige mogelijkheden waar.

In het totaal van het bestaan is geen grens buiten die van het bewustzijn.

Indien dit juist en waar is, is alles wat u bent, wat u beleefd hebt en beleven zult, mede het product van uw eigen wezen, uw willen, uw onvermogen misschien ook om u een beheersing voor te stellen.

Dan kunnen wij dit betoog besluiten met wat toch meer praktisch is; een paar eenvoudige richtlijnen.

1. U kunt zich een ongelimiteerde mogelijkheid niet voorstellen; wel een zeer beperkte mogelijkheid. Tracht dan eerst het beperkte waar te maken. Hoe meer u in het beperkte uw eigen bekwaamheid bewijst, des te gemakkelijker u het minder beperkte als mogelijk kunt aanvaarden en daardoor realiseren.
2. Besef, dat voor u, uw wezen, uw geestelijke krachten en mogelijkheden en uw geestelijke ontwikkeling en inwijding zowel als uw stoffelijk wel en wee, u zelf het centrum van alle dingen bent. Alle reacties moeten door uzelf worden gewekt. Eerst indien u bepaalt wat er gebeurt, zult u ook meester schap hebben over de gevolgen. Leer zoveel mogelijk bewust de dingen te veroorzaken. Tracht u steeds meer te onttrekken aan het geleid werden door oorzaken, die u niet beseft of die door anderen buiten u worden geschapen.
3. Besef, dat alle denken en alle redeneren omtrent eeuwigheid en eeuwige waarden in feite maar uw voorstelling is. Daarom is de samenhang en de opbouw daarvan niet van belang; wel datgene, wat u er als kracht, als werking uit kunt putten. Verdedig uw geloof niet door de waarheid aan te tonen, maar door de bewijzen van dit geloof vanuit uzelf voortdurend te leven.
4. Droom niet van het onmogelijke, maar besef in elke droom een mogelijkheid, die ook nu realiseerbaar is. De droom is de erkenning van een werkelijkheid, die kan worden waargemaakt. Kies dan wat u waar wilt maken.

Bewust leven is in feite magisch handelen. Magisch handelen kun je niet zonder magisch denken. En de achtergrond van al deze dingen is de behoefte inzicht te krijgen in de totaliteit, zonder daarbij vast te houden aan de formules. Voel in uzelf het totaal aan en zie de zin ervan. Wees wijs. Begeer steeds meer wijsheid te bezitten. Geef daaraan vorm in theorieën, zoals u wilt, maar baseer u op de praktijk.

GENEZING

De geestelijk genezing kent heel veel verschillende aspecten, waar men toch op z'n minst genomen in de moderne tijd allerhande vraagtekens bij plaatst. Ik zal proberen de achtergrond van enkele ervan te verklaren. De genezing op afstand. Bij genezing op afstand is de concentratie van de genezer belangrijk voor het welzijn van de patiënt. Hierbij is het opvallende, dat kan worden gewerkt zowel geconcentreerd (dus met een directe voorstelling van de patiënt als ook betrekkelijk vaag t.a.v. een groep patiënten. De oorzaak van dit alles kan m.i. worden gezocht in het bestaan van een gemeenschappelijk bewustzijn. De mensheid als geheel heeft een sfeer van bewustzijn, waarin praktisch alle denkbeelden, problemen en vraagstukken aanwezig zijn.

Een somt sfeer dus vanwaaruit elke mens wordt bereikt. Als ik in die sfeer een gedachte bewust projecteer en deze verbind met door mij gekende waarden (dit laatste is een noodzaak), dan zal vanuit die totale sfeer een inwerking op alle gekende objecten plaats vinden; en wel in overeenstemming met de door mij uitgestraalde gedachten plus de wijze, waarop deze wordt geaccepteerd door de ontvangers. In een dergelijk geval is het dus niet noodzakelijk, dat we ons richten opeen bepaalde patiënt of zelfs op een bepaalde kwaal. We hebben hier eenvoudig te maken met het scheppen van impulsen. Het enige, dat in feite wordt overgedragen, is extra energie. Die extra energie komt dan uit het gemeenschappelijk

bewustzijn en wordt door de patiënt ontvangen als gevolg van een lichte verandering van zijn instelling welke grotendeels onderbewust geschiedt.

Dit zijn dan de genezingsprocessen, zoals deze kunnen worden verricht door geroutineerde afstandsgenezers-, die misschien 100 of 10.000 patiënten in een keer schijnen te behandelen.; Een voorwaarde voor hen is wel, dat zij op enigerlei wijze contact hebben met de patiënt of patiënten. Dat kan geschieden via brieven, foto's of andere middelen van uitdrukking. Er moet echter een inductor zijn, omdat het beeld van datgene, wat moet worden genezen (al is maar onderbewust) toch mede moet worden uitgestraald met de impuls, In dergelijke gevallen is de mentaliteit van de genezer en het gezag dat hij heeft over zijn patiënten wel zeer belangrijk. Want alleen door de verwachting van de patiënt plus de zeer bewuste en sterke impuls, die de genezer aan het totaal-bewustzijn geeft, kan de genezende werking plaats vinden.

Iets anders is het genezen op afstand,, waarbij je je richt op een enkele persoon. Hier zijn er verschillende aspecten, -zodat het mogelijk is te genezen via het persoonlijk kennen. De band tussen de genezer en de patiënt is hier er een van zuiver persoonlijke geaardheid. De kwaal wordt over het algemeen ook goed gekend en de voorstelling van het genezende proces zal bij de genezer vaak ook nog aanwezig zijn. Er vindt hier een concentratie plaats, waardoor het bewustzijn "ik kan genezen" bij de genezer een van de meest belangrijke factoren is. Hierdoor eigent hij zich nl.

krachten toe, die hij normalerwijze niet zou uiten. Hij activeert een groot gedeelte van zijn persoonlijkheid en kan het totaal van die energie in een tamelijk smalle bundel op een patiënt richten, die - ook al weer -: voor deze krachten ontvankelijk móet zijn.

De grote vraag bij de genezing luidt: Is de voorstelling van de genezer wel juist? In het eerste geval was die voorstelling niet nodig, omdat de patiënt zelf met de kracht werkte, die hij kreeg en dus het bewustzijn van de kwaal in de patiënt bepalend was voor de wijze, waarop die kracht werd verwerkt. Maar in het tweede geval hebben we te maken met iemand, die direct aanwijzingen geeft voor de genezing; en hier zou een foutieve voorstelling van de kwaal dus kunnen leiden tot het ontstaan van nieuwe kwalen. In beide gevallen kan worden gezegd, dat de te overbruggen afstand niet belangrijk is, maar welke intensiteit van de voorstelling.

Typerend is verder dat de tijd, waarop de genezende werking wordt uitgezonden, niet altijd gelijk is aan de tijd, waarop de genezende werking wordt ervaren. Indien. u even nadenkt, is ook dit begrijpelijk.

Wat de genezer in het eerste geval heeft gedaan, is in het totaal-bewustzijn een bepaalde tendentie leggen. Die tendentie blijft bestaan lang nadat hij zijn voornemen heeft weggenomen. De patiënt, die op een bepaald ogenblik daarop is afgestemd (b.v. door ontspannenheid of anderszins), zal op dit moment (wanneer hij dus bereid is tot ontvangst) inderdaad die stimuli in zich gevoelen en het genezingsproces zal beginnen.

In het tweede geval hebben wij te maken met wat men noemt. een geestelijke wekprikkel. Hier wordt door de sterk gebundelde gedachte een associatie tot stand gebracht. Die associatie is echter niet altijd direct de genezende werking zelf. Hier kan der gedachte ontstaan, dat die werking zal, komen, de aanwezige energie wordt geabsorbeerd, maar ze komt pas tot ontlading, wanneer de patiënt wederom in. een voldoende ontspannen toestand is gekomen.

In beide gevallen zijn dus vertragingen van enkele uren mogelijk. En daar tijd in het gemeenschappelijk bewustzijn een veel kleinere rol speelt, is het bij de eerste soort genezer bovendien nog mogelijk., dat de lacht reeds wordt gevoeld, voordat de feitelijke uitstraling daarvan is begonnen, omdat hier de eigenaardigheden van de tijd t.a.v. de verschillende plaatsen een vervroeging van - laten we zeggen - 4 tot maximaal 6 uren t.a.v. de feitelijke handelingen wel tot stand kunnen brengen.

U weet allen, dat geestelijk genezen iets is, dat onder het occultisme, het "duistere" valt. Maar zo duister is de zaak eigenlijk niet. Levenskracht is niet alleen maar iets, dat in de mens zetelt; het is energie, die overal aanwezig is en waarvan de mens pleegt te absorberen naar behoefte of vermogen. Is zijn vermogen minder dan zijn behoefte, dan ontstaat krachtenverval. Is zijn

vermogen groter dan zijn behoefte, dan zal hij toch niet meer dan het verbruikte kunnen opnemen, omdat hij, voortdurend met kracht gevuld blijft.

Als ik nu iemand heb, die een grotere behoefte heeft dan hij direct aan vermogen heeft, kan ik hem vermogen lenen; want het vermogen ligt in een voorstelling, in een openstaan t.a.v. de levenskracht in de wereld zelf. Een goed suggestor en een magnetiseur kunnen vaak direct iets van hun eigen kracht overdragen. Maar wat ze daarnaast doen is, dat zij in de patiënt het besef wekken, dat er meer levenskracht is; en daardoor vergroten zij ook van buitenaf het opnamevermogen voor levenskracht. Hieruit blijkt dus, dat de suggestieve werking (de directe projectie van ontvankelijkheid) belangrijker is dan de directe kracht overdracht.

Een ander opvallend verschijnsel hierbij is, dat een mens, die veel over zijn eigen kwalen weet, veel minder snel zal genezen dan iemand, die er weinig van weet. Je zou je kunnen afvragen, of dat eigenlijk niet helemaal tegen de draad ingaat. Want als je weet wat je mankeert - zo zal menigeen redeneren - kun je alle krachten daarop richten. Inderdaad. Maar indien ik weet, dat een bepaalde kwaal zeer ernstig is, dan kan ik niet geloven, dat ze meteen zal genezen. Ik limiteer hierdoor dus de mogelijkheid van genezende werking. Ik stel voor mijzelf een proces van geleidelijkheid vast. Degeen, die niets weet, kan een ogenblikkelijke genezing accepteren-en daardoor vaak haast miraculeus in zeer korte tijd van zeer ernstige kwalen. worden bevrijd. Ook hier weer: het voorstellingsvermogen speelt een zeer grote rol. De levenskracht is daarbij kennelijk minder belangrijk dan men wel eens aanneemt.

Nu hoort men wel eens, dat een geestelijk genezer of een gebedsgenezer niet in staat is een genezing te bewerkstelligen, als hij zich niet goed voelt. Dat is helemaal. waar. Want als hij zich niet goed voelt, kan hij de zekerheid van de genezende kracht niet opbrengen, die nodig is om de projectie naar de ander en de ontvankelijkheid van de ander te beïnvloeden.

Ik wil nu nog een paar dingen aanstippen, die in dit verband heel eigenaardig zijn.

Ik kan vaak een kwaal en de tijd, waarin ze actief is, berekenen aan de hand van astrologie. Ik kan door kabbalistische berekeningen niet alleen een kwaal maar ook het geneesmiddel te weten komen. Ik kan soms bepaalde stoffelijke geneesmiddelen suppleren met wat men dan noemt "geestelijke" geneesmiddelen; in feite over het algemeen symbolen voor zekere geestelijke krachten of tendensen. Hoe dat in elkaar zit, is wat moeilijk op een eenvoudige manier te verklaren. Als ik een poging waag, hoop ik dat u mij mijn tekortkomingen zult willen vergeven.

Elk geneesmiddel, dat ik geef, is een geneesmiddel omdat het

- a. een aanvulling betekent van tekorten in het lichaam;
- b. een stimulans betekent voor bepaalde werkingen in het lichaam;
- c. een afremming van bepaalde functies heeft.

Nu zijn al deze factoren eigenlijk mede te beheersen vanuit de geest en de psyche. Want een afremmen of een stimuleren van functies blijkt heel goed nagelijk langs de psyche, langs geestelijke kanalen. Ik heb daarvoor het geneesmiddel dus eigenlijk niet nodig. De aanvulling vindt normalerwijze ook wel plaats uit de omgeving, uit de normale voeding. Ik zal daarbij dus het geneesmiddel eigenlijk niet nodig hebben, tenzij ik zeer snel en zeer drastisch effecten verlang. Hierbij speelt dus datgene, wat het geneesmiddel moet doen, een zeer grote rol.

Naarmate een geneesmiddel directer moet ingrijpen, blijkt het moeilijker te vervangen te zijn door geestelijke impulsen. Een geestelijke impuls vraagt accept accept, maar bovendien een openstelling. En - zoals ik zo even reeds heb gezegd - de openstelling is vaak beperkt. Men ziet alles in een tijdgebonden proces. En terwijl men enerzijds ongeduldig op de genezing wacht, acht men die innerlijk eigenlijk niet helemaal mogelijk; en dat is een beperking.

Als ik nu een geneesmiddel geef, dan wordt dat heel vaak wel als werkzaam geaccepteerd, zelfs als het dat niet is. Het resultaat is, dat aanvullende stoffen dus gemakkelijker worden opgenomen en dat deze sneller naar de juiste plaats worden gedirigeerd. In de geestelijke genezing zullen we dus nooit het geneesmiddel kunnen uitsluiten. Wat we echter wel moeten proberen te doen, is het geneesmiddel te beperken tot dat, wat werkelijk noodzakelijk is.

En nu blijkt pijnonderdrukking zal in onbelangrijke gevallen door geneesmiddelen mogelijk zijn: Indien het echter ernstige pijnen zijn, zullen alle daarvoor gebruikte geneesmiddelen een zodanige inwerking op het organisme hebben, dat hierdoor zelfs bepaalde functies van de psyche kunnen worden aangetast. Dit is niet aanvaardbaar. Hier kunnen wij nu wel met hypnose en suggestie werken. Via hypnose en suggestie kunnen wij een conditionering krijgen, waardoor de pijngrens a.h.w. verandert en er dus geen onduldbare pijn meer wordt geleden.

Het klinkt misschien wat vreemd, maar ik zou werkelijk tandartsen en zelfs chirurgen willen aanbevelen om gebruik te maken van een goede hypnotiseur in plaats van 'iemand, die een verdovend middel toedient. Dit zou voor de patiënt veel beter zijn :en psychisch en psychologisch zou het ook veel gunstiger reacties geven.

Hypnose is occultisme. Suggestie is - indien zij verdergaat dan het algemeen aanvaarde- in feite ook deel van het occulte. Misschien dat men daarom zo afwijzend staat tegenover deze zaken. Maar waarom zou men geneesmiddelen gebruiken, 'indien ze niet nodig zijn.en ze schadelijk kunnen zijn? Daarom geldt over het algemeen.

Beperk het gebruik van geneesmiddelen zoveel mogelijk. Wilt u daarvan gebruik maken, dan is het voor u vaak prettiger middelen te gebruiken, die in de eerste plaats natuurlijk zijn; en in de tweede plaats: waarin u een soort wondergeloof kunt stellen. Wondergeneesmiddelen zijn geen wondergeneesmiddelen om hetgeen zij presteren, maar heel vaak omdat het wonder wordt verwacht en dus geaccepteerd.

Dan mag ik misschien nog een paar opmerkingen maken:

In het totale occulte werk zullen wij altijd weer buiten de mentale werkelijkheid van de mens treden. Wij gaan buiten de rede om. Wij gaan buiten al hetgeen voorstelbaar en wetenschappelijk constateerbaar is om. Wij hebben te maken met zeer sterk fluctuerende mogelijkheden, omdat factoren, die niet meetbaar zijn (zoals de gevoeligheid van een bepaald ogenblik, de persoonlijke instelling van een mens op een bepaald ogenblik, een beslissende rol kunnen spelen. Die dingen controleer je niet. Maar dit mag geen reden zijn om de paranormale genezing of het werken met occulte krachten in de genezing terzijde te stellen.

Een andere vraag is, of het verantwoord blijkt. Ik meen, dat het verantwoord blijken van een dergelijke geneeswijze moet voortvloeien uit constateerbare veranderingen en verbeteringen in de toestand.

Nu heb ik nog een punt, dag voor de astrologen wel zeer belangrijk is. Zij constateren nl., dat op een bepaalde dag het gevaar voor b.v. gebroken benen voor leden van een bepaalde groep (laten we zeggen voor de Tweelingen, de Steenbokken, de Schutters of de Schorpioenen) groot is. Er zijn kennelijk tenderen in het totaal van uw wereld en uw kosmos, die ook voor u een zekere tendens inhouden. Nu blijkt, dat die tendens zeker niet inhoudt, dat uw benen op dat ogenblik kwetsbaarder zullen zijn. Ze houden echter, wel in, dat uw oriëntatie onhandigheden bevat, waardoor kwalen.in dat bepaalde lichaamsdeel de nadruk krijgen. En daaruit kun je ook weer iets leren.

Indien ik een bijzondere nadruk leg op het gevaar voor een zekere ziekte, dan bevorder ik daarmee de mogelijkheid, dat de ziekte optreedt. Dit geldt voor een infectieziekte, maar net z'r, goed ook voor ongevallen, voor beenbreuk, voor allerhande organische afwijkingen. De astroloog constateert in feite een psychische tendens, niet oen lichamelijke. Maar als die tendens constateerbaar is, dan kunnen we dus ook zien op welk ogenblik iemand psychisch nu niet direct zal openstaan voor genezende werkingen met betrekking tot een een bepaald orgaan. In dit geval is astrologie bruikbaar. Zij is bruikbaar geworden, omdat zij ons leert, dat bepaalde typen in bepaalde perioden niet zo, gemakkelijk zullen openstaan voor positieve krachten en t.a.v. zekere-delen van het eigen lichaam en ook het gevoelsleven negatief zullen zijn ingesteld. Daar houd je dan rekening mee,

Nu komt de kabbalist. Deze gaat zeggen. Ik heb hier een kwaal en ik ga haar omschrijven. Ik zet haar om. Ik kom dus tot een vervanging. Hierin kan ik een direct aanvullend begrip vinden, die ik kan projecteren als geneesmiddel. Als ik dit geneesmiddel toedien, zal de kwaal inderdaad verminderen. Dat is natuurlijk wel een zeer ver gezochte redenering. Maar als ik

daarin geloof, dan zal het geneesmiddel op zichzelf toch altijd een verband hebben met de kwaal. Voor de persoon in kwestie zal psychisch een dergelijk geneesmiddel heel vaak een bijzonder sterke invloed hebben. Een minder goed geneesmiddel kan dus een veel grotere werking vertonen, indien het onder de juiste omstandigheden wordt toegediend. En daaruit blijkt dus ook weer, dat het afleiden van het geneesmiddel van de eigen naam, de naam van de kwaal, de data enz. zeer zeker voor vele mensen een gunstige inwerking te hebben.

De vervanging van. geneesmiddelen door de z.g. geestelijke geneesmiddelen, zoals talismans of hoe u ze noemen wilt. Als ik geestelijke krachten omschrijf, dan is het helemaal niet nodig, dat een ander die krachten precies zo kan definiëren als ik dat doe. Maar indien hij gelooft in geestelijke krachten met een werking, die ik hem heb beschreven (dat is noodzakelijk), dan zal hij openstaan voor alle genezende werkingen in die richtroeg. Hij zal verder zeer sterk ontvankelijk zijn voor alle mogelijkheden om de totale levenskracht in het genezend proces in te schakelen. Het geestelijk geneesmiddel blijkt dus de openstelling te bevorderen, van de persoon, die erin gelooft; en daarnaast een sterk richtingseffect te hebben op het gebruik van de aanwezige levenskracht. Uit dit alles enkele regeltjes, die voor u misschien wel van pas kunnen komen.

1. Als u een kwaal heeft, mag u rustig erkennen wat die kwaal is, maar geef haar geen medische naam. Dit zal u eerder verleiden tot het nagaan van alle negatieve mogelijkheden dan tot richten van uw eigen lacht op een positief gebruik. Ontspan u en stel u open. Openstellen is een proces van ontspanning en kan niet door een bewuste wilsacte alleen tot stand worden gebracht. Neem in deze doelgerichtheid het verdwijnen van uw kwaal op. U zult ontdekken, dat u op deze wijze b.v. migraines heel goed kunt bestrijden; en dat u andere, niet al te ernstige kwalen eenvoudig zelf kunt oplossen.
2. Indien u een medemens of uzelf wilt genezen, heeft u vaak een voorstelling van het genezend proces, vooral wanneer dit een geestelijk proces is, kunt u door u dit proces voor ogen te halen heel vaak een zeer sterke suggestieve werking op anderen uitoefenen. Voor uzelf kunt u een soort post-hypnotisch bevel scheppen, dat dan - meestal tijdens de slaap - actief wordt. Op deze manier is het mogelijk vele negatieve verschijnselen tijdelijk op te heffen en - zelfs bij een langer duren van meer ernstige kwalen - een genezende procedure te doen ontstaan.
3. Suggestie treedt nu eenmaal in een groot deel van uw leven op. Als u ontdekt, dat u t.a.v. uw welzijn of anderszins negatieve suggesties worden gegeven, probeer deze als zodanig te ontmaskeren. Op het ogenblik, dat u een negatieve invloed hebt erkend in haar bron, is zij voor u beheersbaar geworden. Indien u echter positieve tendensen ontdekt, dan kunnen deze mogelijk suggestief zijn; maar het ontdekken dat deze suggestief zijn heeft voor u geen waarde. U zoudt ze daarmee kunnen uitschakelen. Elke positieve impuls, die u ontvangt, moet worden gevolgd door een blijmoedig aanvaarden ervan en als het even kan een sterk geloof erin. U zult ontdekken, dat u op deze manier de positieve waarden in uw leven aanmerkelijk versterkt. Deze kunnen genezend zijn en zelfs soms gunstige wijzigingen in persoonlijke omstandigheden brengen.
4. Daar de meesten van u -niet in staat zijn de geestelijke processen van genezing, projectie e.d. voldoende duidelijk voor zichzelf te omschrijven, lijkt het mij verstandig, dat u niet tracht de procedure te ontleden, maar dat u die eenvoudig gebruikt.

Als u een bepaalde methode van gebedsgenezing, suggestieve genezing, magnetiseren e.d. voor u aanvaardbaar, vindt en op anderen wilt toepassen, doe dit dan zonder naar een verklaring te zoeken. Uw resultaten zullen u op den duur vanzelf enig begrip geven. Een verklaring zou heel vaak uw mogelijkheid tot actief werken teniet kunnen doen. Nu voor degenen, die daarnet met de astrologie misschien, even zijn vastgelopen, nog dit:

Astrologie. geeft tendensen aan, geen feiten. U baseren op hetgeen astrologisch als mogelijk wordt gezien, is over het algemeen verkeerd. U baseren op hetgeen astrologisch als een tendens (dus als een gunstige mogelijkheid) wordt beschouwd - mits u die zelf gebruikt - kan in vele gevallen goede resultaten opleveren,

Bij genezing is het natuurlijk, dat u gebruik maakt van uw gunstige perioden om een zo groot mogelijke hoeveelheid levenskracht op te doen. Want dan bent u in staat meer levenskracht op te nemen en meer te dirigeren. Ten aanzien van het gebruik van kabbalistische geneesmiddelen en z.g. kruidenmiddelen e.d. nog het volgende

Het gebruik van dergelijke middelen voert heel snel tot onmatigheid. Onmatigheid is altijd schadelijk, zelfs indien het geneesmiddel "zogenaamd" onschadelijk of neutraal is, AL is het alleen maar door een gewenning die ontstaat of een behoefte die wordt geschapen. Ga bij het gebruik van dergelijke geneesmiddelen altijd uit van de minimale dosis. Indien u dergelijke geneesmiddelen neemt, doe dit geheel volgens voorschrift; en doe dit ook precies op tijd. Laat elk innemen van dergelijke geneesmiddelen volgen door tenminste tien tot vijftien minuten van ontspanning, waarin u tracht u zo behaaglijk mogelijk te voelen en u tegen uzelf zegt. "Genezing is aan de gang." Hierdoor krijgt u ook van soortgelijke geneesmiddelen de beste resultaten.

LES 4 - TIJD EN WERKELIJKHEID

Indien wij uitgaan van het standpunt, dat de denkwereld van de mens een groot gedeelte van zijn mogelijkheden, van zijn begrenzingen en daarmee van zijn werkelijkheid bepaalt, dan moeten wij ook stellen, dat het dit denken is, dat aansprakelijk is voor alles wat we ondergaan, alles wat wij wel en wat wij niet kunnen doen. Hierbij spelen elementen een rol, die men in het stoffelijk leven - is onveranderlijk pleegt te hanteren. Een daarvan is het begrip "tijd".

Er is in de verschillende cursussen en groepen reeds vele malen op gewezen, dat tijd een zeer relatief begrip is. Tijd is niet alleen maar het meten van de elementen van beleving; het is wel degelijk ook het constateren van een richting. Tijd is voor de mens een gerichtheid in de ruimte, in het leven en in zijn ontwikkeling. Op grond daarvan zou men kunnen stellen

Naarmate de mens zich losmaakt van de voor hem tot nu toe vaststaande begrippen als tijd en werkelijkheid, zal hij in staat zijn zijn eigen ontwikkeling in haar geheel te overzien, te beleven en te constateren naar eigen believen. Er is dan geen toekomst en geen verleden; er is slechts het element van keuze, waardoor het "ik" constateert uit de totaliteit van eigen wezen. Deze stelling lijkt misschien een beetje irreal. Maar als wij ons bezighouden met prognostiek, zoals in deze tijd nogal eens gebeurt, dan lopen wij in feite vooruit in de tijd. De sprong die je maakt - soms van een jaar, soms van meer dan een jaar - is voor de meeste mensen maar veronderstelling. Zolang ik dit element veronderstelling handhaaf, zal ik niet in staat zijn een persoonlijke werkelijkheid in de toekomst te constateren. Ik kan alleen vermoeden waar het "ik" heengaat. Maar als ik de tijd als element kan uitschakelen, dan ontstaat voor het eerst iets, wat op voorbeschikking lijkt; dan is het geheel van mijn wezen uitgedrukt.

Het geheel van mijn wezen houdt in de totaliteit van mijn keuze-mogelijkheden en mijn ontwikkelingen, en daarmee ook alle belevingsmomenten, hoe ik die ook wens te rangschikken. Het resultaat is, dat ik - indien ik het element tijd kan uitschakelen - niet vooruit ga in de richting van het gemeenschappelijk tijdsbesef, maar ga in de richting van het persoonlijk beleven. Ik zal dan weliswaar geen prognose kunnen geven, waarbij ik zelf niet op de een of andere wijze betrokken ben, maar alles wat ik in die z.g. toekomst constateer is voor mij een in mijzelf vastliggend feit.

Een andere vraag is, of dit dan werkelijkheid is. Bij werkelijkheid spreken wij over zaken, die voor ons onveranderlijk zijn. Maar is werkelijkheid zo onveranderlijk als men wel denkt? Een vorige maal hebben daar al het een en ander over gezegd. Deze keer zou ik eraan toe willen voegen, dat werkelijkheid het concept is dat men zich van de bestaande waarden naakt, niet de opsomming van de bestaande waarden zelf. Als zodanig is werkelijkheid een persoonlijke interpretatie. Een verandering via persoonlijke interpretatie geeft een verandering van beleven met een gelijkblijven van de kosmische feiten. Hierdoor wordt ik dus geconfronteerd met een interpretatie, die bepalend is.

In de tijd kan ik een sprong maken naar een vage toekomst en kan ik gaan naar een punt van mijn persoonlijkheid of van mijn eigen ontwikkeling. Zo kan ik in de werkelijkheid terugkeren tot mijn eigen wezen, of ik kan een interpretatie geven van mijn constateringen. Beide zijn voor mij even reëel, onthoudt u dat wel; Maar mijn interpretatie kan worden gewijzigd.

Hier bouwt zich een beeld op van een kosmische harmonie, waarin alle waarden op zichzelf volledig uitgedrukt zijn en waarin de mens of het levende wezen slechts de invloed van die harmonische factoren voortdurend ondergaat. Maar nu gaat de mens deze harmonische factoren eenzijdig interpreteren. Het resultaat is, dat hij in een niet-harmonische wereld leeft. Hij kan uitgaan van het standpunt, dat hij uit die wereld bepaalde dingen verwacht. Die verwachting behoeft kosmische niet reëel te zijn. Maar in de mens leeft ze. Op het ogenblik, dat den de

kosmische realiteit kenbaar wordt en daarbij de verwachting beschaamd is, beleeft de mens de harmonie.

Dit zijn punten, waaraan we toch eens een keer aandacht moeten schonken, omdat wij in het geheel van het occulte streven en werken worden geconfronteerd met wat wij waarmaken; en niet met wat er is of wat er bij anderen bestaat. Wij hebben een kosmische werkelijkheid. In die werkelijkheid bouwen wij ons de interpretatie, die ons past. Wij voegen daaraan een harmonisch element toe, en ziet, we krijgen de openbaring van de waarden, die wij verwachten. Wij beloven die zelfde kosmische werkelijkheid, we interpreteren haar anders. En opeens blijkt er niet te zijn van wat we hadden verwacht. De kern van de zaak ligt hier dus wel in de wijze, waarop men zelf de kosmische realiteit ondergaat. Op het ogenblik dat ik die kosmische realiteit onderga als iets wat op mij toekomt, zal ik geneigd zijn aan de verschillende factoren van die kosmische realiteit een voor mij kenbare waarde (een verwachting vast te kopen. Deze verwachting behoeft niet reëel te zijn. Ik kan dan een disharmonie ontdekken. Ga ik alleen van mijzelf uit en stel ik, dat mijn gehele bestaan wordt gevormd door mijn beantwoorden aan de kosmos, die ik erken, zonder dat het antwoord van de kosmos voor mij van betekenis is, dan ben ik voor mijzelf dominant geworden. Nu is het niet meer de wereld, die mij kan teleurstellen of beïnvloeden; ik ben het hoogstens zelf, die de wereld kan beïnvloeden of teleurstellen. De magische en ook de inwijdingstendenzen, die wij in het occult: voortdurend ontmoeten, gaan alle in deze richting. Ik moet waarmaken; nuts de wereld meet waarmaken aan mij. Niets ik heb rechten; maar: ik renet datgene, wat ik in mij als noodzaak erken, naai buiten tje manifesteren. En dan wordt het misschien een recht. De praktische betekenis van dit alles kunnen we natuurlijk in een paar regels altijd vastleggen, ofschoon ik mij ervan bewust ben, dat dit voor velen nog wel wat vragen zal doen rijzen. Ik zal toch eerst proberen het kort te formuleren:

1. Datgene, wat ik tijd noem, kan in mij worden uitgedrukt als de continuïteit van bestaan, die mijn kosmische bewustzijn of wezen in de totaliteit uitmaakt; als zodanig een, onveranderlijk en bestaande vanaf het begin der schepping. Daarnaast ken ik de gerichtheidsinterpretatie, die ik tijd ploeg te noemen. Zodra ik mij tot deze wend, ga ik van het niet-begrepene naar het onbekende en zal ik in een voortdurende strijd zijn met de kosmische waarden, omdat mijn gerichtheid niet uitgaat van de kosmos, maar slechts van mijn beperkt begripsvermogen.
2. Al datgene, wat ik werkelijkheid noem, is mijn eigen interpretatie. Dientengevolge zal elke verandering van mijn interpretatie - mits volledig overtuigd geschiedend - voor mij de werkelijkheid wijzigen. Ik ben meester van de werkelijkheid, zolang ik durf uitgaan van mijn eigen mogelijkheden en vermogens. Ik zal altijd slaaf zijn van een mij dominerende werkelijkheid, indien ik eisen stel aan verwachtingen koester ten aanzien van of rechten meen uit te oefenen op die wereld buiten mij.
3. Daar de kosmische harmonie in mijn wezen altijd vertegenwoordigd is - zelfs als ze niet wordt beseft - kan de apenstelling van mijn wezen in volledige rust die kosmische werkelijkheid aan mij openbaren. Die openbaring neemt dan geen logische of zelfs emotionele vorm aan; zij is eenvoudig een haast automatische oriëntatie. De mens, die zich volledig openstelt voor de kosmische harmonie, oriënteert zich in de kosmische totaliteit ongeveer als een kompasnaald dit doet temidden van een aardmagnetisch veld. Wanneer de oriëntatie is geschied, zal de beleving volgens die oriëntatie moeten plaats vinden. Daarbij zal het "ik" als beslissend moeten gelden en nimmer een verwachting hebben ten aanzien van de buitenwereld.
4. Degeen, die meester wil worden van zijn eigen leven, van de wereld misschien en desnoods zelfs van de tijd, zal door uit te gaan van zichzelf (en daarbij zich niet vastklampend aan de beperkte begrippen, waarin hij nu leeft steeds meer gezag kunnen uitoefenen ever de wereld, voor zover zij met hem verbonden is. Dit laatste moet ik met nadruk constateren. Ik kan dus geen invloed uitoefenen of vestigen in een wereld, welke niet reet mij in verband staat. Ik kan geen personen of levens van personen benaderen, wijzigen of corrigeren, indien ik daaraan persoonlijk geen deel

heb. Ik kan dit slechts doen, voor zover de persoonlijke binding bestaat en zolang ik deze erken.

Dit zijn 4 eenvoudige punten. Daaruit vloeien dan weer de nodige verder ontwikkelingen en conclusies voort. Stel; Ik wil de wereld goedmaken. Of: Ik wil vrede op aarde. Deze zeer algemene stelling is voer mij nimmer waar te maken. Eerst wanneer ik een begrip heb van wat "goed" is of van wat "vrede" is, zal het mij mogelijk zijn in de tijd te streven-, maar ik zie dan nog steeds de werkelijkheid buiten mij als. iets, dat moet meewerken, dat mede moet ageren. En hierdoor is van tevoren geen verwezenlijking vast te stellen.

Nu ga ik echter niet uit van algemene begrippen als vrede: of goed,. maar ik ga alleen uit van mijzelf. Hoe ben ik zelf goed? Hoe bereik ik voer mijzelf vrede en druk ik die uit? Op het moment, dat ik de algemene begrippen heb herleid tot mijn persoonlijke functie en actie, zal hierdoor alleen roods mijn beheersing groter zijn geworden.

Maar nu neem ik nog steeds aan, dat de wereld rond mij een bepaald karakter heeft. En dit behoeft lang niet altijd waar te zijn. Het is mijn interpretatie van die werelds racer niet. Indien ik nu stel, dat mijn eigen benadering alleen bepalend is gedurende het moment van. contact en besef voor de waarde, de betekenis en de werking daarvan, zal ik zelf waarmaken en tot absolute werkelijkheid verheffen wat ik in mij draag.

De ingewijde gebruikt dit o.m. om de opstandigheden van het leven te veranderen. Hij beheerst misschien het weer ermee, hij zal een zieke genezen, zij zal misschien ook contact opnemen met andere werelden. Voor hem is dat heel normaal.

Want wanneer hij stelt, dat de dingen zo zijn, zijn ze voor hem zo. En alles en een ieder, die op dat ogenblik met hem verbonden is, zal gedurende dat moment – en zolang die. ingewijde de zaak verder wil blijven projecteren - deel zijn van de werkelijkheid van. de ingewijde.

Dat is een typische gebeurtenis. Want wat blijkt nu hier? De ingewijde gaat dus het werkelijkheidsbegrip van een ander domineren, zolang die dominantie bestaat, kan de ingewijde voor een ander richting geven aan de werkelijkheid. Maar op het ogenblik, dat de ander zegt "Het is niet waar", is het niet meer waar.

Zat de tijd betreft, zien we ook precies hetzelfde, ook bij de ingewijde en de magiër. Ik kan werken volgens een vast tijdschema. We zien dit bij de magiër, die zich vastklampt (we hebben het een vorige keer daarover gehad aan astrologische data,. Maar waarom moeten de sterren en planeten nu op een bepaalde manier staan? Dat is helemaal niet nodig, als ik - zoals een groot-magiër doet - eenvoudig zelf een afbeelding van een sterrenhemel maak en zeg; Dit is de werkelijke, en daarin de gewenste constellatie aanbreng. Ik kan kennelijk, zódra ik daarin volledig geloof en opga, mijn eigen voorstelling voer de algemene werkelijkheid in de plaats stellen en daarmee dezelfde actie, dezelfde werking bereiken. Als ik dus zege Het is nu 10 jaar later, en ik geloof ,daarin volledig, dan is het inderdaad 10 jaar later. En dat blijkt dan ook uit mijn constatering. Maar zolang ik die 10 jaar later wil afleiden van wat vandaag is, lukt het me niet. De ingewijde en de magiër moeten zich dus a.h.w. verwijderen uit een soort eeuwige kringloop, waarin de doorsnee-mens gevangen zit; Die kringloop kent u allemaal

Ik heb het gas hoog laten staan, de melk staat op, dus kookt de melk over. De melk-dóet het prompt. Ik heb die mens zoveel vertrouwen gegeven, maar ik zie dat- hij me toch zal beschamen. Dan gebeurt dat ook prompt. Zodra ik een verwachting ga koesteren en die wordt sterk genoeg, maak ik haar waar. Dat heeft u vaak genoeg ervaren. Wat moet ik dan doen?

In de eerste plaats moet ik natuurlijk proberen alleen rekening te houden met wat mij persoonlijk betreft. Ik moet dus niet gaan vertellen, dat de melk bij anderen ook niet overkookt. Dan helpt het niet. Maar ik heb nu melk opstaan, het gas (of het oliepetje of wat u gebruikt staat zo, het tijdsverloop doet niet ter zake, de melk zal net warm zijn, wanneer ik erbij kom. Zolang ik dat vasthoud, gebeurt dat.

En zo is het in uw relatie tot mensen ook. U kunt dus nooit bepalen wat een mens zal doen, wanneer hij geen contact met u heeft. Het is onmogelijk om daarop invloed uit te oefenen. In die tijd is de ander geen deel van uw werkelijkheid. Maar in uw persoonlijk contact met die ander, zit voor u een werkelijkheidselement. Indien ik mij die werkelijkheid op een bepaalde

wijze voorstel, zal - zolang het contact duurt - die werkelijkheid voor mij bestaan; en die ander - als deel ervan - zal die werkelijkheid ook ondergaan.

Hier worden we dus heel eenvoudig geconfronteerd met het feit, dat we ons eigen leven volledig in de hand hebben; en dat we - zolang we alleen daar, waar ons eigen contact met het leven, het andere, etc. ter sprake korst -- dit volledig kunnen beïnvloeden.

Dit is misschien niet helemaal occulte wijsbegeerte. Maar het gaat toch wel die kant uit. Want ik beseft net zo goed als u, dat dit alles voor de doorsneemers niet uitvoerbaar is. Klaar het is een richtlijn. Er is een mogelijkheid. En eerst als wij iets als mogelijk beseffen, kunnen we het waar maken. Indien u niet gelóóft, dat het mogelijk is een ander vervoermiddel uit te vinden, dan de nu gangbare, zult u er nooit naar streven en u zult het dus ook nooit tot stand brengen. Indien u niet geloof, dat u gelukkig kunt zijn, zult u altijd ongelukkig zijn. En dat zijn dingen, die u aan den lijve voortdurend hebt kunnen constateren. Zelfs als u voor u persoonlijk een bepaalde waarde gaat stellen, die misschien niet meer helemaal reëel is, maakt u die dingen daardoor waar.

Het is misschien een cru voorbeeld. Stel, een man en een vrouw beminnen elkaar. De vrouw weet voor zichzelf; dit contact is niet de volmaakte, grote liefde. Nu kan ze zeggen: "Ach, ik weet wel, dat dit eigenlijk niet deugt en niet goed is. Ik voel me eigenlijk wel goedkoop, maar ja, ik heb het nodig." Vanaf dat ogenblik verandert de zaak; alleen door het denkbeeld. En of de zaak breekt helemaal af, óf het wordt inderdaad goedkoop. Dat heeft die vrouw dan zelf gedaan. De man op zijn beurt kan er ook een ideaal van. maken of hij kan het goedkoop maken. Indien hij dat element erin gaat brengen, dan ontstaat het ook werkelijk.

Je kunt dus eigenlijk in je leven al heel veel dingen gaan bepalen, als je er rekening mee houdt, dat niet de z.g. "feiten" de waarheid vormen in de werkelijkheid (want dat-zijn uw interpretaties), maar dat het de wijze is, waarop u in die feiten staat,-die de werkelijkheid beïnvloedt. En dat kun je al betrekkelijk snel doen. De een zal het doen t.a.v. een pannetje melk op het gas; de ander t.a.w. mensen, waarmee hij omgaat. Maar hier bestaat dus de mogelijkheid om gerichtheid, invloed te brengen.

Nu is er nog een ander punt, dat hier ook een grote rol in speelt. De meeste mensen zien tijd als een continuïteit. Men zegt "Ja, ik ben nu hier; dan ga ik daar naar toe, daar naar toe en eiaar naar toe." Men verbindt a.h.w. verschillende locaties met elkaar. Voorbeeld Ik ben nu in Den Haag, morgen ben ik in Leiden, overmorgen in Haarlem, de dag daarop ben ik in Amsterdam, Door dit te doen 'breng ik vier steden met elkaar in verbinding. Ik kan echter ook anders redeneren. Ik kan zeggen-, "Dit is Den Haag." Basta, "Als den Haag is afgelopen, komt Leiden. Leiden is een afgeslo ten geheel. Wat in Leiden gebeurt, gebeurt niet in Den Haag." Dat klinkt een beetje gek. Maar. als je leert om de verschillende milieus niet in tijd met elkaar te verbinden, maar om ze a.h.w. gescheiden te houden, zul je ontdekken, dat erin elk milieu een afzonderlijke ontwikkeling bestaat. Het tijds-element is nu niet meer een persoonlijke continuïteit, maar een geconstateerde groei of ontwikkeling in de verschillende punten, waarmee we in aanraking komen. Hierdoor wijzigt zich niet alleen de visie op eigen leven, maar ook het begrip voor hetgeen er zich elders afspeelt. Misschien moet ik hier het voorbeeld nog wat uitwerken om het voor iedereen begrijpelijk te doen zijn.

Als ik in Den Haag bepaalde dingen heb meegemaakt en ik kom met de herinnering daaraan in Leiden, dan zal ik Al direct in Leiden mijn reacties uit Den Haag projecteren. Mijn houding tegenover Leiden is niet in overeenstemming met die stad, maar ze is mijn benadering vanuit Den Haag. Ik projecteer dus Den Haag in Leiden. Hierdoor zullen de werkelijke mogelijkheden, die in Leiden liggen, voor mij niet helemaal te vatten zijn. Ik kan ze niet waar maken. Ik kan geen volledig gebruik maken van de typische kwaliteiten die Leiden heeft, want ik zit vast aan Den Haag. En .naarmate het aantal invloeden, dat ik meebreng, groter is, is de kans dat ik de werkelijke waarde van een stad (als voerbeeld genomen reëel kan ondergaan kleiner. Het tijdsbegrip van de mens is geneigd om allerhande in wezen geheel differente toestanden, ontwikkelingen, werkingen en mogelijkheden met elkaar te combineren. Hierdoor is hij niet in staat elke waarde op zichzelf te beseffen,. te hanteren en zich ten aanzien daarvan ook ! p de juiste wijze te gedragen.

Hieruit kunt u vreet een conclusie trektrens Ik moet nooit proberen iets van het ene milieu mee te nemen naar het andere. Integendeel, ik moet proberen de verschillende milieus waarin ik verkeer, de verschillende toestanden die afwisselend in mijn leven optreden zelfs, zodanig van elkaar te scheiden, dat zij voer mij elk een afzonderlijke ontwikkeling gaan vormen. Door niet het een in het ander te projecteren krijg ik een zuivere ontwikkeling, een zuiver overzicht van de mogelijkheden van een milieu en kan ik daardoor ook beheersend en harmonisch (kosmisch harmonisch zelfs optreden in die omstandigheden, in dat milieu.

De tijdssequentie, zoals de doorsnee-mens deze hanteert, betekent een vervalsing van waarden door de ervaringen, opgedaan op een terrein, te projecteren op alle volgende terreinen. En dan staan we meteen weer voor de vervalsing van de werkelijkheid. Dat is iets, waarmee je altijd weer wordt geconfronteerd.

De occultist hanteert nogal veel verschillende middelen om op de een of andere manier deze werkelijkheidsvervreemding te verliezen. Hij gaat b.v. uit van grote theorieën. De magiër gebruikt rituelen. De esotericus gebruikt daarvoor vaststaande procedures van meditatie enz. enz. Hier hebben deze methoden dus niet de betekenis van werking op zichzelf. Ze zijn voor het "ik" het wegtrekken van een scheiding tussen wat. ergens anders is of was en datgene, waarmee ik mij reu ga bezighouden. De realiteit, die zo ontstaat, zal niet geheel zuiver worden ervaren, dat zult u met me eens zijn. De realiteit zal voer anderen zelfs in vele gevallen heel vraagwaardig zijn. Maar voor het "ik" is zij qua emotie, qua stuwning en daardoor qua oriëntatie - zelfs in kosmische zin - wel bepalend. Het eindresultaat is heel eenvoudig. Door de schijnbaar zinloze scheidingen, die ik tot stand breng, zal ik mij voortdurend op een andere wijze oriënteren t.a.v. de kosmos. Mijn wensen en voorstelling, zodra zij maar berusten op mijn actie naar buiten toe, kunnen. in elk milieu worden waargemaakt.

Dan moeten we terug naar het kosmisch Ik, het komisch Ego.

Ik heb u zo oven reeds verteld: in dat kosmisch Ego ligt eigenlijk alles vast. Er is geen voorbestemming in de gebruikelijk zin, dat een God het heeft uitgestiepd. Maar mijn wezen zelf met zijn eigenschappen houdt in; a een interpretatie; b, een bepaald tempo van beleving c. de mogelijkheid van samenvoeging en van scheiding. En daarmee; mijn relatie tot het Totaal-Zijnde. Door die scheiding van moment tot moment verplaats ik mij a.h.w. langs de tijdslijn; maar gelijktijdig verplaats ik mij ook van het ene deel van mijn kosmische werkelijkheid naar het andere. Hier blijkt dus, dat een kosmische werkelijkheid meer is dan een aardse realiteit. Zij omvat vaak verschillende aardse mogelijkheden naast elkaar als realiteit; en elk daarvan is volledig bepaalbaar en beleefbaar.

;laai het mij hier om gaat, is de constatering dat het grote Ik of Super-Ego in zijn totaliteit kosmisch altijd harmonisch georiënteerd moet zijn. Zonder dit kan het in de kosmos niet besta. De harmonie van kosmische waarden die bestaat, kan dus in elk deeltje van dit Ego worden erkend. Maar als ik slechts een deel van dit Ik bezie of erken en daarop de harmonische waarde van een ander deel van het Ik projecteer, dan krijg ik de meest krankzinnige dingen. Win begrijp ik het leven niet meer. Dan ben ik weg. U zoudt het ook heel dwaas vinden, indien ze bij een harttransplantatie zouden zeggen: "Nou ja, het is toch een orgaan. Meet je wat, laten we in de plaats van het hart eens een nier zetten." Dat vindt u krankzinnig. Maar u zult wel met hetzelfde genoegen b.v. een magische of een geloofswaarde proberen te projecteren in de zeer eenvoudige, erkende maatschappelijke verplichtingen. U kunt geen scheiding maken. Is het een wonder dat er, dan disharmonie ontstaat?

Het Super-Ik bevat de toekomst, inderdaad. Maar het bevat de toekomst, zoals zij voor u kan zijn op elk contact. Voor u in het huidige leven houdt het in, dat uw aantal contacten beperkt is, want u bevindt zich in een toestand van beperktheid. Dit aantal contacten met al zijn mogelijkheden is in dit grote Ik aanwezig. Voor zover het voor u ooit werkelijk is of kan worden, is het daar aanwezig. U kunt dus de persoonlijke werkelijkheid altijd uit dit grote Ik aflezen. Daar speelt geen tijd een rol. Alleenti de continuïteit van het menselijk denken verstoort automatisch de waarneming, van een kosmische of van in het grote Ik liggende werkelijkheid. Want wat u denkt dat er morgen zal gebeuren, gebeurt niet. Indien u uitgaat van een bepaalde premisse, dan kunt u de in uw Ik gelegen waarden niet meer erkennen en

zult u dientengevolge in een verwarring terecht komen. Die verwarring noemt u dan noodlot, misschien oorzaak-en-gevolg óf goddelijke voorbeschikking.

Is er dan een voorbeschikking? Ja, zeker. De voorbeschikking, die voor ons bestaat is de totaliteit van onze mogelijkheden (het grote of kosmische Ik), zoals deze eens en harmonisch in de totaliteit zullen worden beseft. Die staan vast. Maar alle interpretatiemogelijkheden daarin zijn volledig vrij. Alle verkeerde conclusies, die wij zullen trekken, met de belevingen daaraan verbonden, zijn in zekere zin vrij. Want we kunnen bepaalde dingen heel prettig vinden, maar als ze op het verkeerde moment komen, zijn ze een klap in je gezicht.

Er zijn er onder u misschien wel, die het prettig vinden eens een whiskey-soda te drinken of misschien zelfs een whiskey-puur. Maar als u nu een beker krijgt, waar u niet in kunt kijken en u ruikt het ook niet, u denkt dat u whiskey drinkt en u krijgt melk (die op zichzelf gezond is en heel goed voor u), dan krijgt u me toch een schok. Dat is net een klap in je gezicht.

Er zijn veel dingen in het leven, die op zichzelf heel goed zijn, maar die doordat u ze anders verwacht -een schik, een nadeel zijn. Zo is er dan een voorbeschikking. Maar wat het totaal van onze mogelijkheden voor ons betekent, ligt aan de manier, waarop we ze al dan niet bewust hanteren. En als u net een koe hebt zien melken en dus melk verwacht en in plaats daarvan een flinke teug whiskey neemt, nou, dan bent u voorlopig iemand, die een aanval van zware asthma op een aardige wijze weet te imiteren. Uw verwachting was verkeerd.

Vandaar dat ik in deze les heb geprobeerd de nadruk te leggen op de noodzaak een splitsing te maken tussen verschillende contexten, verschillende milieus, verschillende contacten. Alleen wat tussen jezelf en een bepaald milieu, tussen je zelf en een bepaalde persoon, tussen jezelf en een bepaalde noodzaak of een bepaald verlangen bestaat, is bepalend. Zodra je probeert daaraan een vorm of gestalte te geven, verlies je de goede waarde en krijg je er heel vaak niets voor in de plaats. Waarden, die op een ander moment zeer gunstig voor je zouden zijn geweest, ervaar je nu als een extra slag. Je kunt daar met enige sereniteit wel weer boven uit komen, dat is waar. Maar waarom zou de mens, die in, staat is zelfs de elementen "werkelijkheid" en ".tijd" voor zich grotendeels te gaan beheersen en ze te gaan gebruiken om harmonisch en daarmee ook gelukkig en een met het Al te zijn, waarom zou dip mens den blijven vasthouden aan zijn oude gewoonten?

Ik eindig met enkele punten, die u dan maar eens moet overwegen in hoeverre ze voor u praktische waarde hebben.

1. Elk contact met mensen zal afhankelijk zijn van de bestaande relatie. Deze relatie kan alleen gelden gedurende dit contact. Elk verder contact kan alleen worden gezien als een directe voortzetting hiervan. Schakel altijd de tussenliggende momenten uit. U komt hierdoor tot een juist begrip voor anderen, een juist contact met anderen, een juiste waardering van bepaalde milieus en mogelijkheden.
2. Wen u aan alle emotie, behorende tot een milieu of tot een contact, onmiddellijk uit te schakelen en u om te schakelen naar het andere contact met de daarbij behorende emotionele inhoud. Door dit te doen bereikt u dat u op alle punten zo juist mogelijk en ook zo opportuun mogelijk kunt reageren, terwijl de kennis van het wezen der dingen wordt vergroot en gelijktijdig voor u de mogelijkheid om iets te bereiken eveneens toeneemt.
3. Tracht elke negatieve interpretatie van milieus of contacten zo reëel mogelijk te voorkomen. Juist deze interpretaties geven vaak veranderingen door u, die niet aangenaam zijn. U zult dan juist hierdoor negatieve belevingen hebben, leed disharmonie, etc., die u zou kunnen voorkomen,
4. Leer u openstellen voor de totaliteit. Vraag u niet af wat de redelijke of de juiste weg is, vraag niet wat gevoelsmatig het best zou zijn, vraag u af welke impuls er zonder meer bestaat. Bepaal uw richting volgens deze impuls. En als u merkt, dat dit niet meer voldoende is, maak u weder om zoveel mogelijk wij van elk voornemen, elk logisch denken, elke emotie en tracht hernieuwde impulsen te vinden; De normale mens richt zich, indien hij wordt gedomineerd door eigen bewustzijn en streven, automatisch op de

krachtens die in zijn in zich harmonisch groter Ik aanwezig zijn. Hij maakt zichzelf dan juist en beter waar en komt hierdoor ook in zijn benadering van details in tijd en z;g, werkelijkheid tot betere resultaten en mogelijkheden.

5. Besef, dat in niets een continuïteit bestaat, maar dat voor de werkelijke persoonlijkheid, waarvan uw huidige uiting slechts een deel is, elk moment eeuwig is. Het is daarom niet belangrijk iets te ontwikkelen; het is veel belangrijker iets te erkennen. Wie vanuit de erkenning innerlijk harmonisch reageert, zal misschien bepaalde erkenningen niet ontwikkelen, maar hij zal daardoor wel in staat zijn voor zich andere en nieuwe erkenningen tot stand te brengen, die anders onbereikbaar zouden zijn. Bewustwording, maar ook beheersing, inwijding, ja, zelfs, magisch kunnen en bereiken zijn afhankelijk van de eigen oriëntatie.

PARAGNOSTEN

Paragnost is een deftige naam, die menigeen zich toeëigent, als hij alleen maar kaartlegger, helderziende of iet dergelijks is. Op zichzelf vormen die paragnosten een groep van z.g. supersensitieven. Er is juist in verband met het occultisme en de magie hierover nogal het een en ander te zeggen. Ik zal proberen in korte formuleringen iets weer te geven omtrent de werking en ook de mogelijkheden die hierin bestaan. Een paragnost - mits hij ook maar enige begaafdheid bezit - is altijd iemand, die in zijn aura gevoeliger is dan een ander. Hij weet dus sneller aan te voelen, of er iets goed of kwaad is. Dit goed of kwaad is een zeer subjectieve reactie. Iemand, die het z.g. spierlezen beoefent en dit werkelijk goed doet (de zg. toneel-telepaath), zal in zeer vele gevallen in dit opzicht toch paragnost zijn. Hij voelt a.h.w. tevoren reacties. En gevoeligheid van de aura ontstaat over het algemeen door een te grote geladenheid van het zenuwstelsel. Een paragnost is dus over het algemeen iemand, die wat snel gespannen is en meestal nogal een labiel evenwicht vertoont in psychische, emotionele en ook mentale zaken. Dat klinkt erg onvriendelijk, maar het houdt ook een grotere wendbaarheid in. Als daarbij nog komt een grotere gevoeligheid van bepaalde delen van de geest (bepaalde geestelijke voertuigen b.v. en waarschijnlijk ook uitgedrukt in de verschillende chakra's), dan krijgen we te maken met een selectief afleesproces.

Waarom zou de ene paragnost b.v. een goed magnetiseur kunnen zijn, maar geen diagnose kunnen stellen terwijl een andere paragnost een goed diagnosticus is, maar weer niet kan genezen?

Hier is sprake van een typisch een-richtingsverkeer. De mens, die een gevoeligheid heeft, waarbij geestelijke elementen - al zijn dat maar levenselementen - betrokken zijn, heeft gewoonlijk zijn eigen instelling in het leven. Juist door de feitelijke instabiliteit, die doorgaans in het gedrag zo nu en dan tot uiting pleegt te komen, zoekt, men naar een houvast. Men zoekt dus naar een vaste houding. Maar die vaste houding houdt ook een aantal vaste denkbeelden in.

Hierdoor ontstaat er een eenzijdige doorlaatbaarheid voor feiten: Men erkent alleen impulsen van bepaalde grootordes. Die impulsen vormen een verklaring voor eigen gevoel van meerwaardigheid of nuttigheid.

Hier zit dus een psychologische achtergrond bij. Als wij de doorsnee-paragnost ontleden, dan komen we tot de conclusie, dat hij veelal een mislukkeling is geweest, dat hij grote moeilijkheden in zijn leven heeft gehad dat hij psychisch of zelfs fysiek ernstige trauma's heeft ondergaan. Hij moet zich dus op de wereld oriënteren; Zijn begaafdheid helpt hem hierbij zich in die wereld nuttig en belangrijk te voelen. Zijn contact met de wereld is voor een groot gedeelte op die begaafdheid, die hij heeft erkend, gebaseerd.

Als hij nu die begaafdheid zou gaan uitbreiden, dan is er in hem de angst om te falen. En die angst om te falen, de onzekerheid, is gelijktijdig het begin van het falen, omdat wij geestelijke

krachten nu eenmaal niet zonder meer kunnen gebruiken. Er moet een zekere sereniteit, een zekere gelijkmoedigheid zijn.

Een magnetiseur, die niet gelooft een patiënt te kunnen genezen, zal die patiënt niet kunnen genezen. Een diagnosticus, die meent van een bepaalde persoon geen diagnose te kunnen aflezen, zal dit inderdaad niet kunnen doen. Indien hij het toch probeert, loopt de zaak verkeerd. Een z.g. psychometrist kan op een gegeven ogenblik het gevoel hebben, dat hij alle dingen kan. Dan blijkt hij inderdaad zeer goede prestaties te leveren en is het helemaal niet meer belangrijk, of een bepaald voorwerp sterk of minder sterk geladen is. Hij kan alles zonder meer sorteren. Maar als diezelfde psychometrist tegenover dezelfde mensen komt te staan met een gevoel van onzekerheid, dan blijkt dat hij begint te stuntelen, dat hij vergissingen gaat maken, dat hij bepaalde voorwerpen in eens terzijde gaat leggen als niet afleesbaar, enz. Hier is dus het zekerheidselement van groot belang. En de doorsnee-paragnost ervaart dit ook.

Je maakt al heel snel mee, dat je instelling, je eigen gestemdheid, uitmaakt of je wat kunt of niet. En het toelaten van een' andere gevoeligheid zou die zekerheid in gevaar kunnen brengen. Men is bang voor het nieuwe. En wat dat betreft, zou je kunnen zeggen dat de doorsnee-paragnost in zijn benadering van het occulte de meest orthodoxe mens is, die denkbaar is. Door deze orthodoxie wijst hij zijn verdere ontplooiing over het algemeen af.

Is er nu wel een verschil aan te wijzen tussen de genoemde typen de psychometrist, de diagnosticus, de genezer? In uiting wel. Maar de genezer, die niet alleen van dierlijke vitaliteit gebruikt maakt (deze moeten we even uitzonderen), zal toch ingesteld moeten zijn op geestelijke waarden en krachten. Een gevoeligheid voor geestelijke kracht is dus noodzakelijk.

Hetzelfde geldt voor de psychometrist. Het aflezen van het voorwerp op zichzelf is niet voldoende. Er moeten voorstellingen worden geschapen; en hierbij worden geestelijke elementen ingeschakeld.

De diagnosticus stelt zijn diagnose niet alleen maar omdat hij het zo aanvoelt, maar omdat hij bepaalde ontvangen impulsen weet om te zetten in beelden van b.v. het lichaam of de kwaal van zijn patiënt. De gevoeligheid is dus in feite dezelfde. Alleen de wijze, waarop de gevoeligheid wordt gebruikt, is anders. Ik heb dit alles voorop gezet om duidelijk te maken, dat het beter is over paragnosten of over-overgevoeligen of geestelijk begaafden te spreken dan over een bepaald type van begaafdheid. De wijze, waarop de begaafdheid tot uiting komt, is een praktische waarde, meestal door psychologische factoren mede, bepaald. Made gevoeligheid op zichzelf is altijd en te allen tijde bruikbaar.

Voor degene, die zich bezighoudt met het occultisme, is het vaak verbazingwekkend te ontdekken, dat sommige mensen alleen maar een gave hebben, dat anderen over alle gaven beschikken en dat zelfs degenen, die over vele verschillende gaven beschikken, die niet alle met gelijk resultaat-in praktijk weten om te zetten. Maar hier ligt de verklaring.

Do gevoeligheid, gebaseerd op een zekere onevenwichtigheid, is bij allen aanwezig. De mate van gevoeligheid en ook van onevenwichtigheid kan van persoon tot persoon natuurlijk verschillen. Waar zo eenmaal bestaat, zal de manier van toepassing niet worden bepaald door de gave, maar door de mentaliteit, door de instelling van de persoon, die de gave gebruikt.

Het is duidelijk, dat een dergelijke ontwikkeling in eert moderne maatschappij tot een steeds grotere eenzijdigheid voert en daarbij ook tot steeds grotere beperkingen. Een paragnost, die zich onzeker voelt, als hij -zijn gave gebruikt in het leven, zal daardoor die gave steeds minder gebruiken; maar ook steeds minder goed kunnen gebruiken. Iemand, die in een omgeving leeft, waarin het gebruik van geestelijke gaven als normaal wordt beschouwd, kan veel meer bereiken. Hij voelt ,nl. zijn gave als een factor, die voor de maatschappij meetalt. En naarmate hij dus door die gave voor de omgeving-belangrijker wordt, zal hij zijn gave beter en juist kunnen gebruiken;

Dit geldt ook voor uzelf, Want bijna alle mensen hebben een zekere mate van gevoeligheid, Er zijn - ik geef het graag toe - mensen, die werkelijk geestelijk gezien blind zijn. Dat zijn zo van die mensen, die stoer verdergaand zich nergens iets van aan trekken; die altijd zichzelf blijven en die je eigenlijk nooit ertoe kant brengen hun uiterlijk beeld voor een ogenblik te

verloochen. Dat zijn er slechts enkelen. De meeste mensen op de wereld hebben een zekere onevenwichtigheid. En naarmate de spanningen van de moderne tijd toenemen, zullen ook de noodzakelijke gespannenheid en onevenwichtigheid, die bij alle paragnostische prestaties een rol spelen, bij de doorsnee-mens aanwezig zijn. Wij mogen dus voorop stellen, dat hier eigenlijk voornamelijk psychologische factoren een rol spelen.

Als ik spreek van psychologische factoren, dan kan ik deze misschien het best even rangschikken. Daar zijn in de eerste plaats factoren, die uit de opvoeding voortkomen. Een bepaalde geloofsinstelling -ook als deze later bewust wordt verworpen - blijft de onderbewuste reactie tegenover begaafdheden en manifestaties van het paranormale voortdurend beheersen. Uw opvoeding en milieu maken dus tot op een zekere hoogte al uit, of u uw begaafdheden in praktijk zult kunnen brengen of niet.

Daarnaast is de wijze, waarop men leeft van groot belang. Er is niets in het leven van de mens (voeding, gedrag of iets dergelijks, dat die gevoeligheid in feite kan veranderen. Onthoudt u dat goed. Maar er zijn veel mensen, die bepaalde dingen hebben leren afkeuren of als minderwaardig te zien. Iemand, die gelooft dat je door het eten van varkensvlees meer animale driften krijgt en ongevoeliger zult worden, zal - zodra hij met bovennatuurlijke krachten wil werken - geremd zijn als hij ook maar een vezeltje ham naar binnen heeft. (En toch is ham lekker!).

De wijze, waarop je de geest en de geestelijke zaken beschouwt, is dus van groot belang; En vooral de wijze, waarop je ze met je eigen leven in verband brengt.

Dan is een volgend punt: De onwil om het paranormale te accepteren. Heel veel mensen zijn bang voor deze verschijnselen, omdat ze hierdoor hun eigen wereld aangetast achten. Ze hebben nu eenmaal een bepaald beeld van zichzelf of van hun relaties met de omgeving en zijn niet bereid om een nieuwe gevoeligheid in te schakelen, die deze rechten, die ze, tegenover de maatschappij menen te bobben of de deugden, waarop ze zich menen te mogen beroemen, in een ander daglicht zouden gaan stellen. De afwijzing van het paranormale is vaak angst voor aantasting van het beeld, dat je hebt gemaakt.

En ten laatste: De meeste mensen zijn bang voor gek te staan. Als je zegt, dat je iets helderziend waarneemt en je weet dat anderen daarom beginnen te lachen, dan houd je je mond. Maar op den duur zul je dan ook niet eens willen waarnemen; want het is zo lastig, je zou je kunnen versproken.

De geremdheid van de mensen in deze tijd is dus psychologisch uit vele factoren te verklaren. Naarmate de opvoeding en het denken bij de mensen vrijer worden, zal de gevoeligheid ook gemakkelijker voor het paranormale worden gebruikt. Men zal de invloed, die men van buiten ondergaat, proberen om te zetten in beelden van zijn eigen wereld. Hierbij begint men natuurlijk altijd weer met bepaalde vergissingen, En ook t.a.v. eigen gedrag en eigen betekenis komt men tot vaak zeer vreemde constatering. Degeen, die niet wordt afgeschrikt door deze mislukkingen als gevolg van verkeerde interpretatie, zal echter steeds meer gaan aanvoelen wat er gaat gebeuren.

Een aardig voorbeeld hiervan zie je bij mensen op een racebaan. Ze zitten in hun wagens en vlak voor hen gebeurt er een ongeluk. Zij reageren zo bliksemsnel, dat het - althans theoretisch - niet denkbaar is, dat ze zo snel gereageerd zouden hebbend tenzij ze het ongeluk hadden zien aankomen. Maar hoe hebben ze dat zien aankomen? Gaan we nu weer uit van de wijze, waarop de coureur rijdt, dan blijkt dat het onmogelijk is: Hij heeft een soort zesde zintuig, dat hem waarschuwt. Maar in het moderne verkeer zijn er heel veel mensen met een dergelijk zesde zintuig. Omdat dit in het verkeerspatroon normaal wordt gebruikt, reageren zij reeds vóór de situatie ontstaat op de situatie: die er zo dadelijk zal zijn, Het heeft natuurlijk voor velen het voordeel, dat ze zich in druk verkeer gemakkelijk kunnen bewegen. Jammer is daarbij, dat ze - zodra dit op menselijke relaties betrekking heeft - de zaak blijven afwijzen, Toch wil ik als eerste conclusie stellen:

Het aantal bewuste paragnosten onder de mensen zal aanmerkelijk toenemen, En wel als gevolg van levenscondities, overspannenheid en toenemende onevenwichtigheid in zowel de westelijke en rijkere als ook in de armere landen,

In de tweede plaats; De wijze, waarop je je gaven gebruikt, wordt heel vaak weer gestimuleerd door de omgeving Iemands die een zekere gevoeligheid heeft en rond zich veel mensen ziet, die b.v. magnetiseren, is geneigd ook te gaan magnetiseren. Leeft hij temidden van magiërs, dan zal hij geneigd zijn zich tot de magie te wenden, „ Heeft hij veel helderzienden in de buurt, dan zal hij helderziend gaan waarnemen;

Wat is hier het geval? Zodra in de omgeving een bepaalde uiting van een paranormale begaafdheid veel voorkomt, zal men trachten zich met die anderen op voet van gelijkheid te stellen. En hierbij krijgen we vaak een eigenaardig mengsel te zien van fantasie en echte waakneming, Vooral degeen, die eigenlijk niet zeker is van zichzelf, begint heel dikwijls met grote fantasieën toe te voegen aan het weinige dat hij heeft geconstateerd. Dat kunt -u. zien bij helderzienden.

Maar wat gebeurt er nu, als de ontwikkeling is geschied? Men neemt aan, dat men dus een bepaalde gave heeft. Door dit te stellen sluit men zichzelf reed van elk ander gebruik van eigen gevoeligheid uit.

In de tweede plaats zal men in zeer vele gevallen zoeken naar een uiting, die voor het "ik" exclusief is. Exclusiviteit van geestelijke begaafdheid bestaat niet. Zodra men tracht een bepaalde geestelijke beleving of ervaring als zuiver persoonlijk en exclusief te gebruiken, blijkt dat dia gave langzaam maar zeker weer verzandt in fantasie en zelfverheerlijking.

Vele paragnosten lijden onder hun gaven. Wij zien hun geestelijke gezondheid afnemen en op den duur ook lichamelijke reflexen ontstaan, die niet altijd even aangenaam zijn. Men heeft in het verleden wel cols gezegd, dat een goed medium op den duur altijd in een gekkenhuis terecht zal komen. Hoe kan dat?

Als men de eigen begaafdheid gaat injecteren in zijn normale leven, dan gaat men proberen om gevoeligheden, die op geestelijk, astraal of levensniveau liggen, in het dagelijks bestaan in te voegen; Het resultaat is, dat het normale bestaan, denken en leven wordt verstoord. En door deze verstoring is geen zelfhandhaving t.o.v. de omgeving meer mogelijk. Er ontstaat nipt alleen een werkelijkheidsvervreemding, maar ook een vervreemding van eigen levensnoodzaken, En hierdoor doet men zichzelf tekort.

Iemand, die besluit dat water zo gezond is, dat hij verder alleen maar water wil drinken, moet niet gek kijken, wanneer hij op een gegeven ogenblik, door spierzwakte wordt overvallen en in een black-out zich naar een hospitaalkan spoeden. Wie meent, dat je er alleen met geestelijke gaven kunt komen, zal altijd op een gegeven moment terecht komen in de abnormale of a-normale groeperingen, die men in instituten pleegt onder te brengen.

Hoe kun je die abnormaliteit of a-normaliteit voorkomen?

De paragnost, die het het langst volhoudt en over het algemeen in verhouding de beste resultaten levert, is degene, die een scheiding schijnt te malen tussen zijn normale leven en zijn prestaties met bovenzinnelijke krachten of vermogens. In feite doet zo iemand het volgende;

Hij leeft natuurlijk voortdurend met zijn gave. Die gave: heeft ook voortdurend invloed op zijn reacties. Maar hij stelt zijn eigen leven zozeer als normaal, dat hij alle mensen in die normaliteit blijft benaderen op grond van hún bestaan en niet meer op grond van. zijn gave. De gave gebruikt hij dan als iets afzonderlijks. Op de momenten, dat hij tot het gebruik van dia gave overgaat, sluit hij zich uit de normale werkelijkheid uit. Zo iemand leeft in twee werelden. Die twee werelden zijn voor hem een psychische noodzaak. Hij kan nu een betrekkelijk grote evenwichtigheid vertonen in het normale bestaan' met gelijktijdig de grote gevoeligheid (en dus ook de grote onevenwichtigheid), die noodzakelijk is om de gave te gebruiken, indien dit noodzakelijk is. -

Bij dergelijke mensen zien wij ook heel vaak, dat zij een vaste indeling hebben. Zij zullen dus niet op elk ogenblik b.v. via inspiratie gaan -tekenen of schilderen. Zij doen dit op vaste tijden. Zij zijn niet altijd beschikbaar voor helderziende waarnemingen. En als deze zich al opdringen, wijzen zij ze af, behalve op bepaalde tijden of in bepaalde omstandigheden.

Door een functie toe te kennen aan een gave, wordt de mogelijkheid geestelijk gezond te blijven groter. Je gaat haar niet bewust in je hele leven invlochten, maar je gaat haar in het normale leven gebruiken om voor jezelf en voor anderen iets meer te bereiken dan normaal mogelijk zou zijn.

Een volgende fase zien wij dan bij de paragnost, die zich ten slotte gaat realiseren, dat hij geen gave heeft. Dat is een hele lastige periode, omdat zo iemand dus niet meer psychometreert omdat hij psychometrist is, geneest omdat hij genezer is seanceert omdat hij mediamiek begaafd is, etc., maar eenvoudig deze dingen gaat beschouwen als een deel van de verschijnselenwereld. Het hoort erbij. Zo iemand zal ook tegen ieder ander zeggen: "Wat ik doe is niets bijzonders. Dat kunt u ook. Dat is natuurlijk nooit helemaal waar. Maar door deze benadering gaat hij het voor zichzelf mogelijk maken de gave niet te zien als iets, dat uit een hogere wereld komt, maar gaat hij zijn grotere gevoeligheid (en daarmee zijn z.g. hogere wereld meer en meer deel maken van zijn eigen werkelijkheid; en zonder dat die werkelijkheid daardoor wordt verminderd. Ze wordt alleen iets verrijkt. Bij deze verrijking ontstaat dan de mogelijkheid om meer gaven (dus meer vormen van het gebruik van sensitiviteit) te ontwikkelen. En dan krijgen wij te maken met mensen, die allereerst die tekenen, schilderen, zien, horen, psychometreeren, diagnoses geven, zieken genezen en wat al niet meer.

Hier treedt weer het gevaar op van een werkelijkheidsvervreemding, doordat je aan de hand van de resultaten, die je behaalt, jezelf gaat beschouwen als een bijzonder mens. Zodra dit element van "ik ben toch wel heel erom bijzonder, ik ben een klein godje of een soort ingewijde onder het vulgus" optreedt, breekt de ontwikkeling wederom af. We krijgen dan heel vaak te maken in seances b.v. met fantasiefiguren. Het is niet meer voldoende als er een geest voorkomt; het moet speciaal de geest zijn van een hogepriester van Apis of iets dergelijks.

Zo iemand geraakt weer onder werkelijkheidsvervreemding en eindigt zijn leven over het algemeen als iemand, die instabiel is.

Wat ik hier allemaal heb gezegd, klinkt voor de paragnosten misschien niet al te vriendelijk. Er is echter ook een andere kant aan de zaak. En ik geloof, dat we daar ook even de nadruk op mogen leggen. Een paragnost is in ieder geval iemand, die bereid is een erkende mogelijkheid te gebruiken, ook al kent hij haar functie niet volledig. Daarnaast is een zich algemeen ontwikkelend paragnost iemand, die bereid is zijn werkelijkheidsbegrip uit te breiden, zonder daarom zijn vroegere werkelijkheid prijs te geven. Nu bent u allen in feite aankomende paragnosten. Maar uw gevoeligheid wordt zoals ik reeds zei, vaak geremd. Indien u eten bepaalde sensitiviteit ontdekt, moet u 'haar niet gaan gebruiken als iets bijzonders. U moet haar in uw leven gaan invoegen. Een geestelijke gevoeligheid kan worden gebruikt om de belevingen in eigen bestaan juist te erkennen en te interpreteren. Wie zijn geestelijke mogelijkheden gebruikt om in zijn bestaan beter uit te komen, juist te reageren en juist te leven, zal zeer zeker z.g. geestelijke manifestaties ervaren; maar hij kan ze zelf regeren, vanuit zijn werkelijkheid, Indien hij instaat is zelf te bepalen wanneer een gave actief is en wanneer niet, als hij daarbij volledig in staat is de begaafdheden, die' hij heeft, in zijn normale leven mede te verwerken, dan vort hij de avant-garde van de komende mensheid, die terugkerend tot een menselijk begrip van werkelijkheid - geestelijke gaven daarin móet gebruiken en verwerken, De menselijke werkelijkheid is veel groter dan men pleegt te veronderstellen, Dit alles zou voor u van weinig belang zijn, indien ik daar geen praktische regels aan zou toevoegen; wat ik hier dan ook onmiddellijk zal doen.

1. Als u van uzelf ontdekt, dat u een bepaalde gave hebt, trek u er niet te veel van aan. Constater de feiten, trek er geen conclusies uit. Indien u niet zeker bent, denk er niet verder over na; dan moet het maar duidelijker worden. Als u voelt, dat u een bepaalde kracht hebt, probeer haar te gebruiken. Blijkt dat het niet voldoende gelukt, probeer het nog een keer.
2. Juist wanneer u door lichamelijke of geestelijke omstandigheden een beetje onevenwichtig bent, heeft u de grootste kans, dat uw geestelijke gevoeligheid, uw groter aanvoelingsvermogen zich gaat openbaren, Het heeft geen zin die spanningen te

zoeken. Maar als ze optreden en u constateert een paranormale gevoeligheid, gebruik die dan om uw evenwicht terug te krijgen. Indien de gevoeligheid deel is van een herwonnen evenwicht, gaat ze niet teloor, maar zal ze mee blijven bestaan als factor in eigen evenwichtigheid.

3. Ga nooit uit van het standpunt, dat hetgeen u helderhorend, helderziend of op andere wijze ervaart of waarvan u kennis neemt, van hogere orde is. Besef, dat het altijd harmonisch met uw wezen moet zijn, in overeenstemming met uw gevoeligheid en daarom op gelijke grootorde staat als uzelf. Slechts door als gelijke het paranormale verschijnsel te benaderen zal men in staat zijn met dit paranormale te werken zonder daaraan ondergeschikt te zijn en zo de werkelijkheidsvervreemding te ondergaan.
4. Wanneer u niet gevoelig bent of meent te zijn, heeft het geen zin wanhopig te trachten gevoeligheid te bereiken. Hoe meer u streeft naar een dergelijke gevoeligheid, des te groter de kans is, dat u uzelf misleidt en dat u uzelf tevens een werkelijke ontwikkeling van gevoeligheid onmogelijk maakt.

Dan ten laatste nog 3 heel eenvoudige punten

- a. Ga altijd uit van het feit, dat u - niet slechts mens maar ook geest zijnde - leeft in een werkelijkheid, die veel groter is dan uw materiële,
- b. Kracht alles in uw stoffelijke werkelijkheid in te voegen voor zover het mogelijk is. Blijkt dit niet mogelijk, wijzig uw stoffelijke werkelijke in contact met anderen in zoverre, dat u uw geestelijke erkenningen binnen deze realiteit kunt uiten
- c. Ga nooit uit van, het standpunt, dat de geest het moet doen. U kunt het alleen zelf doen. De geest kan u misschien middelen of krachten verschaffen, maar ze zal u nimmer ertoe kunnen brengen deze toe te passen, indien u niet zelf meewerkte. Daarom, gebruik bij alle waarnemingen en manifestaties een grotere gevoeligheid uw eigen wil om de geaardheid van de kracht te bepalen.
- d. Als u meent, dat anderen begaafd zijn, moet u niet zozeer letten op de uiting van hun gaven, maar trachten met die mensen harmonisch te zijn. Als u met hen harmonisch bent, zult u zeer waarschijnlijk een groot deel van hun gevoeligheid overnemen en met deze gevoeligheid hetzelfde kunnen bereiken.

Hier dient wel gewaarschuwd te worden voor de meestal in het begin negatieve benadering van deze gevoeligheid, waardoor u dan juist depressief gestemd zou kunnen zijn. Die depressie is niet reëel. Zij is slechts het resultaat van uw aanpassing aan een nieuwe erkenning.

Met dit alles heb ik geloof ik een klein beeld gegeven van wat er bij de paragnost alzo aan de hand kan zijn en ook wat u zelf ten aanzien van uw gevoeligheid kunt doen en verwachten. Om tien einde te maken aan het onderwerp nog het volgende: Elke paragnost, die u bezoekt - hetzij voor genezing, voor raad of voer iets anders - kan u alleen helpen, indien er een zekere mate van harmonie aanwezig is. Als u ontdekt, dat een waarzegger of waarzegster u niet sympathiek is, kunt u er zeker van zijn, dat een groot gedeelte van de voorspellingen niet uitkomt of niet juist uitkomt. Als een magnetiseur u niet sympathiek is, kunt u er zeker van zijn, dat u weinig baat zult hebben van zijn kracht, al is hij nog zo sterk.

Sympathie, een gevoel van harmonie, een wederkerige aanvaarding is altijd nodig, waar dan ook. Daarom zult u de uiting van een paragnost nimmer mogen kritiseren, voordat zijn gebruik van gaven ten einde is gekomen. Pas daarna heeft het zin eventueel corrigerende opmerkingen te maken. Want zonder dit zou u alleen maar een werkelijkheidsvervreemding aan de paragnost opdwingen, daardoor de betrouwbaarheid van de uiting verminderen en gelijktijdig uw eigen vermogen om aan te voelen wat er aan de hand is helemaal wegdringen. Realiseer u ook, dat een paragnost niet een bijzonder mens is. Hij is meestal wel een gevoelig of soms een overgevoelig mens. Die overgevoeligheid bestaat echter op een bepaald terrein. Zij omvat zelden het geheel van het leven. De een is ontzettend gauw op z'n teentjes getrapt in zijn eierzucht, een ander voelt zich weer erg snel verwaarloosd, enz. enz. Als u met bepaalde paragnosten regelmatig contact hebt, is het goed deze dingen op te merken tin er rekening

mee te houden. Als er op een bepaald ogenblik geen paranormale uitingsmogelijkheid is, den kunt u deze vaak bevorderen door zo iemand eens even op z'n tenen te trappen en dan onmiddellijk - let wel: - onmiddellijk de vrede te herstellen. De ontstane onevenwichtigheid, de zo ontstane spanning, zal dan vaak bijdragen tot een beter verloop van zaken. En ten laatste; Realiseer u dat alle menselijke spanningen - mits niet kosmisch gericht maar op de een of andere wijze persoonlijk of eenzijdig gericht voor het wekken van de overgevoeligheid bruikbaar zijn. Maar dat degene, die de overgevoeligheid ondergeschikt maakt aan het gebruikte middel, op den duur altijd nul op het request krijgt. Alle middelen zijn soms bruikbaar. Gebruik niet altijd dezelfde methode en dezelfde middelen, want anders zult u altijd falen, ook in uw contact met een paragnost.

OVERGANG

Soms lijkt het oude nieuw. Soms lijkt het nieuwe oud. Omdat de mens vertrouwd slechts met zichzelf uit de oneindigheid slechts voor zichzelf werkelijk maakt dat, wat hij in zich reeds als juist, als reeds bestaand, bewaart.

Wie in de oneindigheid zich spiegelt, ziet slechts zichzelf, niet zijn God. En wie zoekt naar voorbestemming, vindt niet een werkelijkheid van lot en eeuwigheid en karma, maar slechts zijn eigen denken.

Wie van wereld gaat tot geest, vindt na de overgang dat, waarvoor hij het meest bevreesd is en dat' waarnaar hij 't meest heeft verlangd. Zo is het altijd weer. Want in oneindigheid van mogelijkheden treden wij met ons beperkte denken en ons beperkte zoeken, met onze angsten, onze vrezes, onze begeerten, met heel ons wezen, in zijn beperkte eindigheid

En zo tekenen wij onszelf strijd, waar geen strijd bestaat. Tekenen wij onszelf ondergang, waar in feite nieuw leven ontstaat. Daarom zijn wij bang voor het leven en menen wij te verliezen wat wij bezitten. Of menen wij te bezitten wat nooit ons eigendom is geweest.

Zo leven wij, als mans, als geest, zo leven wij te allen tijd, omdat de grote eeuwigheid nog niet bevat wordt in ons wezen. Maar wilt ge het nieuwe gaan beseffen en bereiken, weet dans voor u is 't slechts het oude op andere wijze weer herhaald.

En zo ge overgaat naar ander levensbesef, al wat ge bent geweest - innerlijk en uiterlijk - wordt weer uw werkelijkheid, uw sfeer, uw leven. En heel uw streven is de herhaling slechts van wat ge in uzelf begeert.

Maar zijnde beperkt en noemend nieuw wat oud is en ziend als oud vaak dat, wat nieuw kan zijn, groeien wij en zien wij langzaam oneindigheden naderkomen, beseffen wij dat grenzen vallen; zijn wij niet meer vazallen van een schijnbeeld, maar zwervers in,oneindigheid. En dan eerst in een sterven van tijd, een sterven van lot en leven en het 'ervaren van een onbegrensd bestaan, breekt misschien de waan, waardoor wij alles steeds weer ons eigen aanzijn geven.

LES 5 - MAGISCHE WERKELIJKHEID

De werkelijkheid van de mens is - zoals u uit vele lessen hebt kunnen vernemen - voor een deel schijn; een waardering, die uit het eigen "ik" voortkomt. Deze werkelijkheid is meestal gebonden aan een gemeenschapsopvatting, een gemeenschapswaardering, waarbij zelfs de denkbeelden, die de benadering van de wereld bepalen, veelal eerder uit de gemeenschap stammen dan uit de persoon zelf. Dit voor zover dat op aarde geldt, Het resultaat is, dat men in een wereld leeft, waarin men geen vast standpunt kan innemen en voor zichzelf geen vast doel kan stellen. Een wereld, kortom, waarin het "ik" voortdurend het slachtoffer van de omgeving is .-(althans zo ziet men het of - indien die omgeving niet specifiek 'aansprakelijk kan worden gesteld - van het noodlot.

In de magie maken wij kennis met vele methoden en systemen, die alle ten doel hebben om juist die werkelijkheid zelf te redigeren en het lot in eigen handen te nemen; kortom, de verhouding tussen "ik" en wereld vanuit zich te bepalen en ,daarbij een eigen doelstelling na te streven.

De magiër leeft natuurlijk ook in een werkelijkheid. Voor hem is de beheersing via b.v. elementale krachten volkomen reëel. De bezielde van alles, wat hij rond zich ziet, is voor hem geen vraag maar een nuchtere ervaring, waarop hij reageert.

Het zal u duidelijk zijn, dat een magische werkelijkheid altijd zal verschillen van een algemeen aanvaarde werkelijkheid. De magiër wordt bij zijn poging om zijn streven waar te maken doorgaans sterk belemmerd door zijn achtergrond, zijn grondslagen. Ik kan u hiervan vele voorbeelden geven, maar wil u er alleen aan herinneren dat, indien wij de verschillende vormen van magie bezien, zoals deze zijn overgeleverd uit b.v. de meer christelijke era, de Egyptische periode, de Babylonische, de Perzische, de Indische vormen van magie, wij steeds weer in de magische formule een zeer sterke binding met het milieu aantreffen, met de daar heersende begrippen en bovenal met de daar heersende geloofswaarden.'

Het is niet te verbazen, dat in het christendom de magie in vele gevallen juist de vorm van een zeker satanisme krijgt, bedoeld of niet-bedoeld. Het is ook niet te verwonderen, dat de magische verering van Kali zich direct werpt op het vernietigend principe van deze godin en haar als Kali-Durga vereert, maar gelijktijdig gebruikt om voor het "ik" bepaalde krachten en mogelijkheden te verwerven.

De mens, die in een werkelijkheid leeft en magisch gaat streven, ontdekt tussen zijn magisch zoeken, zijn magisch systeem en de z.g. realiteit van de anderen een voortdurende en scherpe tegenstelling. Hij komt er dan ook snel toe om alle waarden van de normale werkelijkheid nu maar om te draaien en alle aanvaarde geestelijke en vaak ook materiële stellingen eenvoudig achterstevoren af te werken.

Het is duidelijk, dat dit geen antwoord is. Want een dergelijke magiër leeft niet in een magische werkelijkheid. Hij probeert alleen zichzelf groter te maken door zijn realiteit in een soort spiegelbeeld te beschouwen. Wil ik dus uit al die stellingen en uit de vele daarover geschreven boekwerken iets van een magische realiteit puren, dan mag ik niet refereren aan datgene, wat algemeen gangbaar was ten tijde van het schrijven van deze werken.

Ik stel dan in de eerste plaats

Een magische werkelijkheid ontstaat door een concretisering van eigen begrippen en waarden, onafhankelijk van de algemeen geldende waarden. Eigen waardering is dus buitengewoon belangrijk.

Als u aan een bepaald voorwerp een verdienste toeschrijft (desnoods aan een verdroogde kastanje, die u van uw reumatiek zal afhelfen), dan zult u ontdekken, dat - indien dit toeschrijven met voldoende intensiteit geschiedt - het voor u resultaat heeft. Met andere

woordma voor u is die kastanje een actief middel, terwijl ze voor anderen alleen maar een blijk is van uw bijgeloof, uw onvermogen om de werkelijkheid te beseffen. Het feit, dat deze kastanje voor u actief is, bewijst echter dat zij in uw werkelijkheid eigenschappen bezit, die verschillen van het algemeen aanvaarde.

In de tweede plaats moeten wij stellen;

Een magische werkelijkheid moet vanuit loet standpunt van een normaal mens systeemloos zijn. Het systeem immers is het voortbrengsel van menselijke logica. En menselijke logica vloeit voort uit de redeneringswijze van de gemeenschap. De magiër moet apart staan. Hij moet zijn eigen waarden en wegen vinden; en zelfs indien hij een systeem vindt, zal dit vanuit het standpunt van zijn omgeving altijd onlogisch zijn.

Ik geloof, dat dit punt geen verheldering van node heeft. Per slot van rekening, een systeem is altijd een aanpassing aan de orde en ordening, die de mens erkent. In de magie kan wel degelijk een systeem bestaan, maar dit is vanuit menselijk standpunt zodanig onlogisch in opbouw,-het bevat zoveel vaagheden, onverklaarbaarheden en hiaten, dat men uit het normale denken eenvoudig niet kan meekomen; men kan daarvan de betekenis niet doorgronden. Probeert men het. toch, dan zal men het trachten te ordenen volgens een algemeen geldend systeem en daarmee de totale waarde van het magisch systeem ongedaan maken.

Een derde stelling:

Een magische werkelijkheid is altijd een persoonlijke werkelijkheid, welke berust op de wisselwerking, die voor het "ik" bereikbaar is tussen "ik" en wereld (onverschillig wat die wereld omvat). En daarmee zijn we eigenlijk gekomen aan een punt, dat toch wel heel erg belangrijk is voor iemand, die zich met het occultisme wil bezighouden.

Een magische werkelijkheid is dus een persóónlijke relatie. Zij s geen erkenning zonder meer. Als ik vanuit een totaliteit ga redeneren, dan ontdek ik dat in het tijdloze het werkelijke IK bestaat. Dit IK bevat het totaal aan mogelijkheden, die er voor dit IK in onverschillig hoeveel levens of bestaansvormen aanwezig zijn. Het super-Ego of grote IK is als zodanig de realisatie van alle mogelijkheden. Als ik in de materie realiseer, zal ik slechts een deel van de totaliteit realiseren. Maar deze realisatie heeft nog steeds een zeer groot aantal mogelijkheden -om uit te kiezen. Mijn keuze wordt nu normalerwijze bepaald. door datgene, wat de wereld mij zegt (b.v. dat het rechterhandje het mooie handje is). Als je vandaaruit verder gaat, dan ontdek je dus al heel gauw, dat de mens een groot gedeelte van de mogelijkheden in zijn persoonlijkheid nooit zal kunnen waarmaken, omdat hij een benaderingswijze gebruikt, die hem a.h,w, predisponeert in een bepaalde richting. En deze gerichtheid houdt dus ook in, dat hij de mogelijkheden van het werkelijke IK niet waarmaakt.

De situatie moet u zich nu ongeveer als volgt voorstellen: Ik maak mij wij van algemeen geldende waarderingen, voor zover mij dit mogelijk is. Ik ga nu niet uit van eenvoudige fantasieën (die moet ik voorlopig opzij zetten, maar van de werking, die voor mij bestaat.

Als een bloem voor mij een betekenis heeft, dan moet ik verwachten, dat die bloem op mij inwerkt. Maar omgekeerd, dat mijn erkenning van die betekenis van. ,mij wit een inwerking op de bloem doet ontstaan. Dit is al. een magische relatie, want door de erkenning kan ik dus het wezen van de bloem beïnvloeden.

Het zoeken naar de werkelijke betekenis duurt natuurlijk nogal enige tijd. Maar op den duur heeft men voor zichzelf een aantal. eigenschappen gevonden, die in het "ik" en eveneens -in de wereld bestaan. Waar deze eigenschappen gelijkwaardig of gelijkkluidend zijn (dat is het belangrijke punt, kunnen wij voor ons altijd een beheersing tot stand brengen, mits het doel, dat wij ons stellen, scherper is geformuleerd dan het doel dat wij in de andere waarden normalerwijze erkennen.

Misschien is dit een beetje vaag in zijn formulering. Ik zal het trachten te verduidelijken.

Een bloem kan normalerwijze voor mij een voorwerp van schoonheid zijn. Maar er is meer. Als deze bloem voor mij nu eens een symbool van levenskracht of van een verbinding met andere

personen of desnoods met andere vlakken van bestaan wordt en ik benader de bloem met het doel haar te maken tot een openbaring van hetgeen ik erin leg, dan zal die bloem mij beïnvloeden en voor mij de openbaring waarmaken.

Nu zou men kunnen zeggen, dat de bloem bijzondere eigenschappen bezit. Maar dat is niet waar. Men zou kunnen zeggen, dat ik eigenschappen in die bloem heb gelegd. Ook dat is niet waar. Men kan slechts stellen, dat mijn kiezen van een enkele mogelijkheid, die voor mij in de bloem bestaat en die ergens daarin aanwezig is, een situatie doet ontstaan voor mij en de bloem, welke afwijkt van de als normaal erkende situatie. Misschien dat u daarmee een voorstelling begint te krijgen van wat magische werkelijkheid betekent. Dit is misschien niet helemaal wijsgerig te' ontleden en te beschouwen, maar men kan het toch wel praktisch bezien en dat is ook een hoep waad.

Op het ogenblik dat ik een relatie stel tussen mij en iemand of iets anders en er is ook maar een enkele factor in die of dat andere, die kan beantwoorden aan wat er in mij leeft, dan wordt het gestelde voor mij werkelijkheid, magische werkelijkheid: Want door mijn selectie van een aspect heb ik ook een beheersing of een beheersingsmogelijkheid vanuit mij t.a.v. dit aspect tot stand gebracht.

De magische werkelijkheid omvat een selectie van mogelijkheden. Zij is altijd persoonlijk en zij wordt persoonlijk opgebouwd. In haar totale uitdrukking duidt zij nooit situaties aan maar machtsevenwichten, machtsverhoudingen, actiemogelijkheden, werkbereiken. Het grote verschil tussen de algemeen aanvaarde werkelijkheid en de magische werkelijkheid is dus vooral wel, dat de mens uitgaat van wat hij feiten noemt, maar waarbij de feiten afhankelijk zijn van verschijningsvormen. In de magische werkingen en actiemogelijkheden is het de lacht zelf (dus een bestaande energetische relatie), die van belang is. En hierdoor wordt het aanzijn, de vorm en de vormbetekenis bepaald. De verhouding tussen de mens en het andere is voor de magiër altijd weer de kracht of de spanning, die tussen het "ik" en het andere kan bestaan. Wie aan dit aspect voorbijgaat, zal ongetwijfeld al wat ik hier verder ga zeggen als onzin of bijgelovigheid terzijde stellen; maar de feiten blijven bestaan. Die feiten tonen aan dat een mens onder hypnose inkt drinkt als wijn of wijn als inkt; dat hij ter plaatse gezeten vreemde landschappen kan aanschouwen of wonderlijke avonturen beleven. Dit wordt voor het amusement der massa zelfs vaak gedemonstreerd. Dan moet dus de mens (nu onder suggestie een totale verandering van zijn relatie tot de wereld ondergaan. Maar waarom is de suggestor nodig? Omdat de mens zelf geen afstand kan doen van zijn normale waardering. Maar indien ik mijn waarderingen verander, kan ik water drinken als wijn of kan ik wijn tot water maken. En indien ik anderen mijn visie mede kan opleggen, dus kan betrekken- al is het maar voor een aspect - in mijn magische werkelijkheid dan zal dit voor die anderen eveneens waar zijn.

Hier openbaart zich dus wel iets zeer wonderlijks. De mens leeft niet in de wereld, waarin God hem heeft gesteld, maar in de wereld die hij zichzelf maakt.

Het grote verschil tussen de esotericus, de magiër en de z.g.n. normale of gewone mens is wel; dat de esotericus zowel als de magiër proberen hun benadering van de wereld te wijzigen. Zij trachten niet meer te leven volgens een gangbare opvatting, maar zij trachten uit de totaliteit van mogelijkheden, die er voor hen bestaat, een aanvaardbaar geheel op te bouwen, dat voor hen actief kan zijn.

Ik wil nu proberen duidelijk te maken hoe zeer veel van hetgeen er in de occulte wijsheid vermeld staat, in feite alleen tot stand komt door het scheppen van een magische werkelijkheid. En dan begin ik bij de yogi. De yogi zal via zijn leer zijn beschouwing van de wereld veranderen. Het is helemaal niet gezegd, dat alle asara's werkzaam zijn, zoals dit wordt voorgesteld in de menselijke praktijk. Doch indien ik volledig overtuigd ben dat het aannemen van een bepaalde houding mijn relatie (in energie-uitstraling b.v. of het verloop van zenuwkracht met de wereld verandert, zal dit -.zolang de mogelijkheid maar in het totale IK bestaat - ook waar worden. Wat de yogi dus eigenlijk doet, is niet wonderen tot stand brengen of een nieuwe gezondheidsleer verkondigen of een nieuw geestelijk middel vinden, maar een werkelijkheidsbeeld opbouwen dat zodanig van- de gangbare norm afwijkt, dat hij daardoor een beheersing verkrijgt.

Als ik te maken krijg met de fakir (dit onecht kind van mysticisme en yogi praktijken), dan ontmoet ik daar natuurlijk heel vaak de bedrieger, de goochelaar. Dat is iemand, die voorgeeft te geloven in bepaalde mogelijkheden, zonder dit werkelijk te doen. Het is duidelijk, dat hij dan nog alleen maar via bedrog anderen een schijn van deze werkelijkheid kan bieden. Maar juist onder die fakirs vinden we mensen, die het ongelooflijke tot stand brengen. Niet alleen qua spierbeheersing. Er zijn mensen, die zich het hart laten doorboren, zonder dat dit ophoudt te kloppen; die zich levend laten begraven, zonder bedriegelijke middelen en een lange tijd daarna opstaan zonder schade te hebben geleden. Er zijn dus mensen, die wonderen doen. De mango-trick is niet altijd een trucage, waarbij het mangoboompje alleen maar groeit dank zij handige verwisselingen en goochelarij. En zelfs de beroemde rope-trick behoeft niet altijd volledig bedrog te zijn of massa-suggestie. Deze fakirs geloven volledig in hetgeen zij doen. Hun waardering van de wereld is dus een andere. En nu ontstaat het eigenaardige dat een ieder, die zich in deze werkelijkheid mede laat betrekken, de werkelijke groei van een boompje meemaakt, of het reëel zonder steun in de lucht hangen van een op zich slap koord. Dit is geen wonder. Dit is slechts een verhouding van relaties, want de mogelijkheid is denkbaar. Een koord behoeft immers niet onder alle omstandigheden buigzaam te zijn. Indien het mogelijk is dat het op een gegeven ogenblik hard en sterk is, dan moet het ook mogelijk zijn dat het overeind blijft staan, als het wordt opgeworpen, indien nl. de ene mogelijkheid, van het koord wordt vervangen door de andere. Hieruit blijkt dus, dat geloof in staat is om z.g. wonderen te doen.

Maar is het dan ook een wonder, wanneer iemand de toekomst ziet? Indien ik aanneem, dat de toekomst niet bepaald of bepaalbaar is, inderdaad. Maar indien ik aanneem, dat een toekomst alleen mogelijk is volgens de mij erkende werkelijkheid van een persoon en de in hem liggende mogelijkheden, dan is zij wel degelijke bepaalbaar. En wat meer is: dan kunnen de mogelijkheden, in het totale IK zetelend, uit de persoon zelf worden geprojecteerd.

De bekende kunststukjes- we zijn nu toch bezig met fakirs - van sommige wijzen, die mensen laten kijken in een schaal met water, waarin een druppel inkt is gedaan en misschien ,dok wat reukwerk, berusten hierop. De mens projecteert een aantal van de in zijn totale IK bestaande mogelijkheden volgens zijn huidige werkelijkheidserkenning en natuurlijk ook zijn huidige gerichtheid. Dat heel vaak een dergelijk voorspellend beeld volledig waar wordt, is duidelijk. Het is deel van uw IK. Indien echter de werkelijkheidsconcepten van een mens veranderen, dan valt de hele voorspelling in het watert' dan is zij waardeloos geworden, omdat een geheel nieuwe reeks mogelijkheden binnen het IK actief wordt.

Dit is nu wat ik bedoel met magische werkelijkheid: De mogelijkheid om het schijnbaar onvermijdelijke te veranderen. De mogelijkheid om de vaste gang van zaken door een erkenning van andere mogelijkheden en relaties eenvoudig te wijzigen. En als ik dan b.v. regen wil roepen, is dat helemaal niet zo moeilijk. Want als het ergens droog is, moet ook de mogelijkheid van regen er zijn. Realiseer ik voor mij de krachtsverhoudingen, waarin die regen nodig is, dan zal zij voor mij optreden en - indien anderen in mijn macht geloven - voor die anderen kenbaar worden en zo een reëel verschijnsel in de normale wereld zijn.

Ik kan natuurlijk verdergaan met deze voorbeelden. Maar de achtergrond ervan is echter zo eenvoudig, dat ik niet weet hoe ik ze moet formuleren, dat u de belangrijkheid nog beseft: Niet wat ik denk is waar, maar dat, wat ik buiten mij kan erkennen, wordt mijn waarheid, mijn werkelijkheid. Daarop berust het allemaal.

U bent niet machteloos in de wereld. Wanneer u leeft, denkt u altijd aan uw leven als iets, dat vervlochten is met het bestaan van alle anderen. Dit is waarin de totaliteit, dus buiten het bestaan van tijd in Gods werkelijke wereld. Maar in uw eigen wereld is het eigenlijk niet waar. U bent niet verbonden met mensen. U bent verbonden met gerealiseerde mogelijkheden. Een erkenning in het "ik" die de werkelijkheid verandert, verandert uw relatie met alle mensen. En daarmee blijkt dus ook, dat het onschatbare contact tussen mensen voos een groot gedeelte afhankelijk is van eigen werkelijkheidsbesef. Zeker, ik kan geen personen creëren, die er niet zijn. Maar ik kan personen, die - normaal gezien - voor mij een bepaalde waarde of eigenschap bezitten door mijn innerlijk concept van een veranderde houding, waarvoor ik de mogelijkheid dus in de ander erken, op een totaal nieuw niveau brengen.

In de magische werkelijkheid gelden een paar regels, die voor een zeer groot gedeelte weer afhankelijk zijn van de mens zelf. Maar aangezien de mens zich moeilijk kan voorstellen, dat iets wat b.v. kapot is zonder meer heel wordt, zal het slechts weinigen gegeven zijn om de scherven van een gebroken luik samen te voegen tot een hecht geheel. En, ook haast geen enkele mens kan geloven, dat iemand, die dood is nog leeft en de relatie leven tussen hem en die ander tot stand kan brengen. Dus is er bijna niemand, die doden tot leven kan opwekken. Daarom geldt:

1. In elke magische realisatie moet ik uitgaan van mijn huidige werkelijkheid als beginpunt. Tracht ik daarin te veel te veranderen, dan kan ik de krachtsverhoudingen niet meer beleven; en is zo de beheersingsmogelijkheid, die ik als magiër, als occultist, ten slotte nastreef, niet bereikbaar.
2. Ik kan nooit iets tot stand brengen, indien ik niet eerst in het andere de mogelijkheid daartoe mede heb erkend. Ik moet mij dus altijd eerst afvragen: Datgene, wat ik wil beïnvloeden, is dat te beïnvloeden? Datgene, wat ik wil bereiken, is dat een mogelijkheid, die ook in de ander bestaat? Eerst nadat daarop antwoord is gegeven, is het veranderen van de werkelijkheidswaarden volgens deze magische procedure mogelijk.
3. Alle macht, die ik magisch probeer uit te oefenen, is in feite het inleggen van een deel van mijn totale persoonlijkheid in hetgeen ik als buiten mij bestaande waarde of persoonlijkheid erken. Indien mijn neiging tot beheersing niet meer de gerichtheid van krachten betreft, maar een wijziging van waarden zonder meer, zal ik meestal falen. Krachten zijn altijd te wijzigen, omdat zij spanningen zijn, die tussen mij en het andere bestaan. Maar als ik waarden wil gaan veranderen, zal ik trachten in het wezen van het andere in te grijpen; en dit kan ik niet. Alle magische veranderingen ontstaan dus niet door de wil om een bepaalde verandering tot stand te brengen, maar door de wil om aan de verhouding, de spanning, de energie tussen het "ik" en het andere, een nieuwe gestalte of waarde toe te voegen.
4. Alles, wat het verleden heeft bevat, zal mij richten in mijn streven in de toekomst. Daar ik het verleden nooit geheel kan ontvliden, is het voor mij zeer belangrijk aan het verleden - voor zover ik mij dat herinner en erken - een voor mij zo juist en zo goed mogelijke interpretatie te geven. Herinneringen, op de juiste wijze gegroepeerd, verstevigen de relatie met de wereld van vandaag plus de erkenning ervan en daarmee de mogelijkheid haar te beheersen. Herinneringen, die - op welke wijze dan ook - te sterk gekleurd zijn en (wat je innerlijk wel weet van de werkelijkheid afwijken, scheppen in de benadering van het heden een zeker gevoel van irrealiteit, waardoor hetgeen men tot stand wil brengen niet zonder meer vanuit het eigen wezen kan worden geproduceerd. Het wordt dan veel moeilijker.

Als ik het begrip magische werkelijkheid verder ontleed en hier probeer de verhouding tot de normale wereld van de mens te kenschetsen, dan moet ik stellen: Geen enkele wet, of regel - hetzij in de natuur, hetzij uit mensen voortgekomen of op andere wijze als wet uitgedrukt - is geldend, tenzij ik deze wet in de ander of het andere als een onvermijdelijk deel van de uiting erken; Het gaat er dus niet om welke wet ik zelf kan aanvaarden of verwerpen. Het gaat erom hoe in een ander die wet of regel bestaat. En vandaaruit moet je vanzelf denken: Wanneer dit met wetten en regels zo is, dan moet dit ook zo zijn met eigenschappen.

De eigenschappen, die mensen en dingen in de wereld rond mij hebben, bepaal ik niet zelf. Maar ik kan wel bepalen welke van de potentiële eigenschappen in een mens of in een voorwerp voor mij zal gelden. Ik kan van een bijl geen mes maken en van een mes geen bijl. Maar ik kan wel beseffen, dat de bijl bijna zo goed als een mes kan snijden en kan haar dan onder vele omstandigheden als mes gebruiken. Terwijl ik met een besef voor de zwakheden van het mes en een enigszins aangepaste krachtaanwending ook het mes vaak een deel van het werk van een bijl kan laten doen.

Dit is een van de belangrijkste principes. Als ik te maken heb met een esoterische, een morele of een juridische wet, dan gaat het er mij, helemaal niet om, of dit nu een wet is of niet. Het

gaat mij er doodgewoon om wat de betekenis is. En als ik die betekenis op een bepaalde wijze in mijn leven erken, dan kan ik niet verwachten, dat ik - eenmaal een betekenis voor het een of ander erkend hebbende - die betekenis eenvoudig verander door te stellen dat er andere eigenschappen zijn. Dat gaat niet.

De mensheid heeft over het algemeen eigenlijk heel veel waarden van zich vervreemd. Ik denk hier b.v. aan de opvattingen van zedelijkheid; die in feite modebegrippen zijn; aan idealen en geloofswaarden, die een verontschuldiging zijn voor eigen onvolkomenheid of zelfbedrog. Ik denk hierbij ongetwijfeld ook aan de z.g. normale manier van leven; die maar voor een klein gedeelte van de mensen werkelijk juist is. Als ik die dingen zie, kan ik niet gaan zeggen. O, voor mij zijn alle zedelijke regelingen of alle godsdiensten denkbeelden nu niet meer geldend. Wat door mij is erkend, wat ik ken, blijft bestaan. Ik kan dus niet zeggen: Nou, jongens, alles wat ze verteld hebben over trouw of over vrijheid - op welk terrein dan ook - telt niet meer voor mij. Die begrippen ken ik; ze hebben dus een betekenis. Indien ik die betekenis voor mijzelf kan omschrijven, zal ik begrijpen, dat het eigenlijk niet gaat om het begrip "trouw" of "vrijheid", maar om een actie-mogelijkheid of vaak ook een beperkingsmogelijkheid van anderen. Als ik dit heb begrepen, weet ik dus wat de eigenschap is (of het een bijl is, een mes of wat anders).

Nu kan ik dus uit dit begrip, werkende volgens mijn behoefte tot het scheppen van energie (potentiaalverschillen) in de wereld buiten mij, een vorm kiezen, waardoor de erkende wet, de erkende mogelijkheid, mode of regel wel blijft bestaan (ik zet dat dus niet opzij), maar waardoor zij voor mij de aanduiding wordt van een ontwikkeling en niet meer de vastlegging van een actiepatroon is.

Voor een ideaal geldt precies hetzelfde. Als ik een ideaal in menselijke zin heb, dan zou het in feite voor mij moeten bepalen hoe ik leef, hoe ik denk, hoe ik werk. Heb ik eenmaal een ideaal geaccepteerd, dan kan ik niet meer zeggen: Het deugt niet. Ik blijf erdoor beziel. Zoals u door een geloof beziel en beïnvloed blijft; ook al heeft u het honderd keer officieel verworpen, het blijft ergens deel van uw persoonlijkheid. Het gaat er nu dus om te begrijpen wat dit geloof of ideaal zou kunnen zijn. Ik maak het tot een uitgangspunt, niet meer van mijn actie maar van mijn relatie tot de wereld. En zodra ik het relatie-bepalend maak, kan ik dus de actief de spanningen, weer zelf gaan bepalen en daarmee ook mijn beheersingsmogelijkheid herwinnen.

Een groot deel van de mensen wordt in dit leven voortgejaagd, alleen maar omdat ze geen begrip hebben van hun eigen mogelijkheden. Een groot gedeelte van de mensen beseft wel de eigen mogelijkheden, maar kan door conventionaliteit of andere redenen daartoe niet komen. Ze kan die eenvoudig niet realiseren. En daarom zeg ik u, dat men voor het scheppen van een magische werkelijkheid niet kan volstaan met het alleen maar opbouwen, van een wereldje, zoals men het graag zou zien. Maar dat men moet uitgaan van alle erkende waarden,

Als ik een morele wet stel (b.v.: Gij zult niet stelen), dan is dit een voor mij blijvend geldende wet. Maar ik meet nu bepalen wat stelen is. En deze definitie van stelen heeft niet de algemeen gangbare te zijn; indien in mijn wezen een andere mogelijkheid tot interpretatie aanwezig is. Zo kan ik trouw zijn aan wetten, die ik niet kan verloochenen, zonder daarbij aan de algemeen geldende betekenis van die wetten gebonden te zijn.

De manier, waarop je zo langzaam maar zeker een nieuwe werkelijkheid gaat binnentreden, is over het algemeen schokkend. Want de mens is geneigd om voor zichzelf wel de nieuwe reglementen de nieuw erkende waarden en mogelijkheden te handhaven, maar voor de buitenwereld het bestaan van diezelfde waarden en mogelijkheden te ontkennen. Indien ik dit doe, schep ik niet alleen een meten met twee maten, maar ik schep verschillende verhoudingen in de ;spanning van wereld tot mij en van mij tot wereld. Zodra dit gebeurt, heb ik geen beheersingsmogelijkheid, omdat ik de werking van de wereld op mij niet meer kan bepalen. Ik moet dus elke voor mij erkende waarheid of mogelijkheid in de wereld bestaand als mogelijk postuleren en uit die wereld zonder meer accepteren. Aangezien je dit in het begin niet kunt en van de mensen verwacht dat ze zich anders gedragen dan je zelf doet, krijg je voortdurend .mislukkingen. Maar op het ogenblik, dat je eerlijker wordt en in je benadering van die wereld verwacht dat zij zal reageren volgens eigen normen en daarbij tolereert, dat ze

volgens de voor het "ik" aanvaarde norm reageert, is het scheppen van die wisselwerking wel mogelijk.

Dan volgt hieruit, dat - zodra ik bereid ben al wat ik voor mijzelf juist, wenselijk, etc. acht als zodanig voor de gehele wereld te beschouwen, met geen enkele uitzondering daarop - ik in staat ben om mijn eigen relatie met de wereld te gaan bepalen. En als je dit eenvoudig wilt uitdrukken in de termen van de occulte wijsheden van voorheen, dan is het:

"Wees waarlijk waar en getrouw uzelve; en getrouw vanuit uzelve, en volgens uzelve aan al datgene, wat gij erkent, opdat gij in de erkenning uzelve hervindend, kennen kunt de macht en kracht, die is het totaal wan alle leven en de uiting van werkelijkheid in .u en in alle dingen,"

Daar heeft u eigenlijk de zinsnede, waarin dat allemaal is vervat.

Indien u iets wilt beheersen, dan moet u ook nog het volgende hierbij in aanmerking nemen:

Daar elke gestelde relatie, die door het wezen der dingen, of personen aanvaardbaar lijkt in de totale, de kosmische werkelijkheid zal bestaan, kan ik haar postuleren, mits ik haai in mijzelf als aanvaardbaar en juist erken, en op basis van deze erkenning een spanning wil wekken tussen mij en het andere. Dit is voor u misschien een heel typische zinsnede. Maar alles is in God mogelijk. Er is niets denkbaar, dat in de goddelijke werkelijkheid niet bestaat, omdat een gedachte, die iets zou voorstellen wat niet in de goddelijke Werkelijkheid aanwezig is, verder zou gaan dan de goddelijke Werkelijkheid en als zodanig dus in zich meer zou zijn dan God. En dat is ondenkbaar. Daarom stellen wij, dat al wat denkbaar is in de goddelijke Werkelijkheid bestaat in het tijdloze. Daar alle elementen van het tijdloze, die nu voor mij aanvaardbaar zijn, actief kunnen worden gemaakt als een energierelatie tussen mij en het andere, kan ik van elke voorstelling uitgaan.

De magische werkelijkheid is geen fantasie, maai een op erkenning van waarden gebaseerde relatiewijziging tussen het andere onderling, tussen het andere en .het "ik°", waarbij het "ik" niet door zijn kracht maar door zijn keuze van gerealiseerde relatie de werkingen en verhoudingen in zijn wereld bepaalt.

Ik hoop, dat u over dit alles eens wilt nadenken.

FANTASIE

Voor de doorsnee-mens is fantasie een mengeling van het begeerlijke, het onmogelijke en hetgeen hij niet durft of kan, Op deze manier bouwt hij zich een wereldje op, waarin hij al datgene is, wat hij meent niet te zijn. Door deze manier van denken komt hij er meestal niet toe datgene te zijn, wat hij zou kunnen zijn, indien hij niet zoveel overdacht op een wijze, waarvan hij aanneemt dat het niet mogelijk is dit te bereiken.

U zult dus begrijpen, dat fantasie over het algemeen op de mens een schadelijke inwerking kan hebben. Gelukkig heeft w aan de andere kant toch ook goede kanten, Een daarvan is wel, dat de mens door het gebruik van wat men de fantasie noemt, ertoe komt voor zichzelf een uitbeelding te geven van wat werkelijk mogelijk is, zij het dat de beschrijving niet tot de realiteit behoort, maar slechts duidt op de daarin vervatte mogelijkheid.

Op deze manier kun je b.v. sprookjes ontleden en tot de conclusie komen, dat elk sprookje in zich niet slechts een zedeles is, maar daarnaast een beschrijving van feitelijke omstandigheden. Een Klein Duimpje mag misschien een sprookjesfiguur zijn, maar hoeveel Klein Duimpjes weten niet aan een ander een zevenmijlslaars (desnoods een sociale) te ontfutselen en dammede onmiddellijk te stijgen in de sociale rangorde?

Wie in staat is zijn fantasie te gebruiken (niet als een vlucht uit de werkelijkheid, maar als aansporing voor wat in de werkelijkheid mogelijk is), zal ertoe komen te handelen volgens hetgeen onze eerste spreker zo goed heeft omschreven, nl.: volgens de wetten van de

magische wereld. Want de basis van al wat wij kunnen, al wat wij doen en al wat wij zijn op aarde, is ons voorstellingsvermogen. En ik moet eerlijk zeggen, dat het voorstellingsvermogen door de feiten gewoonlijk bijna wordt doodgeslagen, zodat slechts de wereld van de fantasie de mogelijkheid geeft om weer het eigen denken en daarmee ook de realisatie van eigen wensen en mogelijkheden een beetje op de voorgrond te schuiven.

Wil men de fantasie goed definiëren - ik heb dit nl. nog niet gedaan - dan kan men stellen: In de wereld van de fantasie geeft de mens zichzelf richtlijnen t.a.v. het voor hem noodzakelijke en begeerlijke. En volgens deze richtlijnen strevende, kan hij zijn fantasie tot werkelijkheid maken, daarbij voortdurend meer van zijn wezen en werkelijkheid beseffend.

U denkt misschien, dat ik hier een grapje zit uit te halen. Maar dat is helemaal niet wam. Want een mens, die fantaseert, zal een groot gedeelte van hetgeen hij voor zich niet mogelijk acht, of eigenschappen die hij in zich niet als bestaand erkent, in deze fantasiewereld wel aan zichzelf toekennen. Hij vult dus als het ware zijn tekortkomingen aan.

Het is bekend, dat in de droomwereld iets dergelijks pleegt te geschieden. Buiten de uittredingen om kennen wij een aantal z.g. compensatiedromen. In een compensatiedroom maak je al datgene mee, wat je niet hebt kunnen verwerkelijken in je waakbewust bestaan. En als een mens nu eenmaal zover is gekomen, dat hij de eigenschappen, die hij zich wenst en die dus - zij het rudimentair - aanwezig moeten zijn, als volledig ontplooid gaat projectoren, dan heeft hij - zij het dat hij deze aan een fantasiefiguur verbindt, dan wel ze voor zichzelf als een doel erkent om naar te streven - ze kunnen waarmaken.

Alle grote mannen op deze wereld zijn begonnen als fantasten. Indien u een opsomming wilt hebben van fantasten, kan ik u er wel enkelen noemen, Thomas Alva Edison werd in zijn jeugd jaren voortdurend voor een fantast gehouden, Pasteur werd fantast genoemd. Koch werd iemand genoemd, die zich in de wetenschap te veel liet afleiden door zijn fantasieën. Diesel werd beschouwd als iemand, die fantastische veronderstellingen durfde uiten, welke niet op de beële technische mogelijkheden waren gebaseerd. En zo kan ik doorgaan. Ja, er zijn zelfs mensen geweest, die grote geestelijke leiders fantasten hebben genoemd. En waarom ook niet? Gandhi was in de ogen van velen eefantast, toen hij aannam dat je met geweldloosheid iets kon bereiken. Toch heeft hij het bereikt. En Jezus? Jezus was. in zijn dagen eigenlijk ook een fantast. Iemand, die allerhande dingen zo maar predik te en veronderstelden waarvoor niemand een bewijs had. Iemand, die wonderen deed; maai op zo'n manier, dat je er nooit achter kon komen waar het eigenlijk vandaan kwam. Iemand, die bovendien al het gestelde gezag eenvoudig raar verwaarloosde. Een gevaarlijke fantast, een volksmisleider.

Natuurlijk vloeit hieruit voort, dat de fantast in de wereld meestal niet wordt geapprecieerd, tenzij hij zichzelf en zijn stellingen uitdrukkelijk als zodanig etaleert en daarmee de positieve waarden, die ze voor hem hebben, voor een groot gedeelte ongedaan maken.

Laat ons nu eens nagaan wat de mogelijkheden zijn, die vanuit de fantasie naar de werkelijkheid voeren,

1. De mens, die zich een droogwereld voorstelt, zal - uitgaande van hetgeen hij omtrent zichzelf erkent - overdenken wat hij ervan kan waarmaken. Hierdoor ontstaat er een gerichtheid van streven.
2. Op grond van de fantasie krijgen wij een keuze van middelen. Deze keuze van middelen zal in de werkelijkheid weliswaar worden aangetast, maar zij vormt toch een selectie uit het totaal van mogelijkheden, waardoor inderdaad de gewenste bereiking dichterbij komt.
3. De fantast moet in zijn fantasieën een zekere geestelijke lenigheid bezitten, want het is niet altijd mogelijk een fantasie zonder meer uit te spelen zonder onlogisch te worden. Het resultaat is, dat hij leert het leven en de verschijnselen van het leven op vele verschillende manier te observeren en te verklaren en uit die verklaringen datgene te kiezen, wat voor hem noodzakelijk is. Als hij dit alleen doet volgens een routine, wordt hij waarschijnlijk politicus; als hij dit doet volgens een, bewust streven, wordt hij waarschijnlijk een ingewijde.

Dan moeten we verder nog opmerken, dat de fantast zich over het algemeen in het middelpunt plaatst van zijn wereld. Dit is begrijpelijk, omdat elke mens van zichzelf uit denkt. Maar wat hij zich daarbij niet realiseert, is, heel vaak dat het nastreven van een fantasie en deze tot werkelijkheid maken inhoudt, dat de voorstelling van het eigen wezen, waarvan men uitging, teniet wordt gedaan. Anders gezegd: Iemand, die de krachten en mogelijkheden, welke in zijn fantasie bestaan, gaat waarmaken, is als Mozes. Hij ziet het beloofde land wel, maar beleeft het - althans in de vorm, waarin hij het plan ontwerpt - nimmer zelf. Hij gaat er aan te gronde.

Iemand, die een fantasie heeft waargemaakt, wordt nl. op z'n minst genomen een ander - als hij het al overleeft. Denk niet, dat alleen Jezus ten onder is gegaan aan hetgeen hij bereikte. Hetzelfde kunnen we b.v. ook zeggen van Diesel. Ik stel dus: Als ik een droom, die ik in mij heb, waarmaak, dan kan ik dit slechts doen door mijzelf in het geheel van die droom en in alle bestrevingen, die daartoe leiden, te leggen. Ik ben dan niet meer het middelpunt van mijn eigen wereld, maar het totaal van het bereikte resultaat.

Hier treedt iets eigenaardigs op. Het schijnbaar fantastische begin, waarin ik iets waarmaak, wordt op den duur een wereld, waarin ik zelf niet meer besta. Het "ik" is als centrum van bewustzijn en bestaan misschien nog aanwezig, maar niet meer als centrum van totale ervaring. Want al datgene, wat ik heb waargemaakt, wordt een zodanig deel van mijn leven, dat ik mij niet meer kan afzonderen van de wereld, die ik "zo heb gewijzigd. Hieruit vloeit dus voort, dat ik - indien ik uit mijn fantasiewereld iets wil waarmaken - mijzelf a.h.w. steeds meerterzijde moet stellen. En dat is begrijpelijk.

De fantasiewereld is de wereld, die deel is van mijzelf. Elke figuur, die in mijn fantasie wereld paradeert of op een andere wijze in verschijning treedt, is in feite een fragment van mijzelf, van mijn denken. Draag ik deze fantasie over naar de werkelijkheid, dan kan ik mij aan dit effect van vereenzelviging met het andere niet onttrekken. Ik zal dus deel zijn van hetgeen ik heb waargemaakt. Ik leef niet meer als mens, maar - stel b.v. dat mijn droom een uitvinding is - ik word deel van mijn uitvinding; en al wat zij betekent beheerst mij. Een typerend voorbeeld hiervan is het gemoedsleven van Alfred Nobel geweest. Daarom zou je voor degenen, die graag wel eens fantaseren, een paar eenvoudige regels kunnen geven, die het gebruik van de fantasie wat eenvoudiger maken. Ik probeer ze op mijn eigen manier te formuleren en stel:

Wie in zijn fantasie iets stelt beleeft of ziet, wat hij als werkelijkheid begeert, moet zich afvragen, wat de voornaamste factor is, die in de fantasie een rol speelt.

Hij moet deze factor dan met uitsluiting van al het andere - dus ook de oorspronkelijke beelden van de fantasie - omzetten in werkelijkheid, voor zover hem dit mogelijk is. In deze verwerkelijking zal hij ervaring opdoen. Deze ervaring zal hij in een nieuwe fantasie weer moeten verwerken. Op deze wijze projecteert hij steeds weer in zich de mogelijkheden van verwezenlijking en de resultaten van het verwezenlijkte. Hij zal ontdekken, dat het eindresultaat van de fantasie in gestalte verschilt. Zolang hij echter de geardheid gelijk weet te houden, zal hij - levend in de totaliteit van hetgeen hij bereikt - ook alles wat hij heeft bereikt als deel van zijn persoonlijkheid ervaren en vanuit zich beheersen,

Dit wordt de andere mensen misschien niet helemaal erkend of beleefd, Als u een Nederlands voorbeeld wilt hebben, denkt u dan eens aan Plesman, Plesman bouwde een droom. Toen hij wegging, was de droom in feite afgelopen en kwam daarvoor in de plaats een instantie, die de droom niet meer instand kon houden.

Zo gaat het steeds weer. Dat, wat ik persoonlijk waarmaak in de wereld, laat residuen na. Maar het zal nooit zo zijn, dat ik een fantasie waarmaak in de wereld en haar aan die wereld opleg, ook nadat ik zelf er geen rol meer in speel. Daar, waar ik zelf de bezieler ben, zal hetgeen ik beziel beantwoorden aan mijn wezen, mijn eisen en behoeften. Daar, waar ik niet meer als direct bezielende kracht optreed, gaat het een eigen bestaan voeren, dat zich geheel aan mijn oorspronkelijke beelden en planning onttrekt. En als u dat misschien nog te ingewikkeld vindt, dan definiëren we de zaak.

Een fantast is pas een goed fantast 2 indien hij zijn fantasie waarmaakt en daarbij beseft, dat de waarheid van zijn fantasie slechts zolang duurt als hij zelf in de fantasie gelooft en als centrum daarvan aanwezig is.

Een mens, die de droom zonderbaar wil maken, bereikt niets. De mens, die begrijpt wat de drijvende kracht is van zijn droom, zal deze in de werkelijkheid kunnen overplanten en zo kunnen waarmaken.

Degeen, die in staat is zijn innerlijk beleven als een werkelijkheid te beschouwen en in eigen wereld waar te maken, zal hierdoor alle grenzen van z.g. redelijkheid en mogelijkheid kuren doorbreken daar hij - werkende vanuit een hogere werkelijkheid en een hoger besef - via zijn fantasiebeelden alle regels van een beperkt besef kan overschrijden.

Nu zitten ze natuurlijk allemaal te denken Hoe zit dat nu in elkaar? Wat bedoelt hij daarmee?

U heeft zo even gehoord over een magische wereld, een magische werkelijkheid. Ik ben natuurlijk geen groot magiër en ik zal het wel nooit worden. Maar ik weet wel een ding: Het begin van een magische werkelijkheid is het voorstellingsvermogen. Een voorstellingsvermogen, dat het aanzijn geeft aan een magische werkelijkheid, is in het begin altijd een fantasie. Onze innerlijke wereld maakt het ons mogelijk alle grenzen te overschrijden, zonder enige moeite. Onze innerlijke wereld maakt het ons mogelijk aan onszelf en aan anderen elke willekeurige eigenschap toe te schrijven. Kortom, elke in ons wezen bestaande mogelijkheid en verhouding tot uitdrukking te brengen. En vanuit deze innerlijke wereld moeten we de dingen dan naar buiten brengen.

Maar vertelt u mij eens, hoe je iets kunt bereiken, dat buiten de normale werkelijke wereld van de mensen ligt, als je het je niet eerst kunt indenken en voor stellen?

Verwerp de fantasie a.u.b, niet. De fantasie is buitengewoon belangrijk als een stimulerend en scheppend element. Zij .is het, die het u mogelijk maakt om steeds meer bewust mens te zijn. Zij is het, die u de mogelijkheid geeft om door te dringen in occulte werelden, die u zinder dat nooit zoudt kunnen betreden. Veel van wat u denkt te weten omtrent de geest is misschien fantasie. Mar dat is toch niet zo belangrijk. Wint u leert tendensen kennen, die in uw eigen leven een rol spelen. En die rol weet u wel degelijk om te zetten in werkelijkheid. En zo schept u vanuit de fantasie.

Als we God zien vóór de schepping, dan zou - zo het denkbaar ware - een tweede God waarschijnlijk hebben gezegd "Nou, Jehova, je bent me een mooie fantast." Maar toen de kracht had geschapen, was ineens de fantasie een werkelijkheid en kon de ander niet meer zeggen: "Het is een fantasie." Hij moest zeggen: "Het is een proefneming." En stel, dat die proefneming wordt gezien, dan zal ongetwijfeld de ander zeggen- "Hieruit heb ik voor mijzelf veel geleerd," Ik denk, dat ook de Schepper dit doet.

Wij leren uit onze wereld van fantasie. En als het verleden zich aankondigt als een deel van die fantasie - hetzij in persoon, hetzij in vroegere levens dan moeten we dat niet zien als iets, wat in feite geen zin heeft. Want hoe kunt u zich realiseren wat in vroegere incarnaties uw wezen en uw doel is geweest indien u alleen maar verstandelijk en normaal denkt? Het is juist waar deze fantastische beelden in uzelf oprijzen, dat u. een nieuwe visie krijgt op uzelf en het doel van uw bestaan; en daardoor misschien ook meer mogelijkheid om dit bestaan de juiste inhoud te geven.

Weer u dingen, die in uw wereld allang vergaan zijn tot verleden, in uw droom weer doet leven, dan zult u vaak geestelijke waarden, die u anders niet beseft, actiever doen werken in uw bestaan en een groter aandeel geven in datgene, wat u in die wereld tot stand brengt.

En ten laatste; De fantasie toont u vaak een nuttigheid, die u in het dagelijkse leven meent te ontberen. Maar het feit, dat u deze nuttigheid in uw fantasie beseft, maakt duidelijk dat u haar in feite zoudt kunnen bezitten, indien u dezelfde tendentie, die in de fantasie ten grondslag ligt aan hetgeen u daar bent en doet, ook in uw dagelijks leven tot uiting weet te brengen.

En daarom, vrienden, is fantasie een zeer kostbaar goed voor de bewustwording en zal zij juist voor degeen, die als occultist iets verder wil. komen of die als esotericus iets meer wil beseffen

van zijn eigen werkelijkheid en die van de wereld, onmisbaar zijn. Een groot juweel, dat veelal als een zeepbel wordt verworpen, ofschoon het in zich de glanzen van de oneindigheid draagt, dat is de fantasie.

HUMOR

Als ik heel de wereld zie, dan moet ik soms haast wenen, Maar als ik dan mijzelf beschouw en de lange tenen, waarop die wereld trapt, betrap ik toch mijzelf op een glimlach. Dat is humor. De humor is niet slechts de spot, die je met de wereld drijft, maar het is het besef van je eigen onvolmaaktheid en je eigen ridiculiteit in de totaliteit, waarover je oordeelt.

Een mens, die zijn eigen onvolkomenheden beseft, zal in de onvolkomenheden van anderen zichzelf zo zeer erkennen, dat hij - misschien uiterlijk lachend om de ander - zichzelf bespot. En wie zichzelf bespot realiseert zich zijn eigen onvolkomenheden. En zo is humor een van de grote wegen tot vooruitgang.

Een geest in lagere sfeer heeft vaak zijn stellingen en zijn verhevenheid; en kent zo niet de humor. Hij kent niet de lach; het ogenblik, dat je in een zekere stekeligheid misschien iets van jezelf en eigen onvolkomenheden in de wereld herkenkend en openbarend, weet: hier moet eigenlijk iets in veranderen. Maar de geest, die werkelijk stijgt, heeft humor. En - om mijzelf te citeren: Daar God de mens heeft geschapen, is Hij vast de beste humorist, die ooit bestond.

Laat ons dan lachen en niet wenen om de hiaten, die erin ons bestaan. Want in een lachende erkenning, in het ondergaan van onvolkomenheid vinden wij de mogelijkheid tot een volmaaktheid in onszelf. En waar de wijsheid in ons bloeit en uit onszelf ontstaat, ondergaat ons wezen onvolkomenheden, die elders nog bestaan, met een zachte glimlach. Niet in waan van zelfgerechtigdheid, maar in een lachend stil begrijpen van onvolkomenheden, die juist - omdat ze vaak belachelijk lijn - ons net de werkelijkheid zo zeer confronteren.

U zegt mijl Spreek over humor. Ik spreek u van de lach, die niet slechts de wereld steeds bespot en scherp haar onvolmaaktheden analyseert, Ik spreek u van de zelfspot, die in de wereld zichzelf kent en die niet predikt aan de wereld, maar lachende zichzelf bekeert tot beter zijn dan zij ooit was. Die zichzelf bevrijdt van het gevoel van meerwaardigheid, dat zij zo vaak tegenover anderen manifesteert.

De humor is een nederigheid, die in een glimlacht leert hoe zeer men zelve een is met al, wat er bestaat.

Hier zou ik het bij kunnen laten. Het is niet veel, maar voer mij een soort geloofsbelijdenis. En aangezien er bij dat alles misschien nog een kleine toegift van pas kan komen.

Iemand, die alleen om anderen lacht, kent geen humor, maar alleen verwatenheid. Iemand, die slechts om zichzelf lacht, beseft de wereld niet en zal zijn minderwaardigheidsgevoelens moeten overwinnen. Maar iemand, die zichzelf in de wereld herkent en - lachend om beide - in zich verbetert wat belachelijk scheen, is een wijze. Wie met begrip voor eigen dwaasheid de wereld tracht te helpen de gevolgen van haar dwaasheid ongedaan te maken, is een ingewijde. En hij, die het totaal der dwaasheden en onvolmaaktheden beseft als een van de vele wegen, die tot het perfecte begrip voeren, is de ingewijde, die voor God treedt; en - de oneindigheid erkennend - de lasten kan dragen van een wereld, die zichzelf nog niet kent.

Onthoud dat er nog even bij. Misschien dat ik u daarmee tot ietwat meer zuivere humor kan bekeren en misschien ook enige waardering voor mijn schijnbare stekeligheid kan bijbrengen. Dat laatste zou ik zeer appreciëren, want het zou zeker bijdragen tot een grotere verdraagzaamheid,

LES 6 - MAGISCHE ZELFOPENBARING

Als wij het begrip "magie" hanteren, staan wij altijd even wat verwonderd te kijken naar de mogelijkheden, die erin zouden liggen en gelijktijdig naar ons eigen onvermogen. Want enerzijds nemen wij aan, dat magisch zeer veel kan worden gepresteerd; anderzijds ontdekken we steeds weer dat wij zelf tekort schieten en vaak met de meest ingewikkelde rituelen en procedures nul op het request krijgen.

Het zal u duidelijk zijn, dat de magie als geheel niet kan worden opgevat als iets, wat alleen buiten de mens bestaat. Het occultisme omvat een zeer groot aantal wetten, die althans tot heden toe niet als natuurwetten en levenswetten zijn erkend. De magie echter past deze toe. Om dat mogelijk te maken dient er een punt van, beroering te zijn tussen de kracht of de wereld, die ik magisch oproep, en mijn eigen wereld.

Het scheppen van een brandpunt wordt ritueel heel vaak gedaan door het tekenen van pentagrammen, het scheppen van een bepaalde sfeer, het spelen van bepaalde melodieën etc. Maar toch blijft dikwijls het resultaat uit. Want al te vaak neemt men aan dat entiteiten, die men magisch tracht op te roepen, kunnen worden gelokt door geuren, structuren, machtswoorden (klanken, muziek), die in de eigen wereld worden gebruikt. Indien dit het geval ware, zou een ieder zelfs de minst geschoolde - die over de juiste magische formule en eventuele opstelling beschikt, in staat moeten zijn om geesten op te roepen of krachten te openbaren. Dit is kennelijk niet het geval en nooit het geval geweest. Daarom moeten wij teruggrijpen naar die ene factor, die alle dingen samenbindt en daaruit a.h.w. het magisch geheel vormt; het ego,

Dit ego kent in zichzelf voorstellingen, gevoelens, bewustzijn en is in staat deze uit te stralen op een zodanige wijze dat ze op elk vlak van bestaan kenbaar worden. (Voor degenen, die dit te vaak vinden, verwijs ik naar vorige lessen, waarin dit uitvoerig is behandeld.)

Moet ik vanuit mijzelf tot een magisch bereik komen, dan impliceert dit ook dat ik alleen dan magisch kan bereiken, indien ik tenminste t.a.v. mijzelf, mijn voorstellingswereld en al wat daartoe behoort een zekere zelfkennis heb verworven. Omgekeerd moeten wij stellen, dat elk zelfs maar ten dele geslaagd magisch experiment ten gevolge moet hebben, dat men zichzelf juist gaat zien. Het een is met het ander verbonden. Ik kan niet zonder meer iets magisch waar maken en gelijktijdig blind blijven voor wat ik zelf ben: Ik ken niet in mij iets duidelijk en volledig erkennen zonder gelijktijdig daarmee een mogelijkheid voor mij te verkrijgen, die magisch mag heten.

Magische zelferkenning is een wat zonderling proces. Ik meen, dat wij in het kader van deze occulte filosofie zeker ook daaraan aandacht moeten wijden. Het berust op het feit, dat al wat ik doe als mens of als geest niet alleen de erkende en in mijn wereld gangbare betekenis heeft, maar daarnaast een groot aantal meestal door mij niet direct beseft of erkende invloeden uitoefent.

Dus elke uiting van het "ik" bevat een groot aantal van niet direct en bewust gekende waarden en werkingen. Een mens, die zich begint te verwonderen over die eigenaardige relatie, die er bestaat tussen zijn handelen en denken en datgene, wat hij uit de wereld schijnbaar als een toeval ervaart, zal misschien zeggen Als ik goed doe, dan moet ik dat ergens terug krijgen. Of; Als ik kwaad doe, dan straft zich dat toch weer. Ook dit is niet altijd het geval. De verklaring is kennelijk nog te eenvoudig. Durf ik uitgaan van het principe, dat al hetgeen buiten mijn bewust willen en ageren om het resultaat is van mijn acties, zonder dat ik de samenhang direct kan verklaren in een voor mijn wereld logisch verband, dan kan dat worden beschouwd als deel van een magisch gebeuren. En dan ben ik een hele stap verder.

Ik stel;

1. Alle voor mij niet verwachte resultaten van mijn bewuste actie, moeten worden onderzocht in hoeverre zij behoren tot een logische of niet-logische samenhang,
2. Daar, waar geen logische samenhang kenbaar is, moeten eigenschappen van mijn wezen een rol daarin spelen.
3. Eigenschappen van mijn wezen, die eenmaal een bepaald effect hebben veroorzaakt, zullen dit ook volgende malen kunnen doen. Erkenning van de ze eigenschappen vergroot mijn beheersingsmogelijkheid.
4. Alle erkenningen omtrent mijn wereld of omtrent mijzelf vergroten voor mij het inzicht in mijn werkelijke mogelijkheden en betekenis, doch zijn gelijktijdig een erkenning van nog niet rationeel gekende wetten, die mijn bestaan regeren.

Met die punten heb ik geprobeerd vast te leggen wat er met de magische zelferkenning eigenlijk aan de hand is.' U allen handelt in uw leven vaak .minder rationeel d?.n,u zoudt willen. De resultaten ervan zijn vooral voor u wat eigenaardig. Hoe komt dat? U heeft een deel van uw persoonlijkheid ingeschakeld, wa Vrvan u zich niet bewust was. U heeft krachten of mogelijkheden veil uw persoonlijkheid tot gelding gebracht, die u normalerwijze niet bewust pleegt te uiten. U heeft magisch gewerkt. Denk niet, dat de magie vreemd is aan het dagelijkse bestaan. Daarover hebben we in het verleden meer dan genoeg gezegd, zodat ik mij nu kan beperken tot een opsomming van enkele feiten.

De doorsnee-mens doet een beroep op onbekende krachten en put daaruit kracht.

De doorsnee-mens tracht de vastheid van een verklaring van zijn wil of wezen met een beroep op in feite imaginaire of althans niet reël kenbare krachten te bevestigen.

Een mens heeft contact met wezens of waarden, die hij niet verder kan omschrijven en die hij persoonlijke eigenschappen pleegt toe te kennen. Hij weet niet, waar ze vandaan komen, maar hij heeft daarmee contact en kan daardoor vaak iets bereiken.

Er zijn natuurlijk veel moer aanleidingen te geven, maar deze enkele voorbeelden zijn genoeg. In uw leven spelen onbekende factoren dus een rol. Waarom heeft u zolang tegenslag gehad en valt het nu ineens mee? Daarvoor moet er een verklaring zijn. Waarom heeft u voortdurend een gevoel gehad van machteloosheid en nu - vaak langs een door u geheel niet verwachte weg - vindt u uw oude vermogens, uw oude kracht en sterkte terug? Dat kan nipt alleen aan de wereld liggen; dat moet ook in u zijn oorzaak hebben. Want pas als het eigen `ik" als totaliteit met een bepaalde mogelijkheid harmonisch is, kan die worden gerealiseerd. Hoe meer ik nu weet van de in mij bestaande mogelijkheden en eigenschappen, des te gemakkelijker ik mij zodanig in harmonie kan brengen dat het gewenste mogelijk wordt. Ik stel dan als volgt:

1. Elke actie, onverschillig welke, waarin meer van mijn wezen dan alleen het redelijke deel een rol speelt, zal gedurende mijn verblijf op aarde - geestelijk en stoffelijk -.gevolgen met zich brengen, die ik niet met de rede alleen kan verklaren.
2. Mijn besef voor deze schijnbare onverklaarbaarheden of noodlottigheden in mijn bestaan, maakt het mij mogelijk in mijzelf door te dringen en te gaan beseffen, dat ik zelf in de wereld dingen waarmaak. Ga ik ver genoeg, dan blijkt bovendien, dat dit waarmaken niet verbonden is met mijn wensen, maar met' mijn feitelijke voorstellingen en verwachtingen. (Ik verwijs hier o.m. naar hetgeen we hebben gezegd over fantasie.
3. Als ik onbewust bepaalde dingen kan veroorzaken of waarmaken, moet dit bewust eveneens mogelijk zijn. Hierbij is de redelijke verklaring van geen enkel belang, Magische zelferkenning berust niet op de redelijke verklaring, maar in de eerste plaats op een erkenning van een oorzaak-en-gevolg-verhouding. Ik hoop, dat vooral dit laatste ook duidelijk is.

Je kunt nu eenmaal als mens je totale wezen en alle mogelijkheden daarvan niet redelijk omschrijven Je bent niet in staat precies te vertellen wat je wel en wat je niet kunt. Maar je weet, dat een zekere instelling, een bepaalde actie een bepaald gevolg pleegt te hebben. Ik weet dus: Indien ik dit doe, wordt dit oorzaak voor dat. De erkenning van deze relatie geeft

mij ook zonder dat ik de zaak redelijk kan verklaren een aanduiding. Ik doe A; en A betekent voor mij: dat ik verstandelijk en gevoelsmatig een bepaald iets kan omschrijven. Het resultaat is B: Dan betekent dit: dat mijn instelling redelijk beschouwd - omvattende alle waarden van A - de werking B met zijn resultaten in de wereld veroorzaakt. Dan zal elke werking in de wereld, die gelijk is aan B of daarmee is te vergelijken; op mij persoonlijk inwerken en in mij de rationele of emotionele factor A wakker roepen. Het klinkt erg ingewikkeld, maar dat is het niet. Het is eigenlijk doodeenvoudig.

Als ik weet welke aspecten in de buitenwereld bij mij iets wekken en begrijp dat dit inhoudt, dat een bepaalde innerlijke toestand (die dus gelijk is aan het veroorzaakte mij helpt om buiten mij weer datgene tot stand te brengen, wat oorspronkelijk de emotie bij mij veroorzaakte, dan kan ik dus in de eerste plaats zeggen:

Alles, wat mij van buitenaf bereikt, geeft iets aan van de totaliteit van mijn wezen; een zelferkenning.

In de tweede plaats kan ik daardoor zeggen: Alles, wat ik zelf doe en zo „ in de buitenwereld tot stand breng, omschrijft een deel van mijzelf.

Nu wordt het dus duidelijker waar die magische zelferkenning eigenlijk vandaan komt. Zij is niet alleen maar gebaseerd op het waarderen van het "ik" aan de hand van de verschijnselen buiten het "ik", of misschien op de inwerkingen op het "ik". Het is doodeenvoudig het erkennen, dat de totaliteit van mijn wezen voor mij slechts kenbaar kan worden in de verhouding tussen dat "ik" en de buitenwereld. Want het gaat hier helemaal niet om vaststaande waarden. Het gaat hier juist om wisselwerkingen, die voortdurend kunnen variëren, maar waarvan ik altijd een van de twee factoren ken. Zo kom ik tot een zelferkenning.

Die zelferkenning is wederom niet geheel redelijk. De constatering is rationeel. Dat is duidelijk. Als ik weet, dat als ik iemand een klap geef en dan een klap terugkrijg (in het ene geval een straf, in het andere geval een beloning), dan kan ik heus wel beredeneren wanneer ik wel en wanneer ik niet moet slaan. Je kunt misschien een keer mislaan. Maar ja, mislag is menselijk.

Als ik dus ga zeggen; He, er zijn dingen, die gebeuren zonder dat ik de samenhang kan verklaren, dan moet ik dus aannemen. hier werkt voor mij een niet bekende, onzichtbare wet. Want niets in de wereld kan bestaan, zonder dat een kosmische wetmatigheid of een afleiding daarvan eraan ten grondslag ligt. Hierdoor wordt het ook duidelijk, dat elke mens eigenlijk een steeds meer persoonlijk leven moet gaan leiden. Niet dat die mens zich uit de gemeenschap behoeft terug te trekken; dat is helemaal niet waar. Maar die mens moet beseffen, dat zijn handelingen, zijn gedachten, zijn instelling en daarmee ook wat de wereld voor hem betekent, alleen vanuit hemzelf kan worden bepaald. Er bestaan geen magische standaard-recepten, zoals er ook geen esoterische standaard-recepten bestaan. Er is alleen maar de mogelijkheid iets te bereiken, indien men uitgaat van zichzelf.

De conclusies, die hieraan verbonden zijn, zijn vanzelfsprekend:

Mijn verstand plus mijn gevoelswaarde maken het mij mogelijk een houding te bepalen tegenover de wereld. Daar hierbij de placering of de toestand van de wereld altijd zal bepalen hoe ik kan reageren, bestaat er voor mij geen vaste gedragsnorm, doch slechts een variabelere die op erkende verhoudingen is gebaseerd. Alweer een relativiteit. Er is zoveel relatief in het menselijk bestaan, dat je het als mens haast niet kunt verwerken. Maar het is juist de erkenning van deze relatieve waardering en de noodzaak tot relatieve waardering zelf, die het me mogelijk maken magisch te werken.

Vrat is mijn "ik" dan? Mijn "ik" is kennelijk een zeer uitgebreid en veelomvattend complex van gevoelens, gedachten, waarden en erkenningen, waarvan ik de limiet zelfs niet helemaal kan constateren. Uit deze complexiteit is het steeds weer nodig om voor mijzelf harmonie te vinden. Dat wil zeggen: de factoren van mijn wezen, die op een bepaald moment actief zijn (of dat nu in denken, in voelen of in handelen is), moeten gelijk gericht zijn. Ze mogen elkaar niet

opheffen of bestrijden. Zolang die harmonie er is, zal de wereld mij moeten antwoorden volgens die harmonie.

Wat moet ik dan verder nog zeggen over het ego?

Vanuit het standpunt van de magische werkingen kan ik concluderen, dat mijn wezen in de totaliteit van het Al eigenlijk voortdurend een andere plaats en een andere rol heeft. Je kunt dat doen via b,v, de astrologie en aantonen, dat op elk moment van de dag eigenlijk weer een andere invloed voor je werkzaam is. De geleidelijkheid, waarmee je die verandering ondergaat, houdt nog niet in dat die verandering op zichzelf niet aanwezig is. Onthoud dat goed: Maar dan is ook mijn harmonisch vermogen van dag tot dag anders. Mijn wezen is een in zichzelf besloten geheel, dat zijn relatie met AL en kosmos voortdurend wijzigt, zodat de harmonische noodzaak en behoefte van de mens zich eveneens voortdurend wijzigen.

Ik geloof, dat het heel belangrijk is, dat we daar even bij stilstaan. Het is zo gemakkelijk te denken, dat je kunt volstaan met een vaste harmonie, De praktijk wijst echter uit, dat dit niet mogelijk is. Mijn mogelijkheid tot harmonie verschilt van dag tot 1Al , Wil ik dus bewust magisch werken, dan zal mijn instelling t.a.v. de wereld ook van dag tot dag verschillen. In de magie vinden we daarvan een aardig voorbeeld.

Wij kennen voor elk uur van de dag een z.g. beschermengel. Het zijn overigens 7 planeetengelen, die zich door de 24 uur herhalen. Zijn we aan de laatste gekomen, dan beginnen we weer met de eerste enz. Er is dus steeds een wisselende kracht dominant (zelfs volgens de magiër) voor elk uur van de dag. Maar dan is bovendien dominant de heerser van een planeet én alle geesten', die die planeet dienen. Naar gelang dus de engel van het uur regeert, moet men volgens de magie weer een beroep doen op bepaalde entiteiten, die onder een planeet-heerser ressorteren.

Dan moet ik verder rekening houden met de onderlinge stand van de planeten plus nog eens een keer met hun relatie tot - als je het helemaal precies doet - 30 vaste sterren; en aan de hand daarvan weet je welke hoofdkracht van de zon domineert. Ik weet wel, dat men meestal Arcan aanvaardt als de heerser van de zon (als eerste Genius), maar eigenlijk is dat niet waar.

In de zon gaat op een gegeven ogenblik de actieve Godheid (Jod He Vau He) domineren. Een volgend ogenblik wordt dat Adonai, maai dan wordt het Elohim, dan Eloi en dan El. Dat verandert dus ook voortdurend. En naarmate de kracht, die in de zon regeert, moet ik mijn formulering opstelling. Ik kan dus niet zeggen! In de naam van zeg - IHVH beveel ik U, o geesten, enz. Ik moet wel degelijk nagaan: wie is de heerser van de zon, brie is de engel van het uur (die is intermediair) en op grond daarvan kan ik dus een bevel, in sommige gevallen een verzoek richten tot de entiteiten, die ik wil laten verschijnen.

Elke heerser van het uur, elke regerende Genius (dus de geest, die de meest actieve is voor mijn doel op dat moment) heeft weer eigen reukstof, eigen stenen, eigen hoeveelheden olielampen en eventuele aanvulling vaat olielampen, beïnvloedt eventueel de kruiden, die je verbrandt in een brassier. U ziet, het is een buitengewoon ingewikkelde zaak.

Zo ingewikkeld als dit in de rituele magie wordt, is het eigenlijk ook in onze persoonlijkheid. We zijn niet in staat om zonder meer nu maar altijd vanuit hetzelfde standpunt te reageren, te werken met dezelfde kracht, met dezelfde formule. We moeten ons gedrag voortdurend aanpassen aan ons wezen op dat ogenblik. Een ding moet er nog bij vermeld worden;

In de magie bestaan er vaste regels (die overigens niet altijd kloppen). Maar voor het "ik" bestaan er geen vaste regels, die algemeen gelden. Want hoe de constellatie in het "ik" bestaat, kan alleen het "ik" zelf leren ervaren, Degene, die met magie werkt, zal op grond van zijn resultaten leren welke factoren in het "ik" de meest variabele en welke de meest actieve zijn. Magische zelferkenning is dus wel degelijk een ervaringsprocedure.

In deze tijd zal men de kwestie van magie graag op zij schuiven. We doen het liever esoterisch, wetenschappelijk. We willen het desnoods doen via een geloof, maar niet via de magie; niet via het scheppen van een actieve verhouding t.a.v. onze eigen wereld, waarin bovennatuurlijke krachten mede verwerkt zijn. Maar inwijding, werkelijke bewustwording en werkelijke zelferkenning kunnen nu eenmaal niet geschieden aan de hand van een vast

geformuleerd geloof, volgens een vaste procedure van esoterische erkenning en zelfbespiegeling alleen. Er is voortdurend een wisselwerking nodig. Die inwijding confronteert ons dan met wat men pleegt te noemen: de elementen.

Ook over inwijding heeft u heel veel gehoord. Ik kan mij hopelijk dus zonder voorbeelden beperken tot wat met het onderwerp samenhangt.

Als ik te maken heb met aarde, dan betekent dit voor mijn persoonlijkheid niet alleen maar grond of wat er onder de grond zit, maar het betekent in feite een bepaalde structuur van materie. Het is een vorm van zijn en van de invloeden, welke in die vorm van zijn kunnen optreden. Wil ik met de aarde harmonisch zijn, dan kan ik dat alleen, indien mijn zelferkenning (dus de harmonie van mijn eigenschappen) plus mijn actie inderdaad op die materie gebaseerd zijn. Dat houdt dus in dat alles, wat met de aarde als element te maken heeft, een grofstoffelijke beïnvloeding vergt. Wat voor mij magisch gezien dus ook weer betekent, dat alle grofstoffelijke bereiking gepaard gaat met tenminste het stimuleren of op de proef stellen van bepaalde, eventueel harmonische eigenschappen in mijzelf. Ik heb niet alleen maar te maken met de materie, met aarde. Neen, ik heb te maken met een aantal eigenschappen in mijn wezen, die daarop kunnen reageren; en dat zijn ze niet allemaal.

Word ik geconfronteerd met het element water, dan zal ik zien dat mijn ideeën, mijn denkwereld en indirect de astrale wereld hierin een grote rol spelen. Water is voortdurend in beweging; het golft. En zo zegt het eigenlijk reeds Alles, wat in mij met water harmonisch kan zijn, moet ook iets zijn wat mij voortdurend een aanpassingsmogelijkheid geeft. De flexibiliteit van mijn voorstellingsvermogen, van mijn denken en mijn vermogen om juist met de verandering in harmonie te zijn bepalen mijn relatie tot het element. In de magische zelferkenning zou je dus kunnen zeggen;

Naast de vaste zuiver materiële waarden zijn er voor mij astraal merkbare waarden (soms zijn het gevoelswaarden, dikwijls sfeertoestanden), die rond mij bestaan, waarmee ik ook harmonisch moet kunnen zijn. Die harmonieën `zijn eigenschappen van mijn wezen. Als ik wil leren hoe ik een bepaalde sfeer moet beïnvloeden en veranderen, dan moet ik ook weten hoe ik in mijzelf een zekere harmonie schep, die ligt op wat wij dan gewoonlijk noemen: astraal vlak.

Vuur. Vuur is louterend, reinigend, zegt men. Men wil het graag alleen zien als een soort vuurproef, een beproeving van de moed van een mens. Maar dat is helemaal niet waar. Vuur is het element van omzetting. Het is het meest alchemistische element, dat er in de mens bestaat.

Als ik in mijzelf met vuur moet werken, dan moet ik bereid zijn om voortdurend uit vele waarden een eindresultaat te produceren. De innerlijke samenwerking van verschillende sferen, verschillende voertuigen en werelden. is in overeenstemming met het vuur van het grootste belang. Ik kan dan meester zijn van het vuur, niet alleen als verschijnsel op aarde maar eveneens van alles, wat men in de geest lichtkracht noemt. En dat betekent, dat toch zeker tot aan het begin van de vormloze sferen een bewuste beheersingsmogelijkheid is ontstaan.

Wil men de lucht beheersen, dan weet u het: Lucht is eigenlijk het levenselement voor de mens. Maar daarnaast ook datgene, wat zijn wereld bepaalt en zijn leven mogelijk maakt. Als ik magisch te doen krijg met dingen, die ik niet meer kan omschrijven, die geen sfeer zijn en die niets, te maken hebben met een gevoel of met een kracht, maar die toch het veranderen van verhoudingen of van samenhangen betreffen (menselijk gezien dus volkomen onredelijk en zelfs emotioneel niet helemaal te vatten), dan moet ik innerlijk een harmonie verkrijgen, waarin de totaliteit van mijn wezen kan optreden. Die harmonie zal altijd de hogere waarden uit de lichtsferen moeten bevatten. Ben ik dus in staat te werken met de vier elementen volgens de inwijding van de oudheid, dan heb ik in feite ook geleerd mijzelf te kennen, maar ook mijzelf magisch (dus volgens de onbekende wetten en mogelijkheden van de kosmos) te openbaren in mijn wereld. Inwijding is dus eigenlijk helemaal niet een kwestie van: nu doen we zus en dan doen we zog of: we aanvaarden of we doorstaan. Neen, het is wel degelijk een kwestie van een scheppen van verhoudingen tussen jezelf en je wereld en zelfs de kosmos.

Hier wordt misschien langzaam maar zeker duidelijk wat we met dat idee bedoelen. De magische zelferkenning is iets, wat ik voel, weet of zelfs maar geloof, dat ik in mijn wereld een bepaalde invloed kan uitoefenen. En omgekeerd: dat ik aanvaard dat invloeden uit de wereld, die op mij betrekking hebben, ontstaan door de manier, waarop ik zelf ben.

U zult het na dit alles met mij eens zin, dat het begrip "magie" in zelferkenning en zelfopenbaring niet te ver gezocht is. Het belangrijke voor een mens is niet dat hij de terminologie kent, maar wel dat hij weet te werken met verhoudingen.

Er zijn een aantal praktische richtlijnen te geven, die in het algemeen (dus nooit direct en volledig) voor ieder persoonlijk van kracht plagen te zijn.

Als ik met die richtlijnen begin, verzoek ik u uitdrukkelijk deze nooit voor uzelf als een handleiding of richtlijn te beschouwen zonder meer. Ze zijn hoogstens een aanleiding voor mogelijke experimenten, die u zelf zoudt willen ondernemen; meer niet.

Als ik iets uit de wereld ervaar, zal de wijze waarop ik dit doe een bepaling zijn van mijn toestand. Indien deze toestand in mij hernieuwd kan worden gewekt, zal de reactie van de wereld in overeenstemming zijn met de eerste ervaring. Dat is voor iedereen nog wel van kracht.

In dit geval is dat niet meer zo, want hier moet ik stellen:

Acties in de stof, woorden, gevoelens, gebaren hebben voor mij als mens een persoonlijke associatie. Als er in de wereld bepaalde dingen gebeuren, brengen zij bij mij een zekere reactie teweeg. Wil ik van mij uit nu in de wereld ook iets tot stand brengen, dan is het logisch dat deze reacties van belang zijn. Want indien ik deze reacties in mijzelf herschep, gaat er een invloed over de wereld uit, die harmonische factoren wekt. Maar - en dit is nu juist het moeilijke punt hierbij - de uiterlijke vorm moet altijd worden aangevuld door de innerlijke toestand. Noot t.a.v. eventuele associaties.

U wilt bepaalde invloeden afweren. Een toestand van afweer, van losmaken gaat bij de mens over het algemeen gepaard met een gevoel van walging of van paniek. Leer u aan om datgene, wat u het meest verafschuwt plotseling en zo mogelijk onverwachts te zien of te ontmoeten en dan onmiddellijk een bepaald gebaar te maken of een bepaald woord te spreken. U zult ontdekken, dat op den duur het gebaar of het woord voor u de gevoelens van afkeer of walging opwekken. U heeft dan een mogelijkheid u te verdedigen.

Op het ogenblik, dat ik mij niet bewust ben van de werking, die ik in de wereld veroorzaak, zal ik ook de gevolgen daarvan grotendeels niet erkennen,

Dit geldt wederom voor alle mensen.) Maar ik zal wel (en dit geldt voor ieder afzonderlijk op de eigen manier) een zeker gevoel hebben t.a.v. hetgeen ik tot stand breng. Dit gevoel zal positief of negatief kunnen zijn; het kan geladen zijn. met opwinding, het kan ook een absolute ontspanning betekenen. Dit gevoel plus de actie zouden reeds voldoende zijn om een daadbepaling en dus een werkingsbepaling in de wereld tot stand te brengen. Ga uit van deze dingen t.a.v. de gekende aspecten, maar probeer daarnaast steeds te zien, of er nog meer resultaten in overeenstemming schijnen te zijn met hetgeen u hebt gedaan. Door het beschouwen van de voor u voorlopig als neveneffect geldende verschijnselen vanuit een bepaalde daad of gemoedstoestand in de wereld gewekt, kunt u leren wat er voor ,z aan mogelijkheid bestaat en ook op welke wijze een beïnvloeding van de wereld eenvoudig bereikt kon worden.

Een mens zal zichzelf nooit volledig kennen. Hij zal echter wel zover komen, dat hij de meest gangbare reacties op en wisselwerkingen met de wereld voor zichzelf gaat beseffen. Wie eenmaal de regels beseft, die deze wisselwerkingen en reacties beheersen, zal ook zonder deze rationeel uit te werken, voldoende kennis van zichzelf hebben vergaard.

NOOT

Als u ontdekt, dat elke keer als u tweemaal met uw vingers knipt het u ineens meeloopt (hetzij dat het verkeerslicht verspringt of dat u misschien ineens weer weet wat u vergeten was, dan is de erkenning, dat dit gebaar een zekere harmonie tot stand brengt met hetgeen waarop u

bent geconcentreerd: voldoende. U hoeft niet te verklaren waarom. Als u van het resultaat gebruik kunt maken, dan weet u dus ook dat u bepaalde dingen, die voor u belangrijk zijn met zo'n gebaar kunt associëren en daardoor alle daarmee verbonden waarden weer in uzelf kunt wekken.

Een zeer praktisch punt is wel dit: De mens is geneigd zijn eigen harmonie in zijn wereld tot bepaalde gebieden of tot bepaalde personen of begrippen te beperken. Hoe meer je je concept van harmonie beperkt, hoe kleiner ook je mogelijkheid wordt tot beïnvloeding van de wereld. Men moet dus niet proberen, voor alle dingen open te staan - dat gaat toch niet - naar wel om steeds meer begrip te krijgen voor alle andere dingen. U zult ontdekken, dat een benadering met begrip van zaken, die u normalerwijze hebt verworpen, reeds een toestand in u gaat wekken, waardoor u begrijpt wat deze dingen voor u betekenen, af beter gezegde aanvoelt. Door dit aanvoelen (eventueel begrijpen zult u in staat zijn in u die toestand te wekken, waardoor eenzelfde resultaat in de wereld tot stand wordt gebracht; maar ook een tegengestelde reactie in uzelf te wekken, waardoor een dergelijke toestand voorkomen of althans in haar werking t.a.v. u wordt beperkt.

Beheersingsmogelijkheid bestaat inderdaad. Een mens, die weet wat hij kan doen, vanuit, door en met zichzelf, heeft een zelfkennis verworven, waardoor hij zijn harmonische verhouding t.a.v. de kosmos voortdurend kon vastleggen. En wie deze harmonische verhouding kan vastleggen, heeft een zodanige zelfkennis, dat de realisatie (datgene, wat bij de mens nog verstandelijk plaatsvindt op den duur als vanzelf komt.

Magische zelfrealisatie, zelfopenbaring, is een kwestie van leerproces, waarbij aan de hand van de praktijk de theorie langzaam maar zeker duidelijk wordt. En ik mag er misschien bijvoegen, dat juist in dit geval theorie zonder praktijk over het algemeen waardeloos blijkt te zijn. Maar de theorie, die uit de praktijk voortkomt, is vaak de aanleiding om de praktijk verder uit te breiden.

DE KRACHTEN VAN VANDAAG

De krachten van vandaag worden door: de doorsnee-mens niet begrepen; naar hij reageert er wel zeer sterk op. Zijn reactie is echter lang niet altijd praktisch. Praktisch reageer je nl. alleen dan als je zelf en zo direct mogelijk ingrijpt, werkt of afwijst.

Nu zult u zien, dat er in de hele wereld op dit moment invloeden zijn, die u er eigenlijk toe brengen te haten of te verwerpen. Als u haat of verwerpt, zult u alle resultaten van haat en verwerpen (d.w.z. disharmonie bevorderen. Als u komt tot een aanvaarden en dit aanvaarden is slechts een dulden, dan zult u de gevolgen voor uzelf slechts een klein beetje kunnen beperken, maar u zult er wel voor kunnen zorgen dat de disharmonie en daarmee de disintegratie in de buitenwereld niet wordt bevorderd. Kunt u leren iets te aanvaarden zoals het is en daarin de goede en positieve zaken te zien, dan heeft u dus waar mogelijk voor uzelf een zekere harmonie geschapen. Het resultaat is, dat u nu alle gunstige en bruikbare aspecten, die in dat andere zijn gelegen, naar voren halt, maar zelf ook ertoe bijdraagt dat hetgeen er in de wereld gebeurt voor u en voor een ieder, die met u enigszins harmonisch kan zijn, gunstig is.

Onthoud wel, dat wat er op het ogenblik gebeurt, een algehele omwenteling is. In die omwenteling kun je als mens en zelfs als geest niet met zekerheid zeggen: Dit en dat is goed; dit en dat is kwaad. Je kunt zelfs niet zeggen. Zo moet het gebeuren. Het is allemaal een verward zoeken en tasten. Maar ik weet wel degelijk wat ik als grondstelling, als bedoeling, aanvaard en wat ik verwerp.

Ga uit van al hetgeen u aanvaardt; niet van hetgeen u verwerpt,, Tracht niet beelden te vinden, die een ideaal uitdrukken, maar probeer een zodanige aanvulling van een bestaande structuur te vinden, dat u daarnet nog harmonisch kunt zijn, zonder dat u daarvoor eerst te veel moet breken.

In deze tijd is het voor de doorsnee-mens fataal, indien hij een absolute vernieuwing nastreeft, omdat zijn neiging tot afbreken hem dan in een roes brengt, waardoor hij geheel negatief gericht blijft. Daarom uitbouwen en aanvullen van het bestaande, voor zover dit mogelijk is, maar nooit proberen om het bestaande nu eens eventjes helemaal en zonder meer door iets nieuws te, vervangen. Dat gaat niet. Het brengt disharmonische aspecten en toenemende verwarring.

Geweld en vooral persoonlijk geweld speelt in deze dagen een zeer grote rol. U kunt daaraan niet ontkomen. U kunt nl. niet de disharmonie, die voor een bepaalde mens persoonlijk bestaat, zonder meer opheffen of teniet doen. Maar u kunt er wel voor zorgen, dat u niet betrokken wordt in dezelfde sfeer, dezelfde tendentie. Als u ziet, dat vele mensen onredelijk gewelddadig zijn, dan moet u indien er al een antwoord nodig is - dit beperken tot het uiterst noodzakelijke. U moet echter wel proberen iets goeds te vinden wat het vechten waard zou kunnen zijn. Hierdoor kunt u er vaak in slagen de woede, en de onredelijkheid van de mensen en daarmee de gewekte sfeer ten goede te keren, voor zover het uzelf betreft.

Een groot gedeelte van de angsten en de verwerpingen in deze dagen korst door een te grote zelfuiting en de behoefte tot zelfexpressie, zelfexpressie heeft alleen dan zin, indien zij in de wereld een direct resultaat heeft. Heeft zij dit niet, dan is zelfexpressie zinloos en is zelfrealisatie beter. Wie riet magische lichten wil werken, zal daarom de waarden in zijn "ik" zolang in zichzelf behouden, dat hij - wanneer - een mogelijkheid tot harmonisch manifesteren daarvan zich voordoet - met zeer grote lacht en volledige inzet van zijn wezen alle mogelijkheden van zijn eigen "ik" buiten hem kan vastleggen.

Veel magische wetten regeren op het ogenblik bijzonder sterk. In een overgangstijd nl., waarin de ene heerser nog niet geheel heeft afgedaan en de andere nog niet volledig heerst, hebben wij een sterke dominantie van de z.g. kosmische stralen of invloeden. Kosmische stralen of invloeden kunnen ons gedrag niet bepalen maar wel de wijze, waarop wij harmonie kunnen gewinnen.

Als ik te maken heb met een straal van energie, dan weet ik dat alle daadkracht in mijn wezen op dit moment tot ontlading moet komen. Heb ik te maken met een periode van verveelde verstillig, waarin ik eigenlijk alleen maar lusteloos afwacht wat er nog meer voor onaangenaams komt (wat ook een bepaalde straal is, die in deze dagen soms optreedt), dan weet ik dat ik hier innerlijk moet trachten een positieve benadering te vinden. Naar buitentoe reageren heeft dan weinig zin. Maar innerlijk een positieve weg, een positieve mogelijkheid vinden, een zekere harmonie, is zeer belangrijk; want die invloed gaat voorbij. En wat ik in mijzelf aan positieve erkenning, aan waarde, aan gelijkmatigheid eventueel aan harmonie heb opgezameld, zal het mij mogelijk maken om bij een meer stimulerende straling onmiddellijk in mijn wereld magisch te werken.

Denk riet, dat u voortdurend magisch bezig kunt zijn in deze dagen. Dat is haast niet denkbaar. Maar u zult wel vaak tot de conclusie komen, dat u een of twee dagen machteloos zijnde, ineens de mogelijkheid krijgt veel te bereiken. Het is steeds weer hollen of stilstaan. Stilstaan betekent in jezelf werken aan een positief beeld, een positief gevoel van verbondenheid. Hollen betekent: die kracht gebruiken om zo snel mogelijk zo veel mogelijk waar te maken.

Een laatste punt, dat in dit verband misschien zeer interessant is:

Er beslaat op dit moment geen enkele vaste menselijke kennis. Ook de menselijke kennis is in gisting. Het heeft weinig zin uit te gaan van dingen, die morgen misschien onjuist kunnen zijn, tenzij het gaat om vandaag. U heeft nu eenmaal uw rationeel denken nodig. En via de rede komt u tot een bepaalde gerichtheid in de wereld; een bepaalde aanvaarding of verwerping. Maar ga dan ook uit van het standpunt, dat alle kennis, die daaraan ten grondslag ligt, alleen vandaag geldt, morgen niet meer.

Vul uw kennis steeds weer aan. Niet alben met nieuwe stellingen, maar vooral reet nieuwe ervaring. Door voortdurend zelf innerlijk in beweging te zijn, door steeds datgene wat je in de wereld zoekt, doet, bereikt te veranderen in overeenstemming met nieuwe mogelijkheden, maar ook met nieuwe noodzaken, zult u ontdekken dat u zo sterk invloed op de buitenwereld

kunt uitoefenen, dat zij u antwoordt volgens uw verwachting. Hoe meer uw denken afwijkt van hetgeen vandaag wordt erkend, mogelijk en waar is, zonder het te fixeren voor morgen, des te minder kans u heeft dat u iets waar maakt. Wie vandaag een plan ontwerpt, dat over tien jaar moet worden uitgevoerd, zal zien dat het niet wordt uitgevoerd. Maar wie vandaag een plan heeft dat morgen nodig is, vandaag aan de uitvoering ervan begint en op grond van zijn ervaringen die uitvoering morgen eventueel gewijzigd voortzet, zal in korte tijd zeer omvangrijke resultaten boeken.

Directe actie, directe voortgang, directe wisselwerking, is het belangrijke punt van deze dagen. Wie van u dus de occulte krachten en wetenschappen wil gebruiken om in deze tijd iets te bereiken, moet met het voorgaande rekening houden.

Nog een ding, dat ook heel belangrijk is: Het occulte is de aanvulling van het normale streven en werken, waardoor het schijnbaar onmogelijke mogelijk wordt. Het is nimmer de vervanging van een andere praktijk: Zou u hiertoe overgaan., dan zult u zich in deze dagen juist helemaal machteloos gaan voelen. Dus: eigen actie aanvullen met de occulte kracht om zo te komen tot het maximum resultaat.

MOGELIJKHEDEN TOT ZELFREALISATIE

Jezelf te zijn is in de wereld van vandaag een van de moeilijkste dingen, die denkbaar zijn. Men wordt aan alle kanten belaagd door wat men vormende invloeden pleegt te noemen, door suggesties en eenzijdige voorlichtingen. Het zal u duidelijk zijn, dat - gezien het gehele sociale systeem en alle daarin werkzame krachten - een zelfrealisatie voor de mens belangrijk is, maar gelijktijdig zeer moeizaam op gang zal komen. Indien ik in staat ben te begrijpen wat ik wil, zo ben ik niet bereid om daarbij onmiddellijk ook de consequenties en verdere mogelijkheden te beseffen. Ik zal echter heel vaak niet bereid zijn zo ver te gaan, dat ik wat ik innerlijk als aangenaam of mogelijk of wensenswaard ervaar ook in de praktijk omzet. Ik doe dit niet, omdat als mens het wezen nu eenmaal geketend is door vooroordelen, opvattingen, beperking van mogelijkheden en wat dies meer zij. Hierdoor ontstaat er een eigenaardige toestand. Zolang ik een in mij levende gedachte of wens niet in praktijk heb kunnen taatsen of althans bij anderen de praktische waarde daarvan voldoende heb kunnen gadeslaan en ervaren, ben ik ook niet in staat mijn begrip te veranderen of uit te breiden. De wens, die in mij bestaat, blijft in mij groeien, krijgt een volledig irreëel aspect, totdat ik op den duur de betekenis daarvan zodanig overschat, dat ik niet meer in staat ben de werkelijkheid van mijn wereld gade te slaan. Daarom zou voor zelfrealisatie in deze dagen toch wel moeten gelden:

1. Indien u iets wenst of als aangenaam beschouwt etc., zult u moeten nagaan, of u daarover regelmatig een soortgelijk denkbeeld hebt. Blijkt dat inderdaad het geval te zijn, dan is uw volgende stap te overwegen: hoe en in hoeverre u dit in de realiteit kunt toetsen. De daarop volgende schrede is. het zoveel mogelijk waarmaken van het gewilde of gewenste en aan de hand van de ervaringen, die men dan opdoet, tot een nieuwe waardering en eventueel een nieuw willen of een nieuw doel te geraken. Hierbij geldt; Zelfrealisatie is alleen dan mogelijk, indien ik in staat ben mijn denkbeelden, stellingen en wensen 'te beperken tot mijzelf en eventueel tot mijn persoonlijke actie of reactie t.a.v. de buitenwereld, terwijl ik daarnaast bereid ben om aan de hand van deze toetsing voor mijzelf conclusies te trekken omtrent verdere wenselijkheden en mogelijkheden.
2. Zelfverwerkelijking is ook voor een groot gedeelte een vraag van formuleren. Je kunt soms dingen denken op een wijze, waarop ze eigenlijk al direct onaanvaardbaar lijken. Maar de essentie van hetgeen ik wens, is deel van mijn wezen; ze kan eventueel een uitvloeisel zijn van karmische of vormende invloeden in dit bestaan. Als ik dus op de formulering blijf hameren en deze beschouw als een reden tot goed- of afkeuring, loop ik vast. Indien ik echter bereid ben om de essentie te beschouwen en mijn praktijk en formulering aan die essentie weet aan te passen op een zodanige wijze, dat ik ook zelf

het geheel als aanvaardbaar kan ondergaan, heb ik de mogelijkheid om steeds meer ervaring op te doen en hieruit voor mij ook steeds weer nieuwe mogelijkheden tot bereiking en tot begrip van mijn wereld te putten.

Er zijn mensen, die menen dat je je alleen kunt waarmaken, indien je jezelf aan de wereld oplegt. Maar ik kan nimmer bepalen hoe een ander wezenlijk denkt en reageert. Ik kan hoogstens tijdelijk de uiting van een ander bepalen en richten. Daarom dien ik in dit verband geen rekening te houden met anderen en mag ik ook niet trachten anderen blijvend in mijn richting om te bui en of te veranderen. Ik zal moeten uitgaan van hetgeen ik zelf kan doen, zelf kan zijn en daarbij vooral ook van mijn eigen duidelijkheid t.a.v. de wereld en mijzelf. Geef een mens een mogelijkheid en hij zal onmiddellijk beginnen te overwegen wat de voor- en nadelen kunnen zijn. Op zichzelf is daar geen bezwaar tegen. Hij komt dan heel vaak niet tot een beslissing; en dat is foutief. Het houdt ook wel in, dat de mogelijkheid niet voldoende werd beseft, dan wel dat de mens de verantwoordelijkheid voor hetgeen er in hem leeft niet wenst te aanvaarden. Dit laatste houdt dan weer in; een vervreemding van het eigen wezen en van de eigen werkelijkheid.

Zelfrealisatie betekent niet alleen maar jezelf waarmaken zonder meer. Het houdt bovendien in, dat je jezelf waarmaakt op een wijze, waardoor je je eigen wezen steeds verder weet te beseffen; en riet het besef van dit eigen wezen steeds meer en steeds juist in de werkelijkheid weet waar te maken wat er in je leeft.

Een scheiding tussen een innerlijke wereld en de wereld buiten je is naar ik meen in stoffelijke vorm haast onvermijdelijk. Wij kennen nu eenmaal dromen en fantasieën, die we niet zonder meer kunnen opzetten in feiten; maar ze bevatten alle toch wel een element, dat in de werkelijkheid bestaat. Zodra de mens bereid is om zijn innerlijke werkelijkheid zoveel mogelijk am te passen wan de uiterlijke mogelijkheden en haar gaat omzetten, zal de innerlijke werkelijkheid dus in beweging komen. Er komt een groter besef, een grotere realisatie en zelfkennis uit voort, maar daarnaast ongetwijfeld ook een betere erkenning van hetgeen men in de wereld en ten aanzien van de wereld kan bereiken.

Ik wil enkele voorbeelden geven voor wat mogelijk en wat niet mogelijk is.

Ik begin met een mens, die een medemens, waarmee hij zeer verbonden is, verloren heeft: een moeder een kind, een man een vrouw of iets dergelijks. Men kan nu gaan stellen, dat dit oude moet herleven. Dit is onmogelijk, omdat het "ik" een realisatie wenst in de stoffelijke vorm en wereld, waarin dit niet bereikbaar is. Men kan daarnaast zeggen Dit is onbereikbaar; ik wil het dus alleen maar in mijzelf doormaken. Maar dan ontstaat er ergens een gebrek aan contact met de buitenwereld. Indien ik nu besef, wat mij in feite drijft (de behoefte aan erkenning, aan liefde; de behoefte om te zorgen of verzorgd te worden), dan staat de zaak al anders. Door nu de binding met een bepaalde persoonlijke relatie los te maken heb ik dus een doel gekregen, dat wel stoffelijk te verwezenlijken is. Ik mag dan niet overgaan tot een vergelijking met wat is geweest, maar ik moet de behoefte erkennen, die er in mij bestaat en de vervulling van die behoefte nastreven. Op deze wijze zal ik innerlijk nipt het gevoel hebben onrecht te doen aan b.v. de dierbare overledene, maar zal ik daarentegen het gevoel hebben, dat de geestelijke waarden en contacten plus herinneringen, die in mij een grote rol spelen, nieuwe perspectieven krijgen. Wat een verlies was, komt opnieuw tot leven; maar nu op een wijze, die rijt "ik" in de wereld meer waar maakt en de wereld voor mij een grotere betekenis geeft.

Een tweede voorbeeld:

Er is een mens met een lichamelijke fout, een ongeneeslijke of geneeslijke ziekte etc. Wens: verandering van deze toestand.

Ik kan nu wensen, dat dit door een wonderlijke kracht uit de geest geschiedt. Dit is in de praktijk zelden zo al mogelijk. Ik kan wensen, dat zonder meer de eerste de beste gekozen mogelijkheid tot genezing resultaat zal hebben. De kans hiertoe is eveneens zeer beperkt. Ik kan ook stellen, dat mijn aanvaarding van de huidige toestand plus mijn behoefte tot verbetering mij voert tot het zoeken naar contact met alle fasen en factoren, welke die verbetering tot stand kunnen brengen. Op het ogenblik, dat ik dit dog:, komen er in het leven

ineens harmonische aspecten naar voren, waaraan je eigenlijk nooit hebt gedacht. Je hoort bepaalde inlichtingen, je krijgt contact met bepaalde mensen, je leest bepaalde boeken; en zo krijg je dus de kans een praktisch streven te ontwikkelen, dat die verbetering tot gevolg kan hebben. Blijft nu de wil daarop gericht, dan gaat men beseffen:

punt 1: in hoeverre die verbetering werkelijk van belang is.

punt 2: men ziet dat die verbetering - zij het misschien beperkt - mogelijk is en men bereikt dus iets,

punt 3: men gaat nevenaspecten beseffen, waardoor het innerlijk streven en leven nieuw georiënteerd kan worden en persoonlijk een groter geluk en een groter evenwichtigheid kan worden bereikt.

Met deze beide voorbeelden heb ik alleen willen aangeven, dat een zelfrealisatie in de wereld, waartoe zeer vele mogelijkheden bestaan ook buiten de, door mij genoemde voor een mens nooit onmogelijk kan zijn. Maar deze mens moet bereid zijn afstand te doen van hetgeen hij wil ten bate van datgene, wat hij vanuit zichzelf mogelijk ziet worden. Hij maakt zijn persoonlijkheid wel 'waai, maar niet zijn denkbeelden.

De grote fout, die men vaak maakt in het menselijk streven naar zelfverwezenlijking is wel, dat men tracht zijn denkbeelden waar te maken, zonder te beseffen dat die denkbeelden eigenlijk niet de uitdrukking zijn van de werkelijke behoefte van het "ik". Iemand, die zichzelf waarmaakt, heeft in de eerste plaats volledig het recht dit te doen; in de tweede plaats zal zo iemand daar altijd wijzer van worden en meestal beter; en in de derde plaats. zal zo iemand te allen tijde ontdekken hoe hij door het voortdurend veranderen van zijn benadering geestelijk rijpt en stoffelijk daarmee een zekere beheersingsmogelijkheid verwerft.

Er zijn natuurlijk zeer vele taboes in de wereld. Wij kunnen soms de zelfrealisatie tot stand brengen door een sublimeren van bepaalde aspecten. Maar deze sublimatie heeft een groot gevaar Wanneer ik iets wil sublimeren, zal ik mijzelf soms voorhouden, dat de oorspronkelijke waarde niet meer aanwezig is. Ik ontken dan een deel van mijzelf en daarmee wordt de sublimatie op zich volledig zinloos.

Wie uitgaat van hetgeen hij is, waarmaakt wat in hem leeft en gelijktijdig bereid is zijn ervaringen niet te beschouwen als een onrecht dat de wereld hem aandoet of een recht dat hij in de wereld verwerft, doch slechts als een aanleiding tot het hernieuwd uitdrukken van zijn persoonlijkheid, zal altijd resultaten behalen. Hij zal geestelijk altijd winst boeken en hij zal altijd consequenties ontmoeten op zijn pad, waarmee hij geen rekening heeft gehouden.

Misschien mag ik hier nog een paar dingen aan toevoegen.

Zelfrealisatie is iets, wat zozeer met uzelf te maken heeft, dat niets en niemand anders daar ooit verantwoordelijkheid voor kan dragen of daarbij betrokken kan zijn in de vorm van initiatief, richting aanduiding of omschrijving. Dat kunt u alleen zelf. Het is niet belangrijk in hoeverre hetgeen in u leeft volledig wordt waargemaakt. Het is belangrijk in hoeverre u het uit, Het tot uiting brengen van hetgeen er in je bestaat, is een zelfrealisatie, doordat je je nu bewust wordt van jezelf, maar ook doordat je jezelf hebt vastgelegd in je wereld.

De ontvluchting aan de grote vaagheid, die bij een geestelijke zelfrealisatie over het algemeen optreedt, wordt door een concrete zelfrealisatie altijd teniet gedaan. Als u de mogelijkheden, waarop deze realisatie tot stand kan komen kort wilt hebben opgesomd, dan stel ik:

In sociaal verkeer.

Door uit te gaan van het innerlijk aangevoelde; te reageren volgens die waarde en de feitelijke betekenis van deze reactie in de wereld voortdurend en onbevooroordeeld voor zover mogelijk waar te nemen.

Lichamelijk.

Door de erkende of aangevoelde stoffelijke noodzaken voor zover mogelijk te verwezenlijken, uitgaande van eigen initiatief, en verantwoordelijkheid, maar gelijktijdig te erkennen in hoeverre men zelf hieromtrent misvattingen had.

In economische zin.

Door een voorstelling, die in het "ik" leeft terug te brengen tot een onmiddellijke actie in het heden; en op grond van deze actie na te gaan, of het beeld, dat men in zich droeg, juist was.

Op geloofsterrein, occult terrein, esoterisch terrein etc.

De innerlijk erkende geestelijke geloofswaarde enz. moet worden toegepast op de wereld. Het "ik" moet - hierin initiatief nemende - zelf het geloof, of de erkenning in zijn leven en verhouding tot de wereld tot uiting brengen. Men moet dan niet alleen kijken naar de uiting van een geloof, maar men moet tevens het resultaat voor het eigen "ik" registreren. Als resultaat voor het "ik" geldt echter niet alleen een stoffelijk resultaat, maar daarnaast kan ook emotionele ervaring, innerlijke gevoelens van verdieping, vergroting van inzicht als zodanig tellen.

LES 7 - ZOEKEN NAAR DE ACHTERGROND

Het woord wijsbegeerte betekent in feiten onderzoek doen naar de achtergronden der dingen. Het is een tak van filosofie; en we kunnen al heel ver teruggaan in de geschiedenis, willen we een eerste basis vinden.

Er zijn in de oudheid filosofen geweest in Ninive (Keptah b:v, een van de Egyptische priesters), die allen geprobeerd hebben om de achtergrond van het leven te omschrijven en daarbij te ontsnappen aan de toch wel wat moeilijke geloofskant van de zaak. Daarna krijgen we verscheidene denkers, als b.v. Thales, Anaxagoras en niet te vergeten Aristoteles, die eigenlijk allen hebben geprobeerd het systeem van de wereld, het zijn en het leven te ontleden. In de latere tijd danken we zeer veel aan de Cordovaanse wijzen, die in Cordova de vertaling hebben verzorgd van vele in het Arabisch bewaard gebleven stellingen van occultisten en van de oude Griekse filosofen. Alles bij elkaar is het onderzoek naar de achtergronden van het leven en van de verschijnselen in alle tijden een van de meest belangrijke dingen geweest.

Als wij nu zeggen, dat we het occulte willen onderzoeken, dan is dat alleen, omdat wij speculeren over de achtergronden van datgene, wat algemeen nog duister wordt geacht. Dat hebben in hun tijd alle grote filosofen gedaan. Er is dus helemaal geen reden om aan te nemen, dat occulte wijsbegeerte nu zo geheel verschillend behoeft te zijn van alle andere wijzen van denken. Alleen, we moeten hierbij afstand doen van enkele, tegenwoordig nogal geliefde methoden van denken, zoals het dialectisch denken. Wij kunnen niet alleen maar vanuit de ervaring gaan redeneren. Wij kunnen ons niet geheel wij of onafhankelijk verklaren, zoals b.v. de Epicuren. We moeten werkelijk proberen ons wezen, ons leven en denken te omschrijven en daarbij te beseffen wat er op de achtergrond ligt, want dat is het voornaamste.

We zijn acteurs op het levenstoneel. Dat heeft tenminste Vondel beweerd. Maar we zijn als elke acteur voor het effect dat we kunnen bereiken zeer sterk afhankelijk van het decor, waarin we staan. Het moeilijke is, dat het decor van de mensheid eigenlijk nooit helemaal ontleed is. Ook ik kan op deze bijeenkomst natuurlijk niet trachten een volledige ontleding te geven van de achtergronden van het menselijk zijn. Er zou daarover jaren te praten zijn, zonder dat we tot een eindconclusie zouden komen. Maar juist waai het de occulte verschijnselen aangaat, datgene wat men verborgen, duister, geheimzinnig en onbegrijpelijk acht, daar mogen we toch wel een aanval doen op de sluier, waarmee de werkelijke achtergrond verhuld blijkt te zijn. Ik wil dit doen in een aantal zeer kort studies of epigrammen, die ik dan samenvoeg tot een geheel.

Leven op zichzelf is ervaren. Niets in .het bestaan is volledig met zekerheid vaststelbaar (dit zeggen ook de oude filosofen), maar het feit dat wij beleven, dat we bestaan, dat we denken, is voor ons zonder meer kenbaar. Het bewijs: wij denken, wij leven. En of wij hier nu Descartes willen volgen of willen uitgaan van een ander standpunt, desnoods dat van Nietzsche, we moeten altijd weer zeggen: sta zelf in het centrum. Als ik in het centrum sta, zal het totaal van hetgeen er rond mij geschiedt door mij mede worden bepaald. De achtergrond van het leven moet dus zeker een groot element inhouden van al datgene, wat ik zelf ben.

Wil ik werken met krachten, die ik niet zonder meer kan omschrijven, dan kan ik dit vaak niet verstandelijk doen, maar ik kan wel de verschijnselen constateren. De hele geschiedenis van de mensheid is vervuld van wonderverhalen. En deze op zichzelf bezien, blijken te zijn: een aantal onverklaarbare omstandigheden of onverklaarbare gebeurtenissen. Gaat het om de omstandigheden, dan is het een kwestie van het tijdsmoment, waarop ze samentreffen; gaat het om de gebeurtenissen op zichzelf, dan bevatten zij een voor ons niet redelijk kenbaar of verklaarbaar element. Op grond hiervan kunnen wij zeggen, dat alle occulte waarden in een tijdselement dan wel in een gebeuren liggen. Het gebeuren wordt door onszelf bepaald; het tijdselement wordt niet geheel door onszelf bepaald.

Een volgende zeeles conclusies dringt zich aan mij op, indien ik uitga van het standpunt, dat het zijn voor mij altijd datgene betekent, wat ik erin wil zien. Er bestaat geen enkel algemeen geldend en volledig criterium, waarmee ik het zijn in z'n waarde of betekenis kan vastleggen. Dientengevolge: Daar ik zelf mijn zijn bepaal, zijn het de waarden, die ik in mij persoonlijk erken, waardoor mijn gehele bestaan en alle erkenningsmogelijkheden in het bestaan worden vastgelegd. Ik word slechts omringd door die achtergronden en waarden welke ik zelf mede help bevestigen of tot stand breng. Dit geldt zelfs, als ik die waarden of achtergronden voor mijzelf verwerp of ontken.

Toelichting: Je kunt dus zeggen: Ik wil geen oorlog. Maar aan de andere kant blijf je roepen om vrijheid of om je rechten. Dan ben je, omdat je wilt strijden voor vrijheid of voor rechten, in feite ergens ook voor oorlog en is deze mentaliteit medeaansprakelijk voor de totale oorlogsmentaliteit, die de achtergrond kan vormen van je bestaan.

Verder kom ik tot de conclusie, dat de mens lichamelijk leeft. Hij kan daaraan niet ontkomen. Dan moet de achtergrond van het totale gebeuren ook in de menselijke lichamelijkheid uitgedrukt zijn en via die lichamelijkheid uitdrukbaar worden. Het is niet redelijk aan te nemen, dat er voor de mens alleen geestelijke achtergronden zijn, indien daarin niet mede het stoffelijke (het lichamelijke dat hij toch voor zichzelf is) een grote rol speelt.

De mens denkt. In zijn denken kan hij uitgaan van de onmiddellijke constatering van feiten; van de vergelijking van feiten met b.v. het verleden of de verklaringen van anderen; hij kan daarbij verder uitgaan van speculaties, waardoor hij persoonlijke conclusies trekt op grond van feiten, zonder dat de conclusies geheel bewijsbaar zijn.

Ten laatste kan hij komen tot een voor hem volledig verstandelijk systeem van denken, dat op niet bewijsbare grondslagen berust en dat als zodanig - zouden we het op feiten alleen willen bezien - eigenlijk onredelijk is. Dan moet dus ook - gezien deze mogelijkheid van het menselijk denken - de reflex van de achtergrond naar ons wezen toe in deze zelfde grootorde vallen.

In de reflex van het leven worden we dus in de eerste plaats geconfronteerd met het zuiver materiële, beantwoordende aan de materiële wetten, die wij in onszelf en in de wereld erkennen.

In de tweede plaats met de vergelijkingselementen, waardoor de waarde van beleving, van het beleefde en het materieel bestaande kan worden veranderd of anders kan worden bepaald. Daarnaast dus ook de mogelijkheid van het speculatief reageren, waarbij wij waarden gaan toekennen aan de verschijnselen, zonder dat dit nu helemaal vaststaat.

Ten laatste (noem het mijnentwege de rationalisatie van het bestaan of het geloof): het uitgaan van niet-redelijke elementen, waardoor echter mijn verhouding tot de redelijke wereld wordt bepaald.

Op grond hiervan meen ik te mogen stellen, dat óp de achtergrond van elk menselijk bestaan tenminste vier verschillende waarden van bewustzijn voorkomen, die elk hun eigen tendens, structuur (u zoudt kunnen zeggen: kleur hebben) en als zodanig bijdragen tot de beleving van het bestaan, zoals wij die kennen.

Nu heb ik hiermede een schets gegeven van die achtergronden. Zij moeten bestaan uit tenminste vier verschillende delen. Wil ik die delen gaan ontleden op materialistische manier, dan moet ik dus zeggen;

- a. Ik heb te maken met het feit;
- b. de interpretatie van het feit;
- c. het denkbeeld, dat tot het feit kan leiden;
- d. het geloof, dat de betekenis van het feit kan veranderen.

Maar ik kan ook anders redeneren. Want waarom zou ik dit alles alleen maar op de stoffelijke wereld betrekken? Het feit, dat niet-stoffelijke waarden aanwezig zijn, impliceert volgens mij ook dat er niet-materiële bewustzijnstoestanden moeten zijn. En aangezien het "ik" de zaak niet-materieel toch even volledig zou moeten kunnen beleven als materieel op bepaalde

punten, mag ik ook aannemen, dat dit werkelijk mogelijk is. Ik stel, dat de achtergrond van het menselijk wezen dus bepaald wordt door het materiële en tenminste drie bijkomende sferen van bewustzijn, waarvan tenminste twee van die sferen niet op de realiteit zijn gebaseerd.

Nu ga ik nog een stap verder en komt tot de conclusie, die voor het occultisme m.i. van groot belang is:

Als tenminste twee sferen of werkingen in of rond het "ik" of in de wereld niet op de werkelijkheid berusten maar wel deel uitmaken van de constateerbare werkelijkheid, zal tenminste de helft van de z,g, redelijke of constateerbare feiten in wezen niet-verstandelijke of niet-feitelijke elementen mede bevatten. En dan zeg ik heel eenvoudig

Op het ogenblik, dat de resultaten van een dergelijke werking tot uiting komen, spreek ik van occultisme.

Is occultisme daarom uitdrukkelijk magie? Ik geloof niet, dat het juist is om dat te stellen. Magie is de aanduiding, die men geeft aan een zeer bepaald deel van de praktijken, die uit het occultisme voortkomen. Ik kan ook niet zeggen, dat het occultisme esoterie is. Esoterie is een van de mogelijkheden (een constructieve mogelijkheid, die volgens de gegeven Glassering in de derde categorie zou thuishoren), waarin het "ik" zijn wereld-definitie kan opbouwen en eventueel herzien. Maar het is lang niet zeker, dat de uitwerkingen daarvan concreet merkbaar zullen zijn. Zelfs van de magie kunnen we dat niet direct zeggen.

Toch zullen wij .in alle vormen van occultisme en magie steeds weer het woord aantreffen. Het woord, dat een vreemd machtsverschijnsel is; dat de "onuitsprekelijke Naam" wordt genoemd; dat in sommige gevallen wordt omschreven in andere gevallen vaag wordt aangeduid. Maar altijd weer een woord, een begrip. In het occultisme mogen we dus stellen, dat een begrip de basis is van al hetgeen wij kunnen bereiken en eventueel leren constateren.

Dan stel ik, dat b.v. helderziendheid; helderhorendheid en al dergelijke eigenschappen die paranormaal worden genoemd, alle bereikingen die occult worden genoemd (soms ook theosofisch), in feite behoren tot de voorgaand omschreven werking. Zij zijn deel van een wereldverandering en wereldontwikkeling, die vanuit het "ik" plaatsvindt. Zij moeten daarom mede uitdrukking geven aan de mogelijkheden, die in de normale wereld niet verstandelijk of stoffelijk worden erkend.

Indien ik het decor verander, verander ik de tendens van het stuk. Als ik dezelfde rol speel in een bos, in een paleiskamer of in een hut, dan verandert ergens de waarde van het geheel. Iemand, die zeer sterk is, kan het decor overspelen, d.w.z. hij kan de niet bij hem passende delen van het decor voor anderen a.h.w. wegpraten. We vinden dat terug bij de rhetoricus, de mens, die met zijn zilveren woorden (zoals dat eens mooi werd gezegd de zwakte van zijn argumenten doet vergeten. Maar hoe het ook zij, we zitten dus met het onbegrijpelijke argument. En het onbegrijpelijke argument wordt tot de onbegrijpelijke praktijk. Mijn decor verandert. Ik ben in staat om mijn eigen decor te bepalen. Ik kan dus in een wereld, die absoluut a-romantisch is wel degelijk als romanticus overtuigen, Maar dan moet ik de zwakte van het decor (de reflex van het decor op mijn wezen door de sterkte van mijn persoonlijkheid overspelen. Anders gezegde Waar de wil en de persoonlijkheid in een volledige inzet een bepaalde waarheid nagaan, zal het ego geneigd zijn dit voor het "ik" tot waarheid te verklaren en alle ervaringen, daden, maar ook reacties en resultaten aan de hand van het geprojecteerde te bepalen.

In de magie gaat de magiër uit van het. decor dat hem past. Hij maakt dit voor zichzelf zozeer waar, dat het totaal van de door mij genoemde vier wamden reageert op die persoonlijkheid volgens een waarde, die hij zelf heeft bepaald en die niet alleen maar door een gemeenschap wordt vastgesteld. Hier, heeft 'u het typische beginsel van de magiër.

De esotericus doet vaak precies hetzelfde. Ook hij gaat uit van een bepaalde stelling en verwerpt eenvoudig elk ander benaderingspunt,, Hij komt hierdoor voor -zichzelf ongetwijfeld tot resultaten, maar deze zijn voor de wereld niet normaal. Ze zijn a-normaal; zij passen niet in de totaliteit. En omdat niet daarin passen, zegt men, als ze merkbaar worden, dat het occult

is, zodra het om verschijnselen gaat, die ook anderen betreffen. Zodra het om jezelf gaat- zegt men dat het waanzin is.

Hier liggen dus eigenlijk reeds de grondwaarden van deze achtergrond filosofie, die ik vandaag voor u ontwikkel, uitgestald. Maar we moeten m.i. niet alleen proberen om wijsgerig de achtergrond en de werking daarvan te begrijpen, we moeten daarnaast trachten met die achtergrond te werken.

Nu blijkt mij:

Het is voor de mens moeilijker de materiële (de voor hem direct lichamelijk leefbare en denkbare) waarden te veranderen dan zijn. Vergelijkingswaarden (de associatieve waarden) en daarbij zijn eventueel filosofische opbouw of zelfs zijn geloofservaringen. Geestelijke waarden kunnen gemakkelijker worden veranderd dan lichamelijke. Hieruit vloeit voort, dat wij ons bij het occulte nooit moeten baseren op een a priori veranderen van de materiële wereld, maar dat we moeten uitgaan van de verandering van de geestelijke waarden van het decor. Wij kunnen driekwart van het decor beheersen. Dit is voldoende om een totaal andere belichting tot stand te brengen, de scene een geheel ander aanzien te geven en daarmee de gevolgen voor ons te wijzigen:

Waarom moet dan de materie toch mede een rol spelen? Wel, heel eenvoudig. De materie is voor de mens de bron van denken, van ervaring en dientengevolge (het kan haast niet anders) van zijn associaties en mede ook van zijn geloofsaanvaarding. Ook zijn filosofie zal er ongetwijfeld door gekleurd worden. Daarom kan de mens uitgaan van de stelling, dat elke praktijk magisch kan zijn, zolang zij in de eigen wereld normaal aanvaardbaar of beleefbaar is; gelijktijdig een andere betekenis kan krijgen in associatief verband; en bovendien de uitdrukking kan vormen van een filosofische erkenning of een standpunt van geloof.

Hoe meer ik het materiele deel maak van de totale verandering van het decor, des te meer mijn rol zich aanpast aan het beeld, dat het decor mij biedt. Ik kan mij niet zonder meer voor de achtergrond veranderen, maar ik kan wel vanuit mijzelf en voor mijzelf de achtergrond zodanig wijzigen, dat dezelfde rol, die ik speel, een totaal andere betekenis krijgt.

Gezien in magisch verband: Alle normale dingen van het leven kunnen op deze wijze worden getransponeerd tot direct magische werkingen, waarvan de gevolgen niet in overeenstemming zijn met datgene, wat men er normalerwijze van zou verwachten.

Esoterisch kunnen wij zeggen:

Elke benadering, die op deze wijze plaats vindt, maakt het mij mogelijk innerlijk een beleving waar te maken, welke niet verklaarbaar is, niet kan worden gerationaliseerd en voor mij zelfs als associatie in de eerste plaats een geloofsassociatie blijft, maar die mij desalniettemin de mogelijkheid geeft om daardoor in mijn stof bepaalde dingen te veranderen, oorzaken en gevolgen en besefswaarden in de wereld voor mij volledig te variëren.

Dan kom ik tot een ander punt;

In de filosofie, die eigenlijk aan dit wijsgerig ontleden van het occulte vooraf gaat, probeert de mens voortdurend rekening te houden met zijn goden. Opvallend is dat de primitieve volkeren troel goden -hebben. Opvallend is verder, dat die goden een uitdrukking van het milieu zijn. Dalton, de god van de Phoeniciërs b.v., is een visgod. Hij heeft een soort kikkerkop. Als we gaan kijken naar volkeren, die b.v. rivieren hebben, dan zien we de krokodil, de ibis optredens de dier-elementen. In feite kunnen we dus zeggen, dat de god voor het primitieve volk de weergave is van de natuurlijke omgeving Anders gezegde Het geloof van de primitieve volkeren is een aanvulling van het natuurlijk ervaren.

Indien dit voor de primitieve volkeren zo is, mag ook worden aangenomen, dat alle filosofen eigenlijk op soortgelijke wijze te werp zijn gegaan. De filosofie is een poging om een aangezicht te geven aan het onbegrijpelijke, zodat het aangepast is aan het eigen milieu. De achtergrond van het normale bestaan bepaalt dus de ;norm, die de god aanneemt.

Als dat waar is voor een god dan moet het ook waar zijn voor alle andere krachten. Ik kan dus niet gaan zeggen, dat een engel of een demon overal hetzelfde zal zijn. Integendeel, zij zullen

veranderen naar gelang de mens en zijn milieu verandert. Toch ontwikkelt men op grond van die geloofsstellingen een aantal wetenschappen en pseudo-wetenschappen:

De astrologie b.v. komt voort uit het geloof, dat de sterren het schrift der goden zijn. Als men verder gaat, ontdekt men de wetmatigheden van de hemelbeweging; maar men ziet deze nog steeds als een lotsuitdrukking op deze wereld. Is dit redelijk? In feite niet. De mens moet echter rationaliseren. Hij moet een uitdrukking vinden. Hij gaat dus zijn ervaringen koppelen aan een systeem.

Wat blijkt nu? Dit systeem - ofschoon in de details zeker niet altijd houdbaar - is in algemene termen wel degelijk bruikbaar. Mag ik daarom stellen, dat elk systeem (magisch, esoterisch, wetenschappelijk, occult, pseudo-wetenschappelijk enz.), dat door de mens wordt ontworpen om zijn achtergrondsbeleving te rationaliseren, na verloop van -tijd door de ervaring tot een hanteerbaar systeem wordt, waarmee werkelijke resultaten kunnen worden behaald, ofschoon de waarden, waarvan de resultaten worden afgeleid niet in overeenstemming zijn met de werkelijkheid? En dan is verder nog maar een stap noodzakelijk.

Indien het systeem niet noodzakelijkerwijze de werkelijkheid weergeeft, ofschoon de resultaten daarvan betrouwbaar zijn, kan elk systeem- ook het meest wetenschappelijke - in wezen onjuist zijn, maar zal het- gegroeid door de tijden heen - toch ware oorzaak-en-gevolg-verhoudingen uitdrukken. Dan is elk systeem, mits juist gehanteerd en een redelijke groeiperiode in de mensheid ondergaande, evenzeer bruikbaar zijn om tot feitelijke resultaten te komen.

Dan zijn we nu dus zover gevorderd dat wij kunnen constateren, dat alle menselijk denken en alle menselijke wetenschap niet noodzakelijkerwijze gebaseerd zijn op feiten maar uitdrukking geven aan in het menselijk milieu erkenbare materiële verhoudingen, waarvan de gevolgen wel constateerbaar zijn. En dan zitten we middenin het werkelijk occultisme.

Wat is het occultisme? Het is een aantal systemen, die worden gebruikt om verschijnselen te veroorzaken en te verklaren. Deze verschijnselen zijn gedeeltelijk van fysieke, gedeeltelijk van psychische aard. Ze gaan zelfs verder. De systemen, die in het occultisme gelden en worden gebruikt, behoeven niet noodzakelijkerwijze juist te zijn. De fenomenen van het occultisme echter maken wel duidelijk, dat er iets bestaat en dat bepaalde systemen bruikbaar zijn om een vaststelbare werking tot stand te brengen. -dan. is onze achtergrond zeker niet zo redelijk of zo mystiek als we willen denken. Onze achtergrond is nog steeds vaag, want hij is niet werkelijk definieerbaar : Onze achtergrond blijkt - als we hem op de kern onderzoeken - niets anders te zijn dan iets, wat ons te machtig is en waarin wij ons trachten in te voegen op een eigen manier.

De achtergrond van het occultisme is het onbekende. Het occultisme zelf is een poging om dus het totaal van dit onbekende in te passen in eigen leven, om een rol te gaan spelen, die gaat bij het decor dat men niet kent. Men kan daarbij van zeer vele foutieve veronderstellingen uitgaan. Maar de ervaring heeft geleerd, wat de actieve elementen zijn.

Nu wil ik even ingaan op de vraag of het denkbaar is, dat een op zich onjuist systeem juiste resultaten geeft.

Ik wil erop wijzen, dat in het begin van de sterrenkunde de mensen een heel vreemd beeld hadden van een aantal vaste sferen (hemellagen, die er rond de aarde waren en ten opzichte van elkaar verschuifbaar); de kristallijnen sferen. Maar de registratie van de loop der sterren was desalniettemin juist. We weten, dat men in de primitieve chemie is uitgegaan van de meest krankzinnige denkbeelden. Bijvoorbeeld: omtrent het al of niet harmonisch zijn van elementen volgens de primitieve vier hoofdwaarden (vuur, aarde, water, lucht), waartoe ze zouden behoren.

Vuur b.v. zou bij lucht explosief kunnen zijn. Vuur bij water zou geen resultaat geven. Vuur bij aarde een onberekenbaar resultaat. Op grond daarvan en niet op grond van hetgeen u op het ogenblik met vele formules weet uit te drukken, heeft men in het begin geëxperimenteerd. Toch zal men moeten toegeven, dat zelfs reeds rond het begin van uw jaartelling er een

chemie en een kruidkunde bestonden, die wel degelijk bruikbaar waren, De redenen, die men opgaf voor de behaalde resultaten, waren niet juist, de resultaten wel.

Hetzelfde kunnen wij op het ogenblik nog zien bij vele primitieve volkeren, die in hun geneeskunde, hun opvattingen omtrent leven, de jacht e.d., uitgaan van regels en denkbeelden, die absoluut niet-redelijk zijn. voor de blanken. Maar de resultaten, die zij behalen, brengen de blanken ertoe om te zoeken naar wat hij noemt: het actieve element. Dit actieve element moet hij dart gaan. uitdrukken - vreemd. genoeg -in de scala van zijn eigen voorstellingswereld. En daarmee wordt het ook voor hem bruikbaar. Vóór die tijd is het meestal twijfelachtig.

Hieruit blijkt volgens mij dus reeds dat een stelsel, dat van westers standpunt op volledig fictieve waarden berust, resultaten kan voortbrengen, die - indien zij eenmaal zijn omgezet in de termen van et westerse stelsel-plotseling wetenschap zijn, Vóór die tijd noemt men ze bijgeloof misschien en onkunde. Dit is dwaas, dat zult u begrijpen, willen we dus voor onszelf deze vage achtergrond van leven, van bestaan, hanteren, dan moeten we niet uitgaan van het standpunt, dat alles onmogelijk is of dat alles mogelijk is. We moeten leren uitgaan van onze eigen wereld, ons eigen denken.

Een magiër, die geen magische stellingen kent, bereikt meestal weinig met zijn magie. Hij kan zijn weten vaak door zijn emotie vervangen, dat is volledig waar. Maar hij is toch niet in staat om het zonder meer nu maai tot stand te brengen. Hij kan niet alles. Als een magiër wordt geconfronteerd met een andere, hem vreemde vorm van magie, moet hij de formules en de werkwijzen daarvan herleiden tot zijn eigen filosofische achtergrond. Pas dan worden ze bruikbaar.

Voor de esotericus geldt precies hetzelfde. Als hij een bepaald denksysteem heeft, dan kan hij soms zeer grote stimuli vinden voor een verdere geestelijke ontwikkeling in een ander systeem. Maar willen ze voor hem bruikbaar zijn voor een werkelijk verdere ontdekking van het "ik", dan zal hij toch eerst die dingen moeten vertalen in zijn eigen termen. Hij moet dus komen tot een beeld, dat bij hem past. Anders gezegde De vage achtergrond moet voor ons een vaste betekenis hebben, voordat wij met de waarden van die achtergrond iets tot stand brengen.

Dan ben ik nu aan het laatste stukje en dat is misschien wel een beetje minder filosofisch, maar daarom geloof ik meer bruikbaar.

Om iets te bereiken - onverschillig waar en hoe - moet ik geloven. Mijn geloof wordt bepaald door mijn denken plus mijn gevoelsleven. Om werkelijk iets te bereiken zal ik dus uit mijn gevoelsleven en mijn denken mijzelf een wereldbeeld moeten vormen, waarin ik mij harmonisch kan bewegen. Pas indien dit het geval is, zal ik reet mijn wereld en haar mogelijkheden harmonisch kunnen samenwerken.

De aard van het beeld, dat ik ontwerp, is niet van belang. Zolang ik echter zelf resultaten wil bepalen, zal ik er zeker van moeten zijn dat het totaal van actie en vare verklaring en associatie binnen het voor mij harmonische vlak ligt. Zelfkennis is noodzakelijk. Zodra echter een ander de leiding heeft (en hier zit nu een haakje), zal de persoonlijke waarde, waardering en erkenning van deze persoon bepalend en beslissend zijn. Hierdoor worden de oorzaak-en-gevolg-verhoudingen bepaald. Niet door de verhoudingen van alle deelnemers tezamen. Zij zullen immers slechte deelnemen, gedreven door een zekere aanvaarding van hetgeen hun meester, priester, enz. doet, Zij onderwerpen zich dus onbewust aan de ander en aanvaarden - zij het tijdelijk - diens criteria. Daarom zal bij elke samenwerking van een groep iemand moeten kunnen optreden als initiatiefnemer, richtinggever. Hij zal niet aan de andere behoeven te verklaren waaróm iets werkt, maar hij moet daarin wel zelf geheel geloven en anderen weten te overtuigen van het feit, dat zijn werkwijze goed is.

Aangezien oorzaak-en-gevolg in de occulte wereld niet een direct kenbare samenhang hebben, is het niet noodzakelijk, dat enigermate logische samenhangen worden erkend of nagestreefd. Wel is noodzakelijk dat men alles, wat men nastreeft, volledig gelooft, dat het deel uitmaakt van het eigen stelsel of systeem van denken. Hoe primitief of filosofisch uitgebouwd en ingewikkeld ook, het zal altijd mijn systeem moeten zijn.

De kern van de zaak is dus: Degene, die de scene beheerst op het toneel, beheerst daarmee ook voor alle figuranten de waaide van de achtergrond. Ik kan mijn achtergrond veranderen. Maar dat kan ik alleen doen, indien ik anderen domineer. Zolang ik door anderen of door iets anders word gedomineerd, zal ik daartoe niet in staat zijn.

Voor alle bereiking van esoterische, van magische of van andere occulte aard blijkt dan ook een grote mate van zelfbeheersing en een zekere mate van onthechting of onverschilligheid noodzakelijk te zijn. Hij, die zich teveel bekommert om het resultaat, zal het niet bereiken, omdat hij het resultaat zodanig voorop stelt, dat hij vergeet zichzelf harmonisch in te passen in het voor hem bestaande systeem.

Dan volgt verder hieruit, dat je dus niet werkelijk met elkaar kunt spreken over het occulte. Je kunt elkaar het occulte rededelen en elkaars beeld van het leven hierdoor beïnvloeden. Maar van een lijnrechte mededeling is dus nooit sprake. Er kan sprake zijn van een onderwerping, van een domineren, maar nimmer van een volledige gelijkwaardigheid. Wie zich wil bezig houden op occult terrein - onverschillig waarmee - doet er goed aan dit in de oren te knopen.

Geestelijke krachten bestaan voor mij en waarschijnlijk ook voor u. Of zij reëel bestaan, zoals wij ze kennen, is niet zeker. Wel is zeker, dat zolang wij de scene domineren, deze beelden van ons denken voor óns volledig reëel zijn en dan zullen ingrijpen volgens de werking, die wij eraan toekennen. Laat mij daarom een beeld maken van de geestelijke mogelijkheden en waarden van deze wereld, zoveel mogelijk in overeenstemming met mijn wezen, mijn wereld en mijn behoeven. En laat mij al hetgeen ik filosofisch of misschien meer religieus aanvaard mede in die figuur fixeren. Hierdoor maak ik ze voor mij tot werkzame krachten. Daar zij deel uitmaken van het decor van de achtergrond, kan ik ze naar voren roepen en actief maken naar mijn wil, zolang ik niet stipuleer, dat ik aan hen onderworpen ben.

Dit laatste is iets, waarmee men nog wel eens worstelt, zoals Tobias met de engel. En dat is heel begrijpelijk. Een mens wil zich een engel voorstellen als een machtig wezen. Daarom acht hij zich aan dit wezen onderworpen. Op het ogenblik, dat hij dit doet, wordt de engel voor hem een niet-actieve factor. Hij kan niet ingrijpen. Op het ogenblik, dat diezelfde mens meent, dat hij misschien door een goddelijke gezag, een goddelijke gave of een machtwoord die engel te kunnen bevelen, komt die engel uit de achtergrond naar voren, wordt een tijdelijk concrete macht en zal als zodanig volledig werken en ingrijpen volgens datgene, wat de persoon die hem oproept daarin legt.

Het is zeer belangrijk, dat ik het beeld, dat ik mij van geestelijke krachten maak, wel overlegd beschouw; dat ik het wel-overlegd inbouw in mijn denken en filosofie; en dat ik daarvan alleen gebruik maak vanuit een standpunt van beheersing of superioriteit.

Toch bestaat er voor de mens ergens de behoefte aan te leunen aan het sterkere, de supplicatie aan het hogere. In deze gevallen kunnen wij niet volstaan met een vorm-hebbend beeld van de Godheid. Zodra de Godheid te sterk in vorm is uitgedrukt, wordt Hij daarmee ook teveel bepaald. Hij wordt deel van onze achtergrond. Een dergelijke God zal alleen kunnen ingrijpen, indien wij menen Hem te kunnen beheersen. Zodra God echter de vaagheid is, de achtergrond, waaruit wij de beelden kunnen oproepen, die voor ons beheersbaar zijn, is het iets anders.

Wij hebben dan de hogere Macht, die ons de mogelijkheid geeft en waaraan wij de kracht ontlene, omdat ze sterker is dan de verschijnselen, die eruit voortkomen; en gelijktijdig door haar vaagheid iets, waarmee wij ons volledig kunnen identificeren.

Identificatie met het Allerhoogste betekent macht op occult terrein. Het betekent inzicht, omdat men toegang heeft tot de kennis, die normalerwijze op de achtergrond ligt en onbereikbaar wordt geacht, maar nu uit het Goddelijke dienstbaar wordt gemaakt aan het "ik" en zo mede wordt vertaald in het totale denken van de eigen persoonlijkheid.

Hiermede ben ik zo ongeveer gekomen aan het einde van mijn betoog. Ik hoop echter met dit alles u een paai denkbeelden te hebben meegegeven. Het is niet voldoende alleen bewustzijn, persoonlijkheidsbewustwording en dergelijke factoren te bezien; of om ons bezig te houden met de mogelijkheden van magie, van helderziendheid of het ontwikkelen van gaven. Pas als

we onszelf zien tegen de achtergrond van dit leven (die absoluut vage achtergrond, dit decor), dat onze rol, onze functie bepaalt, zodra we het als een vaste waarde accepteren, maar dat - zodra het wordt beseft als het feitelijk ongevormde rond ons - door ons kan worden beheerst en daarmee het ons mogelijk maakt om onze eigen rol te bepalen, dan heb ik al veel bereikt.

U bent in wezen niet de onderworpenen. Uw onderworpenheid komt voort uit uw wereldbeeld; niet uit de feiten van uw wezen alleen. Indien u iets niet kunt, dan komt dat voor een groot gedeelte voort uit uw eigen denken, uw eigen gevoeligswereld, uw eigen reactie; niet zonder meer uit de feiten. Laten wij dus in deze occulte wijsbegeerte stellen

De achtergrond van alle occulte bereiking is het vermogen eigen beeld van het Al zodanig harmonisch te richten, dat men zelf daarin als enig actieve of als algemeen beheersende factor kan optreden. Dit sluit niet uit, dat boven ons een God is, Die onze =gelijkheden regeert; dat er kosmische krachten zijn; dat er vele oervormen zijn, die ons wezen bepalen. Maar daar deze mede onze denkwereld en al onze besefsmogelijkheden omschrijven, behoeven we daarmee in de praktijk geen rekening te houden.

Laat ons uitgaan van onszelf en van onze werkelijkheid. Laat ons die werkelijkheid bouwen naar ons beste besef en zo ons waardig tonen aan de Kracht, die ons de beperkte mogelijkheden heeft gegeven, waarover wij beschikken.

OUDE INWIJDINGEN

Als wij de oude inwijdingen proberen te beschouwen in het licht van de kennis, waarover de mens nu beschikt, daal beseft men al heel snel, dat hierin de natuur, de krachten van de natuur en de goden van de natuur een heel grote rol

spelen. Wij weten, dat b.v. de beste mysteriën van Griekenland in feite ressorteren onder Demeter, terwijl daarnaast de tweede reeks inwijdingen, die men in Griekenland kende, voornamelijk onder Bacchus vielen, wederom een natuurgod.

Gaan wij kijken naar de inwijdingen in andere landen, zoals Egypte, dan valt ons op dat daar de z.g. opwekkingsinwijding van Osiris bestaat naast de z.g. Isis-inwijding. Wederom een kwestie van de krachten van de natuur, in casu de zon en de aarde. Het zal u duidelijk zijn dat daarvoor een reden moet zijn; en dat wij deze inwijdingen, die ongetwijfeld vaak zeer hoge geestelijke waarden hadden, niet kunnen afdoen met een aantal bijgelovige gebruiken. Waarom dan zoveel inwijdingen, die op de aarde zijn gebaseerd?

De mens leeft op aarde. Zijn wereld is een totaliteit, ook al beseft hij haar voortdurend slechts in details. In deze totaliteit moet het karakter van de werkelijke wereld, van de levenskracht, welke die wereld beheerst, worden erkend, wil de mens in staat zijn zich boven zijn milieu en de beïnvloeding daarvan te verheffen. Om het anders te zeggen

Zolang de mens gebonden blijft aan de details en de facetten van zijn menselijke samenleving en aan de natuurkrachten, waarin hij leeft zonder ze te begrijpen, zal hij zich niet bewust kunnen worden van zijn hogere geestelijke vermogens; en zal hij daarnaast niet de mogelijkheid vinden om de eenheid met de totale wereld, de harmonie met de kosmische figuur en heerser, die door die aarde wordt vertegenwoordigd, te aanvaarden.

Bij de zonne-magie is het al precies hetzelfde. Bij de inwijdingen die gebaseerd zijn op de zon in haar vele gestalten, treffen wij het begrip aan van de kracht van leven en dood. (Leven en dood zijn de elementen, die de mens beheersen.) Eerst indien deze als een eenheid kunnen worden beseft, kan de mens zich losmaken van de verschijnselen van tijd, van het menselijk bestaan op zich en daarmee een bovenmenselijk inzicht verkrijgen van de werkelijkheid.

Bij al deze godsdiensten en inwijdingen worden we getroffen door een aantal gebruiken, die we dan toch wel magisch mogen noemen. Typerend is hierbij, dat de inwijding bijna altijd een beproeving van de kandidaat inhoudt. In sommige gevallen is dit de z.g. bloeddooft, zoals in

Babylon, waar men in een graf werd gelegd, waarboven dan een stier werd geofferd. (Een stier, die ook weer het symbool was van de vruchtbaarheid op deze aarde.)

Wij zien in b.v. de Mitrasdienst de beproevingen door de elementen, waar men o.m. vlak bij een vuur werd gelegd, in water werd gedompeld etc. Wij zien de labyrinth-beproevingen; en daarbij is heus niet altijd een Minotaurus noodzakelijk. Beproevingen, waarbij het magisch element eigenlijk ligt in het overwinnen van de te grote afhankelijkheid van zintuigen. De mens moet niet meer gaan reageren volgens wat hij hoort en ziet. Hij moet volgens zijn gevoel plus zijn wil reageren. In al deze gevallen is het magisch element van het ritueel eigenlijk een aanduiding van een proces, dat zich in de mens zelf aan het ontwikkelen is of zich moet voltrekken,

Overdrachtelijkheid speelt in de oude magie een zeer grote rol en is -althans magisch gezien - ook in deze dagen zeker nog aanwezig. De overdrachtelijkheid van een bloeddoopt is het onderdompelen van de mens in de essentie van het leven. Het bloed van de stier (een dier, dat bovendien nog gewijd is), is a.h.w. ondergedompeld worden in de kracht van de vruchtbaarheid van de totale natuur en daarmee het winnen van een eenheid (of wilt u zeggen bloedbroederschap) met de werkelijke levende krachten van deze aarde. Door het gebeuren op zichzelf (het begraven worden, het in bloed gedoopt worden) ontstaat het beeld van een herrijzenis (iets wat we ook steeds weer tegenkomen), waarin ook nog een overwinning op de dood en de tijd mede wordt gesuggereerd;

Als je uit het oude leven weet te ontkomen, sta je in de nieuwe wereld geheel vrij. Je wordt niet gekweld door allerhande problemen, die je eens had. De relaties, die vroeger bestonden, zijn a.h.w. afgedaan. Wat er overblijft, is alleen nog je eigen niveau van bewustzijn, waarmee je gereleerd bent. Dat deze methode om de mens wij te maken wel degelijk zin heeft, mag blijken uit het volgende:

Wanneer er een vuurdoop plaats vindt (een doodgewoon verschijnsel, dat op de Fidzji-eilanden tegenwoordig zelfs voor toeristen wordt vertoond), dan gaat iemand over gloeiende houtstroop of witheet gestookte stenen, zonder dat hij zijn voetzolen verbrandt of door de vlam ergens anders brandblaren oploopt. Natuurlijk is daarvoor een zekere techniek nodig. Maar het typerende is nu dat de mens, die zich weet op te zwepen, totdat hij zich verbonden voelt met een soort vuurgod en zich dus als deel van het vuur gaat beschouwen, in de beweging de zekerheid heeft en in de afscheiding van zijn lichaam de juiste reactie produceert, die nodig is om b.v. 50 meter over een kolenbed te lopen, zonder dat dit ook maar iets uitmaakt. Dat klinkt ongelooflijk. En toch blijkt een mentale preparatie voldoende te zijn om een mens tot deze prestaties in staat te stellen.

Ik wil niet ingaan op de vele andere voorbeelden van soortgelijke verwantschapsinstellingen, die over de gehele wereld in de magie voorkomen. Ik wijs er alleen maar op dat de mens die zich dus werkelijk (en dat moet dus ook daadwerkelijk zijn.) verwar.' weet met een totaliteit en al het andere daarvoor terzijde schuift, verandert Zijn reactie verandert, zijn denken verandert, zijn constatering van feiten verandert, en daarmee ook zijn vermogen.

Iemand, die een volledige inwijding had. gehad in de oudheid, geldt als magiër. Hij gold als magiër, omdat, hij geheimen kende, die aan het gewone volk natuurlijk verborgen bleven. Soms waren dat zuiver kenniskwesties: geneeskunde b.v. In andere gevallen was het kennis van bepaalde natuurwetten. In sommige gevallen was het ook het gebruik van gaven van suggestieve of hypnotische aard. Het vreemde is, dat die gaven of kennis op zichzelf eigenlijk nooit zo ontzagwekkend zijn, Ontzagwekkend is hetgeen de ingewijde ermee doet, En nog wonderbaarder is het, indien we ons gaan realiseren, dat de niet-ingewijde, die soms de beschikking krijgt over deze kennis, er over het algemeen maar heel weinig van terecht brengt. Het gaat om een harmonische oriëntatie,

Indien ik naga, hoezeer men bij bepaalde inwijdingen met symbolen werkt (o.a. in het labyrinth onder de tempel van Poseidon), dan valt mij op, dat men de mensen daar een symbolisch licht meegeeft, dat niet werkelijk brandt. Een lamp en olie, maar beide gescheiden. De mens aanvaardt deze gescheiden waarden, maar zij worden hem tot licht. Dat bereikt hij niet in de eerste drie of vier afdelingen, maar pas wanneer hij de zesde graad heeft bereikt. Hij

krijgt graan of een koekje uit graan gebakken. Dit is niet alleen voedsel, maar het is de hele aarde. Als hij benauwd is, dan heeft hij a.h.w. de korenvelden bij zich. Hij kan ademen als in de vrije natuur, zelfs in de meest benauwde grotten. Hij kan door ruimten gaan; waar rond hem geen steun aanwezig is en hij heeft de zekerheid van iemand, die over de vaste grond gaat. Een magisch denken dus. Maar als degeen, die dergelijke symbolen ontvangt, daaraan gelooft dan gaat hij inderdaad vaak door krankzinnig gevaarlijke proeven heen, zonder dat er ook maar iets gebeurt.

Een voorbeeld, dat u tegenwoordig nog kunt vinden in het fakirisme, is het lopen over de Z.g. zwaardentrap. Dit zijn werkelijk scherp geslepen zwaarden. Natuurlijk wordt een dergelijke proef wel eens vervalst, maar over het algemeen gaat het hier werkelijk om dunne, scherpe zwaarden. Hierbij zijn natuurlijk bepaalde regels noodzakelijk. O.a.: zet de voet rechtop, steunend op het grootste vlak, breng het gewicht geleidelijk over, etc. Maar vooral: zorg, dat de druk steeds recht op het scherp blijft. Dat is de technische kant ervan.

Maar hoe komt het dan, dat zo weinig mensen leren deze kunst volledig te beoefenen? Heel eenvoudig, omdat de werkelijke fakir, die ermee werkt, niet alleen een kundigheid heeft; hij heeft een geloof. Hij gelooft, dat hij op het ogenblik, dat hij over die trap loopt, zich aan een oordeel van de goden onderwerpt. Hij weet, dat hij goed is. Daarom wordt hij onkwetsbaar.

In de inwijdingen zien wij precies hetzelfde element. De psychische instelling van degeen, die de inwijding ondergaat, is bepalend voor het succes. Er zijn mensen geweest, die werkelijk als krankzinnigen terugkwamen uit een dergelijke inwijdingsbeproeving. Ze werden misschien in een van de elementen plotseling door angst bevangen. Ze werden beroerd door een slang en zij velden zich dus niet verwant met de natuur, Zij meenden dus vergiftigd te worden. Zij konden de tijd niet voldoende uitschakelen om een vuurpref te doorstaan en al die dingen meer. Zij faalden, omdat zij .zelf niet komen tot de aanvaarding van de symbolen als werkelijkheid,

Dit is de magische achtergrond van de oude inwijding. Alle rituelen zijn daarbij van voorbijgaande aard. En ofschoon sommige daarvan volgens onze moderne opvattingen erg obsceen zouden zijn (langzaam maar zeker worden ze minder obsceen maar dat hebben ze te danken aan bepaalde auteurs van deze tijd), zijn. Andere daarentegen voor u onvoorstelbaar dom en dwaas. Maar alle geven ze resultaten. Resultaten, opdat .- vreemd genoeg de mens door zijn geloof krachten kan verwerven; door de overdrachtelijke magie die hij gebruikt krachten en toestanden in zich kan doen ontstaan en naar buiten toe zelf invloeden kan genereren, die eigenlijk niet behoren tot het normaal menselijk bestaan. En waarom niet. Omdat de inwijding in feite ten deel heeft om de mens los te maken van de mensheid, zoals hij die kent.

Het is niet voor niets dat bepaalde inwijdingen begonnen met een bad (o.a. de Eleusinische), dat bepaalde inwijdingen begonnen met een maaltijd en andere juist weer met een periode van vasten, sommige van 28 dagen. Hier werd doodeenvoudig een reiniging, een zuivering, een verandering van toestand gesuggereerd. Want om werkelijk ingewijd te zijn moet je beseffen, dat je nooit kunt behoren tot de mensheid, zoals je die ziet en gelijktijdig -je bewust kunt zijn van de kracht, die de mensheid beweegt. Dat wil niet zeggen, dat je boven die mensheid moet staan. Maar het wil zeggen, dat je deel-zijn ervan geen onderworpenheid meer mag inhouden. Vrijmaking, dat is het typische principe van. al die oude inwijdingen.

De magie, die erbij voorkomt, is soms wel van een vreemde soort. Als u in een kerk zoudt komen en u zoudt daar een oude heer met een uitgebreid hoofddeksel en een paar rinkelbommen rond u zien springen als een halve dwaas, totdat hij ineens zakt, dan zegt u waarschijnlijk; "Ik vind het een mooie vertoning", of; "Ik vind het nutteloos," Maar als u gaat beseffen dat die mens een kring van kracht rond u legt, waardoor u veilig zult zijn, dan is elke beweging van die man, elk geluid alleen maar een versterking van uw zekerheid. In bepaalde Egyptische inwijdingen kwam dat nl. voor.

Als u wordt geconfronteerd met een aantal mensen, die b.v. op hun hoofd gaan staan. (iets wat bij een bepaalde Indische inwijding voorkomt), dan zoudt u zich afvragen: Zijn die lui nu gek of niet? Neen, ze willen u duidelijk maken, dat u de zaak nog niet ziet, zoals zij er is een verschil in standpunt, Zij treden met hun voeten de hemel en dragen de aarde. Als u dat

begrijpt en u ziet, dat zij allen de wereld dragen waarop u loopt, opdat u veilig zult zijn, dan voelt u zich zozeer beschermd door die kring, dat u het gevoel krijgt: ik kan. die aarde ook wel dragen,

Zelfs de maaltijden van het eerste christendom, die ook zo nu en dan weer beginnen te herleven, de agape (de liefdemaaltijd), had een typisch element van eenheid. Hier werd alles van bezit, van rang, van stand, van persoonlijkheid terzijde gesteld. Is het niet duidelijk, dat door het wegvagen van het onderscheid, het opgaan in het geheel, een ieder voor zich tijdens deze liefdemaaltijd de gelijke was van ieder ander? Men heeft later die praktijken afgeschaft, omdat juist tijdens die maaltijden vaak de gave van profetie werd beoefend en ook andere ongewone verschijnselen zich vertoonden. Dat paste niet in een organisatorische opzet. Maar vreemd, dat hier weer een magisch element meespreekt.

Wij zijn allen gelijk. En naarmate dus in het christendom (dat is ook typerend) de ongelijkheid tussen de priester als gezaghebber en de gelovige als onderdaan werd uitgebreid, zien wij het verschil van communiceren. Niet alleen dat er uit andere vaten werd, gedronken. In de middeleeuwen drónk men uit edel metaal, terwijl de anderen meestal dronken uit een aaiden kan of vat, als er wijn werd gedronken. Maar op den duur gaat men zelfs zover, dat men alleen de ouwel of het brood nog deelt met de gelovige en dit wordt zelfs niet meer van hetzelfde brood gebroken. Er is een verschil in de ouwel voor de priester en voor de gewone mensen. Hier wordt dus kennelijk het onderscheid scherper gemaakt. De mensen zullen dat wel niet zo ervaren. Ze zullen denken over een sacrament. Maar de magische werking van de eenheid, de eenwording, is daarmee ergens ongedaan gemaakt.

Zo kun je dus eigenlijk uit al die vreemde denkbeelden en gebruiken je conclusies gaan trekken. En dat zou ik dan ook vanavond willen doen.

In de eerste plaats De symbolen, die mij in staat stellen mijn persoonlijk verbonden zijn met de enkelingen en de enkele waarden in de wereld terzijde te stellen om daarvoor in de plaats een eenheid te bereiken - al dan niet symbolisch - met de totale wereld, geven mij de mogelijkheid de totale wereld te begrijpen en de werkingen daarin te kennen,

Het is duidelijk, dat hieruit voorkennis van feiten, inzicht in mogelijkheden, maar ook kennis omtrent normaal verborgen waarden zal ontstaan. Zodra ik een ben met het geheel, spreekt het geheel in mij. Ik ben niet meer een mens, die denkt als een mens; ik ben het brandpunt geworden van alle denkende mensen op deze wereld. En ik selecteer niet alleen uit datgene, wat in mijn hersens aanwezig is, maar ik kan elk punt dat ik aanvoel aanvullen met het bewustzijn van de mensheid. Ik beschik niet alleen meer over mijn eigen kracht van -leven, want mijn levenskracht is vervlochten met die van de hele mensheid. De levenskracht van de gehele mensheid staat mij dus ter beschikking, indien ik kracht nodig heb. Geestelijke waarden, die ik zelf niet bezit, bezitten andere mensen misschien. Ik kan over die waarden beschikken, want ik ben deel van die anderen; en die anderen zijn deel van mij. Ik ben deel van het geheel geworden.

Wie zich kan onttrekken aan de beperkingen van het persoonlijk bestaan, vindt dus een zekere inwijding. Deze inwijding impliceert een toenemende mogelijkheid om te beschikken over wat men dan wel het gemeenschappelijk bovenbewustzijn noemt plus de gemeenschappelijke levenskracht.

In de tweede plaats: Het is niet mogelijk als mens en in de beperktheid van een menselijk bestaan uitdrukking te geven aan al die dingen, die op een kosmisch niveau erkend, beleefd of benaderd worden. Maar ik kan altijd wel een symbool vinden, waardoor ik datgene, wat voor mij groot-kosmisch een werkelijkheid is, kan uitbeelden. De uitbeelding is - gezien de stoffelijke beperktheid gelijktijdig de realisatie van de geestelijke verwezenlijking. Hier is alle idee omtrent sacramentale en magische handelingen, bezweringen, eenheid, gemeenschappelijke verheffing tot hogere waarde zonder meer aanwezig.

We weten, dat in de oudheid vaak godenverhalen als een soort toneelstuk werden opgevoerd o.a. in Eleusis, maar ook bij vele Isis-tempels en in sommige grote tempels in Egypte en in Babylon. Die uitbeelding op zichzelf was niet zo belangrijk, Het belangrijke was, dat mensen het godenlot konden uitbeelden en dat hierbij voor een groot deel improvisatie in het spel was;

het algemene verloop stond vast, maar niet de persoonlijke reactie. Hierdoor kon de mens zich a.h.w, god gevoelen of een met de god. Door op die manier te acteren ontstond er dus weer een overeenkomst tussen een geestelijk niveau en een aardse handeling, zij het symbolisch. Deze handeling maakte het geestelijke niveau toegankelijk. Daardoor kon de kracht en het weten uit de geest worden geput, dat in de rol alleen maar werd aangeduid, Degeen, die de rol had gespeeld, beschikte na afloop inderdaad over een grotere kennis, een groter inzicht of een grotere kracht.

Het klinkt allemaal wel een beetje ongelooflijk. Maar dat is eigenlijk het geheim van die oude inwijdingen: Iets, wat wij magie noemen of- overdrachtelijke magie. Iets, wat we symboliek roemen, maar dat in wezen, berust op het afstemmen van een bewust-strevende mens op een groter geheel., waarvan hij zozeer deel kan worden, dat hij vanuit dit geheel - ook in zijn persoonlijke vorm - allerhande waarden kan weergeven en waarmaken.

In de moderne tijd is veel van dit alles teloor gegaan. De oude inwijdingsinstituten bestaan niet meer., De inwijding van vandaag is niet meer de priesterlijke inwijding. Ze is veeleer de persoonlijke bewustwording. De lering en de wacht bij de goden in de tempel van voorheen is geworden tot het onderling debat, het trachten je eigen gedachten voor anderen te formuleren of wel gezamenlijk een zekere ritus volbrengen. Dat wil echter niet zeggen, dat de oerwaarden teloor zijn gegaan.

De oerwaarden van de oude inwijding, de werkelijke bewustwording, die door het een-zijn met het hogere bestaan, is wel degelijk aanwezig, mits de mens zich maar realiseert, dat de bloeddoop, het z.g. drie dagen in de doodkist rusten (wat in Egypte bij sommige inwijdingen gebeurde en al die andere inwijdingen, het symbool waren van een ontkennen van de eigen gedetailleerde wereld. Zodra je je eigen beperkte persoonlijkheid a.h.w. kunt zien sterven en daarvoor de eenheid met de totale persoonlijkheid kunt aanvaarden, dan heb je wat men in de oudheid en ook heden nog zou meten noemen: ware inwijding. En deze is ook heden voor een ieder, die waarlijk en oprecht streeft, misschien langs eigen weg en met eigen symbolen, bereikbaar.

TAKEN

Oprachten. Noodzakelijk te verrichten werkzaamheden. Een verplicht zijn, zelfs zonder dat je weet waarom. Ik heb een levenstaak, zo zegt de mens. Maar hij weet niet wat die taak in wezen inhoudt. Hij weet slechts, dat hij niet aan zichzelf kan beantwoorden, tenzij hij bepaalde dingen doet en waarmaakt.

Men zal soms in zijn leven vele verschillende doelen willen nastreven, maar men zal ontdekken, dat men niet het een kan laten vallen of het ander. Men heeft vele bestrevingen en zij zijn het "ik" a,h.w, ingelegd en ingeschapen. Daaraan niet beantwoorden zou zijn jezelf in onvrede storten; het gevoel hebben dat je eigenlijk tekort bent geschoten. En zo heeft haast iedereen in zijn leven wel een of meer taken, waaraan hij zich zou willen onttrekken en toch niet kán onttrekken.

Zo kent een ieder in zijn leven bepaalde gebeurtenissen, bepaalde ontwikkelingen, die hij zou kunnen vermijden, maar die hij niet wil vermijden, ofschoon hij ze toch niet zo wenst als ze optreden. Hier ligt de kern van het menselijk leven in de taak.

De taak zelf is misschien vak meer een symbool dan een werkelijkheid. Ze zou anders kunnen zijn, Maar de mens zelf met zijn denken, met zijn wezen, met zijn leven, moet beantwoorden aan iets, wat hij in zich als harmonie, als het lichte, het juiste, het goede erkent. Dit zijn maar woorden, want niemand weet wat licht of juist of goed is. Maar een ieder weet, dat hij niet volledig zou zijn, niet waarlijk zichzelf, niet zou beantwoorden aan hetgeen hij wil zijn, indien hij een van die dingen niet zou doen, zou ontkennen of verwaarlozen.

De taken zijn ergens de afwikkeling van wat men het noodleef noemt, dat in vele levens is vergaard: het karma. Het bewustzijn, dat erkenning en beleving nodig heeft om eindelijk een begrip te krijgen van leven en wereld, dat verdergaat dan wat nu bereikbaar is.

Taken zijn de uitdrukking van je eigen verbondenheid; niet alleen met een menselijke wereld, maar ook met een geestelijke wereld en geestelijke krachten. Ze zijn zelfs de uitdrukking van je verbondenheid met een bepaalde geestelijke reeks van heersende invloeden. Voor jezelf weet je het niet. Je volvoert je taak moeizaam, soms haast protesterend, soms in een droeve gelatenheid ondergaande. Maar zonder die taak zou je niet kunnen bestaan, niet kunnen leven. Want een mens kan niet waarlijk leven met zichzelf, bewust leven in zichzelf en bewust erkennen vanuit zichzelf, indien hij aan het verplicht zijn, dat hij erkent, niet voldoet.

Er zijn weinig banden, die kosmische gezien onveranderlijk zijn. De mens echter maakt banden, die onveranderlijk zijn; Hij vormt ze uit gewoonte. Hij vormt ze uit menselijke begrippen. Hij vormt ze uit innerlijke gevoelens. En omdat hij eerst zichzelf trouw moet zijn om trouw te kunnen zijn aan het hogere dat hij in zich erkent, draagt hij de taak, volvoert hij de taak en werkt en zwoegt hij een heel leven lang, niet beseffende misschien hoezeer hij juist daaruit de vrijheid voor zichzelf gewint.

Taken zijn de moeizame treden van een trap, die wij bestijgen. Een trap, die misschien niet voert naar een hemelrijk, maar die soms voert naar een toren, vanwaar wij kunnen uitzien over de wereld en kunnen zeggen Dit is het land, waarin ik leef. Dit is hetgeen, waarvoor ik leef.

Zo, indien u taken schijnen opgelegd te zijn in dit leven en ze soms zwaar zijn, realiseer u, dat u door eerlijk en zo goed mogelijk de taak te vervullen uzelf een bewustzijn verschafft, dat geestelijke vrijdom en innerlijk vermogen met zich brengt. Vermogens zo groot, dat soms tijdens uw bestaan - haast ongemerkt en schijnbaar natuurlijk - de dingen in uw leven teniet gaan en veranderen, die u eens hebben geketend en waarvan u zich niet kon losmaken. U overwint veel zonder te beseffen waarom, indien u uw taak hebt vervuld.

Uw taak op aarde is tenminste tweeledige

In de eerste plaats waarlijk mens te zijn volgens uw beste besef van mens zijn.

In de tweede plaats; waarlijk goed te zijn (d.w.z. harmonisch te zijn met de voor u belangrijke waarden, zoals u ze in u draagt en erkent.

Voor sommigen is daarbij nog een derde taak aanwezige het vinden van de juiste uitdrukking voor de krachten, die in hen leven, voor het besef dat hen beweegt, opdat in hun wereld de harmonie groter moge worden en zij in zichzelf juister de kosmische harmonie moge zien.

DE JUISTE HOUDING

Een vreemd woord: juist. Wat is juist? Iets kan juist zijn in de ogen van anderen en voor mij onjuist. Iets kan voor mij juist en goed zijn en toch voor anderen onaanvaardbaar. Wat is dan een juiste houding?

Een mens, die innerlijk gelooft aan zijn verbondenheid met het Eeuwige, met God, kan geloof ik niet uitgaan van wat anderen zeggen. Voor deze mens zal het hele leven en al hetgeen in dat leven van belang is, worden bepaald door de wijze, waarop hij zichzelf erkent, in zichzelf een noodzaak tot uiting vindt en daarnaast zelf ook het vermogen om God waar te maken ontdekt. Dit impliceert, dat de juiste houding zeker niet de houding is, die anderen voorschrijven.

De juiste houding is individueel-, Wat ben ik? Wat is voor mij belangrijk? Wat is hetgeen mij in harmonie met de wereld en met het Al mijzelf kan doen zijn? Wat voel ik in mij als een waarheid, die groter is dan ikzelf? Hoe kan ik die waarmaken? Dat zijn de vragen, waarop je antwoord moet geven, indien je een juiste houding wilt vinden.

Een juiste houding kan van ogenblik tot ogenblik veranderen. Want je eigen besef van God mag dan altijd hetzelfde zijn, maar de wereld rond je is t.a.v. die God en van je eigen wezen een voortdurend wisselende. Wat vandaag goed is, kan morgen verkeerd zijn. Wat nu verkeerd is, kan morgen zelfs een dringende noodzaak worden. Mijn juiste houding is dus etenslijk gezien: een zekere mate van opportunisme. Maar dan een opportunisme, dat niet is gericht op het "ik" of alleen op het eigen "ik" en de belangen daarvan. Het moet een opportunisme zijn, waarbij men alles wat de vreugde, de harmonie, de vrede, het geluk in de wereld kan vergroten, al datgene waardoor wat 3n je leeft als een lichtende waarheid, als een bron van zekerheid buiten je kenbaar kan worden.

Een juiste houding is: jezelf waar te maken, zoals je de kracht die in je leeft erkent en met alle middelen de waarheid, die je bent, die je beseft, uit te drukken. En dat in een zo groot mogelijke harmonie met alles rond je.

De juiste houding is; voortdurend je aan te passen met een flexibiliteit van reactie en gedachte, zonder daarbij jezelf prijs te geven, of de kracht die in je is te verloochenen

Zoals de wereld verandert, roet mijn reactie op de wereld veranderen. En naarmate ik in mijzelf meer wan,,r blijf en getrouw aan mijzelf en aan de kracht in mij, zal juist door deze voortdurende aanpassing aan de wereld rond mij de -kracht in mij spreken, de werkelijkheid voor mij meer benaderbaar worden en zal ik - dank zij een juiste houding in hit leven - ook de juiste verhouding vinden tussen mijzelf en de grote Xosmos, waarvan ik deel ben.

LES 8 - THEORIE EN PRAKTIJK

Wanneer wij filosoferen - en vooral wel in de occulte sfeer - is het betrekkelijk eenvoudig ons een wereldbeeld op te bouwen, dat helemaal beantwoordt aan onze behoeften en dat geheel deel is van hetgeen wij als juist beschouwen. Op het ogenblik echter, dat wij praktisch moeten gaan werken met de theorieën, die wij hebben ontwikkeld, blijken er moeilijkheden te rijzen. De theorie is als het ware een speeltuig, een afzonderlijk wereldje geworden, en het omzetten in praktijk stuit op moeilijkheden. Ik zou in deze les graag de nadruk willen leggen op de mogelijkheid om de theorie en de praktijk in elkaar te doen overgaan.

De grondstelling, die u steeds weer zult aantreffen, kan eenvoudig worden geformuleerd:

Er is een kracht, waaruit alles voortkomt. Deze kracht is in en rond mij; ze is overal aanwezig. In deze kracht is alles mogelijk, wat binnen de schepping als mogelijkheid kan worden beseft. Dies kan alles, wat door mij als mogelijk kan worden beseft, door mij verwezenlijkt worden.

Deze betrekkelijk simplistische redenering heeft zekere nadelen. Zij brengt een mens vaak in de waan, dat - als hij maar doet alsof - de zaak vanzelf waai zal worden; en dit is zeker niet het geval.

In de theorieën, die men opbouwt, kennen wij b.v. de invloed van de sterren. Wij kennen de kabbalistische betekenis van uw naam; de kabbalistische waarden van uw geboortetal. Al dergelijke dingen zijn theoretisch. Je kunt er zeer veel mee berekenen, maar je kunt de feiten niet precies aanduiden. Een duiden van feiten, onverschillig uit welke bron dit occult wordt verworven en geprojecteerd, is altijd afhankelijk van de instelling van de persoon zelf. Hoe komt het dan, dat de ene mens in staat is om aan de hand van een summier horoscoop, een eenvoudige kabbalistische berekening of het vallen van kaarten een reëel en later ook controleerbaar toekomstbeeld te geven, terwijl een ander dat niet kan? Ik meen nl., dat we hier voor theorie en praktijk al een heel aardige testcase hebben. Wel, het is heel eenvoudig;

Naarmate mijn theoretische kennis groter wordt, ga ik meer en meer van het standpunt uit dat de theorie die ik huldig deel is van hetgeen er bestaat. Anders gezegd: Ik breng mijn theoretische stellingen over in de werkelijkheid en maak daarmee de werkelijkheid dominant, ook wat betreft mijn eigen mogelijkheden. Het is duidelijk, dat ik via het theoretische systeem dus alleen bepaalde algemeenheden kan afleiden, die er in die werkelijkheid bestaan. Ik kan misschien bepaalde tendensen voorzien, maar zodra het komt tot concrete feiten, loop ik ergens vast; want die feiten liggen voor mij niet vast.

In mijn werkelijkheid zijn er vele mogelijkheden. Ik kan een bepaalde bias (een zeker bevooroordeeld zijn van de omstandigheden in een bepaalde richting) nog wel berekenen, maar ik kan niet precies zeggen wat er gebeurt. Nu ga ik de theorie herleiden tot iets veel eenvoudigers:

Deze theorie - hoe simplistisch ook gesteld - is de werkelijkheid. De werkelijkheid kan zich daaraan niet onttrekken. Dat houdt in, dat de theorie de werkelijkheid in zeer hoge mate voor mij domineert. En nu het eigenaardige: Hierdoor interpreteer ik nu niet meer in feite datgene, wat door de horoscoop, de kabbalistische berekening, de val van kaarten, het koffiedik, de theebladeren e.d. wordt gedicteerd. Het systeem is eigenlijk teloor gegaan. Daarvoor in de plaats komt - aan de hand van dit middel - mijn zien in de werkelijke ontwikkeling. In plaats van dat ik de toekomst beschouw, verplaats ik mij naar die toekomst en constateer vanuit, dat punt iets, wat dan eigenlijk reeds verleden begint te worden.

Hier zien we dus een heel groot verschil. In de theorie ga ik uit van het heden en ik leef naar de toekomst toe. In de praktijk, die echter de grootste resultaten oplevert, ga ik uit van mijn in-die-toekomst-zijn. Ik schakel mijn wereld uit. Ik lees af wat er in die toekomst als herinnering en als weten aanwezig is, en zeg dit of breng dit dan tot uiting in de tijd, waarin ik

ben begonnen met het experiment. Dit heen en weer reizen in de tijd brengt mij dan de mogelijkheid om feiten met een redelijke zekerheid te constateren.

Het wordt natuurlijk moeilijker, indien wij ons moeten bezighouden met b.v. de magische praktijk, waarin we ook zeer vele theorieën kennen, maar waarbij de grote moeilijkheid altijd weer ligt in het feit, dat deze magische theorieën buiten de werkelijkheid staan.

Als ik een magische actie begin om daarmee iets waar te maken, is zij in feite reeds mislukt; want dan accepteer ik de waarden van de wereld, waarin ik leef. Ik probeer ze te wijzigen; maar dit wijzigen kan alleen, indien ik ergens de begrenzingen van dit heden absoluut kan ontkennen. De theoretische magiër bereikt over het algemeen dan ook betrekkelijk weinig.

Maar wat doet de praktische magiër? Hij houdt zich niet bezig met de theorie. Theorie is voor hem alleen de rationalisatie van hetgeen hij leeft; niet de stimulans tot handelen in zijn leven. Voor hem is het dus doodeenvoudig om te reageren op zijn geloofswereld (want dat is het in feite) en daarin normaal te handelen, spontaan die dingen tot stand te brengen, welke in de wereld, die anderen als werkelijkheid beschouwen, inderdaad invloed hebben.

Ik kan u hier het voorbeeld geven van b.v. het gebruik van het bekende kneedpoppetje. Maak een poppetje van was (in het westen moet men het volgens middeleeuws geloof bovendien nog laten dopen of volgens de godsdienstige rite zelf dopen en dan nog wel met de naam van degen, die het moet voorstellen).

Dit waspoppetje kan dan (vooral als daarin een haarlok, een stukje nagel of iets dergelijks van de persoon in kwestie is verwerkt). worden gebruikt als een direct simulacrum. Het is een geworden met de persoon; wat aan het poppetje gebeurt, gebeurt aan de persoon zelf en omgekeerd.

Nu zult u zeggen: Dat is eenvoudig. Maar u zoudt zich verbazen, als u wist hoeveel mensen hebben geprobeerd een dergelijke proef te nemen en met al hun naaldsteken er nog niet eens toe zijn gekomen om een ander een lichte verkoudheid te bezorgen. Wat mankeerde namelijk? Zij zagen het poppetje als middel. Maar de spontane magiër maakt dit verschil niet. Voor hem is hier geen sprake van een poppetje. Voor hem is hier de persoon zelf. Dat die persoon nog ergens anders bestaat, interesseert hem helemaal niet. Het gaat er absoluut niet om wat die andere persoon zal moeten ondergaan; het gaat erom wat hij het poppetje aandoet. En nu het typische:

Hierdoor komt in de eerste plaats wat men noemt "een geestelijk rapport" tot stand. Dat wil zeggen: er is een zeer sterk suggestieve overdracht van de emotionele impuls van de magiër op de persoon, die hij immers voor zich ziet in het poppetje.

In de tweede plaats: de reacties, die de magiër in het poppetje aanvoelt (want in dit geval voelt hij die reacties aan) zijn gelijk aan die van de persoon, want hij leest niet het poppetje af, maar de werkelijke persoon. De symbolische handeling is niets anders dan het- richten van een geestelijke energie. Er behoren nog twee andere trucjes bij, die ik u tot mijn spijt liever niet verraad. U zult er geen gebruik van maken, maar wie weet wie dit leest en misschien toch ergens een vijand heeft. De beschrijving en de procedure is dus niet volledig, maar ze is wel volledig genoeg om u te laten zien dat er een verschil bestaat tussen theorie en praktijk.

De theorie mag dan ook nooit worden beschouwd - en zeker niet in het occultisme - als een methodiek, op grond waarvan men dan wel eens in de realiteit iets praktisch kan waarmaken. De theorie is in tegendeel een oriëntatie. Zij is een landkaart, een landschapsbeschrijving van een mogelijke wereld. Hierin verplaats ik mijzelf. Zodra ik mijn theorieën niet meer ga toetsen aan de werkelijkheid, maar uit de theorie een werkelijkheid heb gebouwd waarin ik ageer, heb ik plotseling de praktijk bereikt, die ook in mijn eigen wereld merkbaar is.

Er zijn altijd weer mislukkingen. Mislukkingen op velerlei terrein. Het is begrijpelijk, dat iemand op een gegeven ogenblik zegt: Als ik zeg, dat ik de Christus ben, dan is dat waar. Maar is dat waar? Voor die persoon, ja. Het feit, dat hij het nodig vindt te zeggen, dat hij de Christus is, impliceert dat hij het niet helemaal gelooft. Dan kan hij op grond van deze verklaring ook niet de macht uitoefenen en de krachten manifesteren, die de Christus eigen

zijn. Indien zo iemand dat toch gaat doen, komen wij terecht in een proces van zelf begoocheling.

Op soortgelijke wijze kun je b.v. een bepaalde inwijding hebben. Iemand, die zegt dat hij ingewijd is, moet zichzelf ervan overtuigen. Daar hij zichzelf ervan overtuigt, meet hij in feite nog steeds met de maatstaven van de wereld, waarin de niet-ingewijde leeft. Hoe kan hij dan gebruik maken van de gaven en mogelijkheden van de ware ingewijde?

Hier ziet u dus dit wonderlijke aspect, dat in het gehele occulte bestaan altijd weer een rol speelt. De praktijk van het occultisme is niet het in praktijk brengen van de theorie in je eigen wereld. Het is jezelf oriënteren in een wereld, die met de vroeger gekende wereld weinig of niets gemeen heeft en in die wereld ageren. En als je dat doet, dan blijkt dat die wereld op het punt, waarop werd geageerd, realiteit werd in de eigen wereld.

Dan wil ik nu proberen om aan de hand van, theorie en praktijk een formulering te vinden voor werkelijkheid. Dan stel ik:

1. Al hetgeen volgens het occultisme mogelijk is, is een feitelijke eigenschap van de mens. Kan men een bepaalde occulte mogelijkheid niet zien als een werkelijk deel van het eigen "ik", dan zal men daarmee geen resultaten kunnen behalen. Daarom is het voor een ieder, die met het occultisme wil werken, van het allergrootste belang, dat hij zich allereerst realiseert in welke krachten en mogelijkheden hij in verband met zichzelf gelooft. Dus niet: zou ik dit kunnen bereiken? Maar: dit is deel van mij. Ik behoef het alleen maar te ontwikkelen.
2. Men moet zich goed realiseren dat de occulte wereld heel andere maatstaven, wetten en regels kent dan de normale wereld. U leeft in een wereld, die gevormd is door gebruiken, mode, moraal voortkomende uit de gemeenschap; die verder ongetwijfeld mede wordt bepaald door persoonlijke gevoelens en emoties, die ontstaan zijn uit de communiteitsopvattingen. Dus wederom een weergave van de werkelijkheid, waarin men gemeenschappelijk schijnt te bestaan. In de occulte wereld gelden al die waarden niet of zelfs geheel anders. Er zijn occulte werelden bij, waar het beter is te verliezen in een strijd dan te winnen. Want hij die verliest, heeft daardoor een zeggenschap gekregen, die de overwinnaar niet zal vinden. Deze kent slechts een additionele verplichting. Leef ik in die occulte wereld, dan moet ik dus ook bereid zijn om mijn nederlaag als een overwinning te beschouwen. Ik moet de waarden omkeren.

Het kan zijn, dat bepaalde gedragsnormen gelden: b.v. kleding. Indien ik aan bepaalde occulte rituelen deelneem, dan moet mijn kleding daaraan zijn aangepast. Heel vaak wordt gevraagd naar nieuwe, althans geheel gereinigde kleding, lichamelijke reiniging. Soms is die kleding sterk afwijkend van de normale. Denkt u eens aan de middeleeuwse tovenaars, die toch wel sterk afweek van het gebruikelijke kledingspatroon. Dat klinkt misschien weer vreemds Maar pas als je die kleding of die wijze van uitdrukking voor jezelf als de normale kunt zien (niet als het exceptionele), stap je daarmee ook in de figuur, die je anders alleen maar uitbeeldt.

Kortom, op elk punt, waarop ik mij kunstmatig moet verwijderen van de in mijn wereld geldende normen om te komen tot de toepassing van het magisch of occult gewenste, speel ik een rol en ben mij daarvan bewust. Resultaat: nil.

Logische conclusies Wanneer ik nadenk over occulte mogelijkheden en procedures, zal ik mij allereerst moeten afvragen. In hoeverre het daarin als normaal of als noodzakelijk gestelde voor mij zonder meer gewoon kan zijn. Ik moet het buitengewone wegwerken. Dan pas kan ik werken via een dergelijke rite, een dergelijke methode.

3. Vele fenomenen, die in het occultisme voorkomen, worden op aarde beschouwd als afzonderlijke en vaak zeer sterk onderscheiden functies. Men zal b.v. zeggen: Een medium kan geen magnetiseur, een magnetiseur geen medium zijn. Een hypnotiseur is niet geschikt voor het ontvangen van inspiratieve mededelingen. Een helderziende zal over het algemeen niet in staat zijn om positief-magisch in te werken, en dergelijke

verklaringen. Dat komt, omdat men elk van deze functies beschouwt als iets afzonderlijks. In feite is dit niet waar. Het occultisme geeft ons in vele verschillende facetten een geestelijke (kosmische) totaliteit, welke in elke persoonlijkheid volledig bestaat, maar door die persoonlijkheid alleen kan worden gebruikt, indien de persoon dit accepteert. Daarbij geldt verder, dat - naarmate men zich in eigen visie en denken meer beperkt tot een enkel facet - de mogelijkheden van dat facet geringer worden.

Dan is de conclusie wederom duidelijk:

Hij, die zich met het occultisme bezighoudt make geen verschil tussen alle omschreven fenomenen daarvan, maar beschouwe deze alle als een uitingsvorm van een en dezelfde kracht. Dat houdt verder in dat iemand, die in het occultisme voor zichzelf eenmaal een bewijs van occult vermogen - op welk terrein dan ook - heeft geleverd, hierdoor in staat zal zijn op zichzelf te vertrouwen t.a.v. elk ander facet.

De praktische raadgeving zou hier moeten zijns Zoek het voor u aanvaardbare en logische punt van uitgang. Begin daar te werken en overtuig u, zodat het gehele occulte terrein voor u gemakkelijk te betreden is en deel uitmaakt van uw persoonlijke werkelijkheid.

Uit deze paar stellingen blijkt reeds, hoe groot uw eigen vermogen is om invloed uit te oefenen op wat u noemt: uw occult begaafd-zijn.

Er is echter aan dit alles wel een aantal beperkingen en richtlijnen te verbinden. Want als ik met de heorie bezig ben, dan word ik geconfronteerd met een bepaalde zienswijze. Deze zienswijze is dus niet noodzakelijkerwijze juist of de enig juiste. Indien u uitgaat van de stelling van b.v. een theosoof, een Engels magiër, een natuur-magiër uit Indonesië of ergens anders vandaan, dan zult u ontdekken: He, er zijn hier allerhande verschillen en zelfs tegenspraken te vinden. Toch blijkt, dat elk van die mensen op eigen terrein iets kan bereiken. De grote vraag is dus voor u; Waar moet ik nu heen? Waar ligt de juiste theorie? Zodra ik mij bezig houd met de vraag: Wat is de juiste theorie? loop ik vast. Elke theorie is in wezen slechts ten dele juist. Zij omvat nimmer het totaal en geeft vaak van een deel van het totaal een zodanig eenzijdige verklaring of toelichting, dat hierdoor zelfs een onjuiste benadering van de totaliteit in de hand wordt gewerkt. Ik heb dus aan al die theorieën niet veel, tenzij ik ze gebruik als een uitgangspunt voor mijzelf. Het werkelijk occultisme is niet gebaseerd- op wat daaromtrent bekend is, want dat is voor een groot gedeelte misleidend, eenzijdig en soms zelfs uitgesproken humbug. Het gaat erom: wat doet dit in mij ontstaan? Wat er in mij ontstaat nl. is belangrijk, niet het andere. U kunt tienduizendmaal een bepaalde stelling horen - of dat nu van the Church of Christ Scientists is of van de een of andere brahmaan, Goeroe of Mahatma - in al die gevallen zult u ergens een twijfel houden. U neemt de zaak verstandelijk aan, maar niet gevoelsmatig. En daar ligt nu juist het criterium.

Indien ik een theorie alleen verstandelijk kan verwerken, dan kan ik haar alleen verwerken vanuit de wereld waarin ik leef; datgene wat ik volgens die wereld ben. Als ik gevoelsmatig een bepaald deel van die leer aanvaard en een ander deel verwerp, dan lijkt het er misschien op dat ik erg brutaal ben en tegen die grote leraren en meesters zeg: Jullie weten het niet. Maar dat is niet het geval. Ik zeg doodgewoon: Van hetgeen u mij leert, is alleen dit voor mij bruikbaar. Bruikbaar is voor mij al datgene in de theorie, waarmee ik een emotionele verbondenheid erken. AL het andere is ballast.

Ga dus bij uw zoeken naar een theoretische waarheid nimmer uit van een systeem, maar van uw emotionele reactie, uw innerlijk natuurlijk accepteren vare. bepaalde punten en eventueel de omschrijving daarvan. Doet u dit, dan selecteert u .uit de systemen die door mensen zijn ontworpen de waarden, die voor uw persoonlijke wereld, voor uw bestaan van groot belang zijn.

Hierop volgt dan als vanzelfsprekend de vraag van de praktijk weer. Want ik kan nu wel voelen dat iets waar is en toch bang zijn, dat ik voor gek sta. Ik kan mij dat als mens tenminste wel voorstellen. Zeg nu tegen uzelf: Wat is de consequentie van hetgeen ik als waar aanvoel? En probeer bij het overwegen van die consequentie na te gaan in hoeverre u ook door inzet van uw wil en door wat men ook wel opoffering pleegt te noemen een deel van dat erkende kunt

waar maken. Uw praktijk zal altijd berusten op datgene, wat u uit de theorieën. emotioneel hebt aanvaard en - zij het misschien met een overwinning van allerhand uit de eigen wereld voortkomende inzichten en aspecten - kunt waar maken. Hoe meer ik leef wat ik in de theorie als juist heb ervaren, hoe meer alles, wat in deze theorie en volgens mijn gevoel daaraan verbonden is, mijn werkelijkheid wordt.

Het zou mij op het ogenblik te ver voeren om hier het werkelijkheidsbesef nog verder te ontleden. Ik wil dus volstaan met enkele eenvoudige aanwijzingen in de juiste richting.

Werkelijk is al datgene, wat ik als zodanig ervaar. Hieraan kan de verklaring van anderen niet af of toedoen. Illustratie: Indien u het gevoel hebt, dat u voor geklopt, kan een ander u vertellen dat u er knap uitziet, maar zolang u daarin niet gelooft, gedraagt u zich in gezelschap toch eigenaardig. Wie dat niet gelooft, moet het maar eens proberen.

De praktische hantering van het occulte wordt voor de doorsnee-mens in de werkelijkheid eigenlijk bepaald door een soort noodzaak. Of je wilt of niet, als mens geloof je in zekere mate aan een noodlot. Je noemt het misschien karma, fatum, voorbeschikt-zijn of iets anders. Maar er is iets in je leven, wat je als onveranderlijk ervaart. Dit gevoel, dat bepaalde dingen nu eenmaal zo moeten zijn, zul je als mens eveneens hebben in die occulte realiteit. Je bent het in je leven niet altijd eens met het onvermijdelijke, zo zul je dit ook occult niet zijn. Maar indien je het gevoel hebt dat het onvermijdelijk is, dan krijg je daardoor eigenlijk pas de werkelijke overgave; nl. aan de realiteit, waarin het occulte mede speelt.

Er is geen gefixeerde werkelijkheid, die voor mensen kan gelden. Elke mens heeft een andere werkelijkheid, ook al kan men door de gemeenschappelijke en vaak vage termen zich ervan overtuigen dat men allemaal in dezelfde wereld leeft en dat alleen mensen wat verschillen. Maar wat u noemt- het verschil tussen twee mensen, is ook het verschil tussen de wijze, waarop zij een werkelijkheid beleven.

Ga nu eens uit vanuit standpunt, dat u alleen verantwoord, juist en met uw gehele persoonlijkheid kunt ageren volgens uw eigen werkelijkheid. Dan volgt daaruit toch ook - en ik zou haast zeggen onvermijdelijk - dat u een gevoel moet hebben dat u voor iets bent bestemd. U weet misschien zelf niet waarom u leeft, maar u kunt niet geloven dat het zinloos is. Als de dingen u in het leven overkomen, protesteert u wel, maar zolang u nog enig geloof hebt aan een hogere kracht, moet u ook geloven dat het ergens betekenis heeft.

Als u in uw persoonlijke werkelijkheid het occulte introduceert als een factor, die u niet alleen maar beredeneert maar ook gevoelt, zult u ook die occulte noodzaak zien voortkomen uit de omstandigheden. U wordt niet gebracht tot een zoeken naar het. occult bereiken of naar de magische procedure. De magische procedure, de occulte bereiking komen als een onvermijdelijk noodlot op u af. Ze vloeien voort uit hetgeen u bent en hetgeen u ziet als uw wereld. De onvermijdelijkheid hiervan is natuurlijk rationeel gezien een illusie. Emotioneel gezien is ze een feit. Vandaar moet u dus kuren uitgaan:

U denkt dat de dingen anders zouden moeten zijn. Dat moogt u doen, zoals u wild Maar indien u het idee hebt, dat u die wereld niet aan kunt, dat u het niet kunt veranderen in de wereld, moet u met de omstandigheden afrekenen.

De occultist, die vanuit zijn theorie of filosofie naar de praktijk wil overgaan, zal met die moeilijkheid te worstelen krijgen: Hij wil wel anders. Hij heeft geleerd, dat er andere mogelijkheden zijn. Maar hij komt er niet van af. Hij gaat misschien als genezer uit om patiënten te zoeken en hij vindt geen kip, die ziek genoeg is om haar aan zijn handen over te leven. Een ander zegt: Ik kan misschien genezen. Ik geloof het wel. Ik wil het zelfs wel eens proberen. Maar nu laten we het even rusten. En ineens, je weet niet waar vandaan, komen de patiënten opdagen, soms veel meer dan je eigenlijk prettig vindt. Je voelt je dan verplicht om eraan te werken en je bereikt er iets mee. Dit is dus wat ik bedoel met het onvermijdelijke:

Filosofisch gezien ligt de zaak zo: Op het ogenblik, dat ik voor mijzelf een beeld van het "ik" maak (dus mijn realiteit a.h.w. ga omschrijven en daarvan steeds meer voor mij concretiseer), kom ik terecht in z.g. harmonietin. Deze harmonieën zijn in feite niets anders dan een uitwisseling van invloeden, wederkerigheden. Het totaal van de mensheid en van de geest

heeft een gedachtenuitstraling. Indien ik mij op een bepaalde manier instel, zal mijn gedachtestraling a.h.w. gelijkgerichte stralingen kunnen beroeren en daardoor ook beroerd kunnen worden. Het is dus een contactkwesitie. Doordat dit contact ontstaat, ontstaat er iets wat je communicatie kunt noemen: een uitwisseling van werkelijkheidsgegevens t.a.v. het patroon. Waar dit optreedt, ontstaat de relatie; d.w.z. een lotsverbondenheid, een onvermijdelijkheid voor elkaar. Waar deze niet aanwezig is, kun je haar ook niet creëren.

Dit is allemaal theorie. Maar wat is de praktijk? De praktijk is zo eenvoudig. Als een mens uitgaat met de behoefte om vrolijk te zijn en hij verwacht die vrolijkheid niet van de wereld, dan wordt hij door mistroostigheid overspoeld; dan valt het allemaal tegen. Als diezelfde mens echter verwacht, dat die vrolijkheid in alle dingen aanwezig zal zijn, dan wordt hij gedragen door die vrolijkheid; dan komt ze hem overal tegemoet, zelfs op de meest onverwachte ogenblikken. Hoe komt dat? Omdat hier de eigen instelling uit de werkelijkheid, uit de totaliteit van invloeden, feiten en gedachten selecteert. Dat wil zeggen, dat mijn eigen vrolijkheid door de wereld wordt versterkte.

Indien ik nu een geen vrolijkheid zoek, maar ik ga uit van de menselijke bewogenheid en van een medelijden met de lijdende mensheid, dan zal ik met het lijden van de mensheid worden geconfronteerd. Maar indien ik uitga van het gevoel, dat ik het lijden kan veranderen of verminderen, dan wordt het lijden voor mij (het aangetrokken zijn. tot mij) een actie-factor. Ik ga daarin reageren en ik kan dus ook genezen.

Het wonderlijke van al deze dingen is wel, dat er rationeel en theoretisch meestal geen volledige verklaring is te geven. Je kunt niet precies verklaren hoe het komt, dat de suikerpillen van de ene dokter een patiënt meer goed doen dan de veel betere en in feite toch werkzaamere medicijnen van de andere. Je kunt evenmin verklaren waarom de ene predikant uw ziel kan beroeren en de andere u hoogstens in een geërgerde sluimering kan'-doen vervallen. Toch is het eigenlijk logisch, indien we de rede even uitschakelen. Want het gaat niet alleen om de medicijn, deze de dokter geeft, en het gaat niet om wat de prediker zegt, het gaat om het rapport, om de wijze waarop hij in uw werkelijkheid binnentreedt.

De medicus, die in de werkelijkheid van de patiënt binnentreedt als een positieve, genezende factor, is dit; beiden geloven het. De prediker, die zijn emoties weet te uiten achter de woorden of desnoods met de woorden, zal - al is zijn betoog veel minder zakelijk dan dat van 'n ander - een beantwoorden krijgen, omdat het antwoord niet alleen op het redelijk vlak ligt, maar wederom een rapport, een communicatie geeft met de emotie. De emotie achter de woorden is belangrijker geworden dan het argument, dan het woord zelf.

Deze dingen kunt u toch van mij wel aannemen. U kunt ze ook zelf ervaren. Maar dan is het toch logisch, dat ik hier ook de vraag stel. Hoe beziet u dan zelf het occultisme? Ziet u het als iets, wat alleen maar kán worden gebruikt; indien het precies past volgens uw wereld, uw tijd, uw inzicht? Of ziet u het als een werkelijkheid, waaraan Li. niet kunt ontkomen? Ziet u het als iets, wat aangepast moet zijn aan uw denken, zoals het uit de gemeenschap voortkomt, of ziet u het als een wereld, waarin bepaalde wetten eigenlijk niet meer bindend zijn, waarin andere regels en wetten regeren? Dat is heel belangrijk.

Ik kan u theorieën voorschotelen, totdat u blauw, geel en groen ziet van ellende. Ik kan u spreken over de praktijk en hoogstens de verwonderde vraag krijgen- Is dat dan werkelijk mogelijk? In beide gevallen faal ik.

Occulte filosofie zou toch in de eerste plaats moeten inhouden: de erkenning van de relatie tussen de werkelijkheid en de theorie. Ik ben voor de praktijk. Ik ben voor een praktijk, die voortkomt uit een gevoelsmatige erkenning, uit de spontane uiting.

Dan kom ik vanzelf aan. het laatste deel van dit betoog.

We kennen de spontane uiting. In sommige gevallen is het zoals de Duitser zegt "Mache", imitatie. Maar als je werkelijk spontaan reageert, reageer je meestal juist volgens je eigen maatstaf. De onjuistheid treedt pas op, indien je de eigen maatstaf vergelijkt met die van anderen.

In het occultisme nu moet ik de maatstaf van anderen terzijde kunnen zetten. Ik leef immers in mijn werkelijkheid; en het is de kracht van mijn God, die door mij werkt. Als ik date. een denkbeeld krijg, ik denk "dat zal goed zijn", dan moet ik niet onmiddellijk er achteraan zeggen: Hier komt de spontane gedachtenuitbeelding. Dit. 'Dan moet ik voor mijzelf zeggen: Kan ik hier gevoelsmatig iets mee bereiken? Wil ik iets ermee bereiken? Zo niet, keer dan terug tot de algemene werkelijkheid. Maar als u werkelijk behoefte hebt om er iets verder mee te komen, dan moet u op die impulsen toch wel letten. Spontaan betekent nl. ook: voortkomend uit het totale geheugen, zonder dat daar een redelijke werking bewust aan vooraf gaat.

Spontaniteit is de opwelling. Het is het niet-redelijke en dus ook niet door conventie, wereldbeeld en opvoeding gecontroleerd reageren, waarbij het ego, zoals het werkelijk in de stof bestaat en zich manifesteert, tot uiting komt volgens de realiteit, zoals die voor dat "ik" in de wereld aanwezig is.

Spontane opwellingen zijn daarom meer de aandacht waard dan men meestal zou denken. Het is natuurlijk aardig te zeggen, dat al die spontane opwellingen uit de hogere geest komen of dat zij een voortbrengsel zijn van inspiratief werkende entiteiten van elders. Dat is zeker niet altijd het geval. Maar wel is het waar, dat elke spontaan. rijzende gedachte een confrontatie is met de persoonlijke werkelijkheid, met het reële "ik". En vandaaruit gaan we dan weer verder.

Zolang ik om welke reden dan ook de conventie (dus het wereldbeeld, dat ik schijnbaar met anderen gemeen heb) belangrijk acht, mag ik niet alleen spontaan reageren (ik mag het alleen overlegd doen), maar ik mag bovendien niet verwachten ook occult iets te bereiken. Het occulte komt pas voort uit het beleven van mijn persoonlijke wereld en .dus ook vanuit de spontane reactie.

Een groot gedeelte van de occulte mogelijkheden, die er voor de menu bestaan, komen voort uit deze spontane denkbeelden die er in hen bestaan., Maar zij kunnen alleen dan tot occulte bereiking voeren, indien zij in het "ik" a.h.w. even spontaan en automatisch riet occulte mogelijkheden geassocieerd zijn. Dat is een heel belangrijk punt, waaraan u niet voorbij moogt zien. Anders zou iemand zeggen: Ik voel spontane bewondering voor een aardige kerel of een mooie vrouw, die daar voorbij gaat, dus jongens, laat ons in actie komen, Daar zit verder niets bij; het hoeft geen achtergrond. Maar als ik het gevoel heb: die persoon kan mij (in een seance of op een andere manier) helpen om een bepaald doel waar te maken, dan moet ik niet gaan beredeneren, dat het onwaarschijnlijk is of dat het eigenlijk niet mogelijk is of dat je het anders zou moeten doen. Dan moet ik zien, of die spontane opwelling in de realiteit te beleven is. Dan krijg ik namelijk resultaten.

Het zal u duidelijk zijn, zoals hopelijk ook in het overige betoog veel u redelijk duidelijk is, dat ik hiermede a.h.w. ten aanzien van theorie en praktijk meteen een brucelement heb aangesneden: een overbrugging.

De theorie nl. vormt beelden, die u associatief kunt gebruiken. De praktijk schept mogelijkheden; en t.a.v. die mogelijkheden bent u zich bewust. Waar deze beide spontaan samenkomen is de eigen werkelijkheid, waarin het theoretisch gekende en aangevoelde plus het praktisch erkenbare en aanvoelbare worden samengebracht tot een eenheid. Er ontstaat een versmelting van de persoonlijke, innerlijke wereld en de uiterlijke wereld. Elke kracht, die men zich in de geest of in de stof maar kan voorstellen, elk vermogen, elke mogelijkheid, is hiermede verbonden]

Wie dergelijke dingen terzijde tracht te schuiven, verwerpt of misschien onpractisch of onaanvaardbaar noemt, mag dit zeer zeker doen, mits hij/zij zich daarbij tevens realiseert, dat er voor het "ik" op dat moment geen andere weg bestaat tot het begeerde occulte resultaat, omdat de innerlijke werkelijkheid en de materie rond u niet op andere wijze in een voldoende harmonie kunnen worden gebracht, zodat de juiste communicatie, overdracht van krachten etc., kan ontstaan.

NOOT

Ik zou willen opmerken, dat een ieder, die bang is in eigen ogen of voor de wereld voor gek te staan, hierdoor zichzelf elke bereiking via spontane opwelling en zelfs via het in praktijk brengen van de occulte theorie in feite onmogelijk maakt.

Het gaat nimmer om uzelf. Zodra de spontane opwelling of de occulte doelstelling niet alleen het "ik" als middelpunt en doel kent, maar vandaaruit tenminste meer wil bereiken, zal men de normale vrees voor het ridicule, voor de onbeheerstheid, voor de reactie van anderen terzijde moeten stellen en zich moeten realiseren, dat niet de verwezenlijking van het voorgestelde zonder meer van belang is, maar veelal eerder de door de uiting van het spontaan opgewelde of de als juist besepte ontstane wisselwerking met de wereld van belang is.

MAGISCHE PROJECTIES

In het occultisme en in de magie komt de praktijk van de projectie nogal eens veel voor. In de zwarte magie is dat heel vaak de z.g. schadelijke projectie. Maar wij vinden ook in de witte magie de beschermende persoonlijkheidsprojectie, de astrale projectie en de z.g. werkingsprojectie.

Met deze namen heb ik u waarschijnlijk nog niet veel gezegd. Maar laat ons beginnen met ons een kleine voorstelling te maken van wat de projectie zelf inhoudt.

Een mens is zich - dat moet hij wel zijn - bewust van occulte mogelijkheden en krachten. Als het even kan is hij waarschijnlijk wat magisch geschoold. Deze mens nu heeft een bepaald doel in zijn gedachten genomen. Dat kan zijn het genezen van een mens op afstand; dat kan zijn het brengen van ziekte op afstand in de zwarte magie; het kan zijn het veranderen van de situatie, het brengen van vruchtbaarheid of misschien het doen ontstaan van onvruchtbaarheid op een bepaalde plaats. Daarvoor zijn enkele dingen nodig.

In de eerste plaats moet hij precies weten wat hij wenst. Je kunt nooit een projectie opbouwen, als je niet eerst precies weet wat je wilt doen. Weet je dat, dan begin je meestal met een aantal handelingen een beeld op te bouwen in de geest. Dit beeld zal over het algemeen bestaan uit astrale kracht, die wordt gebundeld; in enkele gevallen - vooral in de witte magie kan er ook nog levenskracht aan worden toegevoegd. Zo ontstaat er een figuur, die dus onafhankelijk is geworden van de magiër, die haar heeft gemaakt. Hij kan, daarin een deel van zichzelf leggen en zelf op een afstand daarmee actief worden; maar zelfs dan is hij niet veel meer dan de reiziger in een voertuig, dat hij eerst heeft ontworpen.

Nu kunt u zich misschien voorstellen, dat ik een voertuig bouw met een zeer nauw omschreven doel. Ik leg die bedoeling erin. Die bedoeling is in het gehele wezen van de astrale structuur zodanig gefixeerd, dat de constructie niet anders kan doen dan ofwel die bedoeling verwezenlijken, dan wel terug keren naar haar bron. Er zijn dus maar twee mogelijkheden. Het is een geestelijke gestalte met een soort ingebouwde computer.

Heb je dit gedaan, dan is het noodzakelijk om die computer te starten. De start zal altijd liggen in een symbolische handeling. Het is begrijpelijk, dat als de mens iets van zich moet doen uitgaan, hij daarvoor naar iets grijpt wat diezelfde denkbeelden ook materieel kan uitstorten. In Tibet schieten ze een pijl af. In bepaalde delen van Afrika werpen ze een slinger weg. In andere gevallen laten ze een stok een ogenblik zweven en dan in een richting neervallen. Altijd weer wordt door de handeling weergegeven wat er moet beginnen.

Wil ik kracht uitstorten, dan zal ik dus een daad stellen, waarmee ik die kracht uitstort. Moet die kracht heel gericht worden uitgestort, dan kan ik b.v. een spijker inslaan, zoals primitieve stammen in sommige godenbeelden doen. Heb ik een meer algemeen doel, dan kan ik daarvoor water of bloed uitstorten op b.v. een stukje grond. Hoe meer ik rondspreuk, des te algemener de kracht gericht zal zijn. Deze actie is nodig, omdat de motorische zenuwimpuls van de mens plus het denkbeeld het idee brengen van verwezenlijking; en deze

verwezenlijking is het bevel dat in de constructie, die u hebt gemaakt, wordt in gelegd. De constructie gaat op weg en vervult dus de taak, die men daarin heeft gefixeerd.

Nu kan ik mij voorstellen, dat iemand zegt: Ik ben er helemaal niet van gediend. Als iemand mij een constructie toestuurt om bij mij b.v. te spoken, om mij zenuwachtig te maken, dan wil ik daartegen een afscherming hebben. De afscherming tegen een dergelijke constructie is in zichzelf een constructie. Met andere woorden: indien ik kunstmatig (dus niet krachtens mijn persoonlijkheid) dergelijke invloeden wil afweren, dan zal ik ofwel zelf een astrale schil moeten opbouwen die mij afschermt, dan wel ik zal naar een deskundige moeten gaan, die dat voor mij tot stand brengt.

In Afrika zijn er mensen (magiërs), die zich daarop hebben gespecialiseerd. Als u denkt dat een zwart-magiër u achtervolgt, dan gaat u naar een toverdokter toe. U brengt daarvoor natuurlijk de nodige offers (dat is kostbaar) en deze spreekt dan allerhande bezweringen uit. Hij geeft u vaak ook nog een amulet en op grond daarvan bent u dan beschermd.

Nu gaat het er maar om wie sterker is: de magiër, die de lacht afstuurt of de magiër, die u beschermt. Degene van de twee, die het zwakst is, faalt. Faalt de magiër, die u beschermt, dan wordt u zelf het slachtoffer. Faalt de magiër, die de kracht heeft afgezonden, dan wordt hij het slachtoffer.

Voor de mensen in Europa is dat echter veel moeilijker. Voor hen is het haast niet denkbaar, dat hij naar een magiër toe zou kunnen gaan om te zeggen: Ik voel mij zwart--magisch belaagd; doe daar wat tegen. Daarom wil ik die afschermingsprocedure hier even kort geven, voordat ik u duidelijk maak wat u kunt doen met de magische projectie, die nu eenmaal in deze vorm van werken het meest voorkomt.

Indien u het idee hebt, dat u wordt aangevallen door een zwart-magiër, dan kunt u beginnen met te zeggen: Ik zoek licht. Als u dat licht zoekt, dan moet u zich dat voorstellen. Maak u een voorstelling van een soort lichtende stolp, waaronder u staat en waar alle duisternis op afkaatst. Doe dat verte schillende keren achtereen, totdat u werkelijk, als u denkt "afscherming", die stolp voor u ziet. Als u dat tot stand hebt gebracht (dus het doel goed hebt vastgelegd), dan zult u dat dus op de een of andere manier in beweging moeten brengen. Dat in beweging brengen kunt u dan o.m. doen door het maken van passes door de eigen aura, waarbij u zegt: Hier scherm ik mij nu af. U kunt het doen door een cirkel om u heen te trekken. Hierbij is de manier, waarop u de zaak activeert, dus niet zo belangrijk. Belangrijk is eigenlijk alleen maar, dat u de voorstelling goed in u hebt; dat u haar bij wijze van spreken met een knip van de vingers ineens voor u kunt zien: U doet dus iets, wat voor u de uitdrukking is van uw afscherming, Vanaf dat ogenblik is de afscherming van kracht. Maar omdat u waarschijnlijk niet goed getraind bent, is het goed om een dergelijke afscherming te herhalen zo eens in de 14 dagen. Twee-weeklijks kunt u dat dan hernieuwen.

Nu kunt u ook een beïnvloeding krijgen, die niet alleen op u gericht is, maar op uw omgeving. In een dergelijk geval wordt het wat moeilijker. Hiervoor zou ik u willen aanraden u voor te stellen, dat u licht projecteert. Eerst weer de eigen afscherming opbouwen; daar begint u mee; Nu stelt u zich voor: zodra ik dus in deze omgeving ben, dringt dat licht overal door. Indien u dus eerst de eigen afscherming hebt geactiveerd, gaat u verder en u activeert de tweede.

U doet dat b.v. door het branden van wierook, het op een spiritusvlam laten vervluchtigen van wat keukenzout (dat is ook heel goed), of als u het nog anders wilt doen: het aanbrengen van kleine bakje, waarin wat houtskool zit en wat verpulverde kalk of gebrande schelpenkalk. Hierdoor krijgt u het idee van een aanwezig afweer. Dit is astraal opgebouwd. Als u nu in uw vertrekken binnenkomt, is deze afscherming overal aanwezig waar volgens uw opgebouwd besef deze instraling reikt en kan er geen kwaad binnendringen.

U ziet; de afschermingsmethode is eigenlijk niet zeer ingewikkeld. Het is een beetje je concentreren, een beetje voorstellingsvermogen en dan ook het in beweging zetten; dus met een gebaar of handeling de zaak aan de gang brengen.

Een eenvoudig voorbeeld van een afschermingsmagie kunt u vinden bij de ouderwetse orthodox katholieke gezinnen. Daar komt geen pastoor of onderpastoor aan te pas. Daar gaat

het alleen maar om het feit: we zijn bang voor de duvel (alle kwaad is voor hen de duvel) en wij kunnen daar wat tegen doen door gewijd water rond te sprenkelen. Zij lopen dat water rond te sprenkelen en bidden daar hun gebedjes bij. Meestal is dat een aanroeping van Onze Lieve Heer en de H. Maagd om ervoor te zorgen dat de duvel wegblijft. Zij geloven daarin. Overall waar zij hebben gesprenkeld is dus zekerheid. Het is een astrale constructie, die zij opbouwen. En omdat zij die zekerheid daarin voelen en zolang zij dat denken, is die onaantastbaarheid aanwezig.

Op zichzelf lijkt het bijgeloof. En dat gewijd water is nu ook niet zo gewijd.

Maar de manier, waarop zij het gebruiken, is in feite een vorm van projectiemagie. Zij projecteren hun eigen krachten en geloofskrachten via een bepaalde actie. Zo zit dat nu eigenlijk met deze gehele projectie-magie:

Indien ik iets wil bereiken en ik heb mij een voorstelling ervan opgebouwd, dan moet de gehele zaak synchroon lopen. Ik kan dus niet zeggen; Ik ga kracht uitstorten, en dan volstaan met het zwaaien van een vliegenklapper in de lucht. Dat doet het niet. Als het idee erin zit van geven, van uitstorten, dan moet ik - al is het maar dat ik een aalmoes geef - voor mijzelf de actie van het geven doen. Hoe meer ik in mijzelf met mijn gehele zenuwstelsel, met mijn gedachten in deze actie betrokken ben, des te groter het momenturn is, dat ik aan de opgebouwde astrale figuur geef. De wijze, waarop wordt gewerkt, zal van land tot land verschillen. Maar de basis is toch eigenlijk ongeveer dezelfde.

In de gehele kosmos bestaan vaste wetten en vaste verhoudingen. Als ik die wetten en verhoudingen -(of een deel daarvan) kan uitbeelden in een gedachte, dan zal dus - omdat het een bestaande waarde uit de kosmos is - dat geheel worden verwezenlijkt in de astrale sfeer. 'Plant de astrale sfeer is kneedbaar, vormbaar, daar kun je wat van maken. Hoe groter dus mijn concentratie op het doel dat ik mij stel, des te sterker de figuur wordt. Heb ik nu een heel grote figuur en geef ik die een klein duwtje, dan duurt het honderd jaar, voordat zij oir !t punt van bestemming is gekomen. Het is dus vaak belangrijker om astraal een betrekkelijk kleine constructie te maken en dat met grote snelheid van je af naar het doel toe te slingeren. Ik zal u een voorbeeld geven:

Indien we een bepaalde persoon willen beïnvloeden (we doen dat dus alleen voor de persoonlijke en niet voor de verandering vaan omgeving), dan kunnen we zeggen: We nemen een groot rotsblok en laten dat langzaam naar hem toe komen. Maar dat kan hij stoppen; daar kan hij zich tegen verdedigen. Hij kan zich terug trekken. U kunt ook een steentje nemen en dat zo snel gooien, dat hij het niet ziet; en voordat hij weet dat ik het heb gegooid, heeft hij al het gat in zijn hoofd.

Dat is dus de techniek. Bouw u een klein astraal beeld op. Zorg, dat het doel daarin goed omschreven is. Dat is heel erg belangrijk. Indien u bij wijze van spreken een mens wil genezen, dan moet u erbij zeggen: Ik wil hem genezen van de ekster oog op zijn kleine teen. Ik wil hem genezen van zijn haarpijn. Ik wil hem genezen van een wrat op zijn schouderblad. Definieer de zaak zo goed ge kunt. Zodra u dat hebt gedaan (en niet voordien), gaat u zeggen: Ik heb het doel ingebouwd. Ik heb de kracht. Z8 zal dat gebeuren. Het is alleen maar een fantasietje, maar astraal is dat waar geworden. En dan moet ik zorgen, dat dat weggaat. Hoe groter nu mijn inspanning daarbij is, hoe meer ik mij a.h.w. moet richten, moet overwinnen, moet concentreren om dat te bereiken, hoe sneller het gebeurt en hoe groter dus de inwerking is.

Daarmee kan ik een mens dus ook wat goeds toesturen. Ik kan een mens zekerheid geven. Ik kan mij zelfs onder omstandigheden voorstellen dat ik iemand, die examen moet doen, een ontvanger geef waarmee hij uit de lucht kan putten wat iedereen in de buurt weet. Stel ik mij dat goed voor, stuur ik dat naar die mens toe - en dan bij voorkeur kort voor zijn examen begint, er met volle energie dan zal die mens geïnspireerd zijn; dan zal hij veel meer tot stand brengen dan hij wist dat hij zelf aan kennis bezat. Op deze wijze kunt u dus voor een gewoon mens wat doen.

Maar er zijn andere dingen, die even belangrijk kunnen zijn. Stel u voor, dat er een tuin is, van een vriend van mij b.v. Daar wil niets groeien, alleen een paar brandnetels. Nu wil ik die tuin

graag levenskracht, vruchtbaarheid geven. Het kan zijn, dat er invloeden aanwezig zijn. Nu ga ik mij voorstellen, dat ik een soort zon opbouw; en deze zon - zeg ik - zal alles wat groeit en bloeit aantrekken, alleen geen onkruid. Dan moet ik ongeveer weten hoe groot die tuin is. Het komt echter niet op een meter aan, als ik maar een voorstelling heb: in die buurt moet dat zijn. Nu ga ik zeggen: Die kracht gaat van mij uit. Ik doe weer iets om die vruchtbaarheid duidelijk te maken. Dat kan zijn, dat ik zelf een spade in de grond steek, of dat ik wat zaden plant of wat anders doe. Hoe meer ik mij dus daaraan overgeef en mij inspan, des te sterker de inwerking is. En zal het dan niet alleen maar bij die ene kleine plek blijven die ik op het oog heb, de omgeving zal daarvan toch mee profiteren; die kracht is nooit verspild. Dan kan ik van een betrekkelijk onvruchtbaar stuk grond zelfs een bovenverwachting goede opbrengst krijgen.

Ik kan zeggen: Het is droog, er moet regen vallen. Dan kan ik natuurlijk de wolken gaan bezweren of een gat in de wolken boren. Meestal helpt het echter niet. Maar ik kan mij wel wat anders voorstellen.

Ik weet wat regen is. Regen is 'n condensatie van water. Die watercondensatie is overal wel in de lucht aanwezig. Ik stel mij voor, dat er een kracht is, welke die aantrekt: een soort draaikolk boven het terrein waar dat moet gebeuren. En als het even kan, kun je die desnoods nog gaan uitbeelden ook. AL,^ je het met een paar man doet, kun je net als de kinderen een ringelrei dansen. Dan zeg je: Zo beelden wij uit wat er gebeurt.

Nu geloof ik daaraan. Ik ben in beweging. Wat gebeurt er? Er ontstaat een verandering van lichtelectriciteit; een aantrekking. Daardoor zal er in de nabijheid een wolk kunnen ontstaan. Die wolk zal tot ontlading komen vlak bij het punt, waarop ik dat heb gedeclareerd. Dat is magie, die vele natuurliefhebbers kennen.

Hier heeft u dus allerlei vormen van magische projectie, waardoor ik een situatie kan veranderen. Dat kan ik natuurlijk ook doen, als het gaat om een aantal mensen. Maar dan roet ik wel precies weten wat ze moeten doen. Bij de natuur kan ik volstaan met de voorstelling: het moet regenen, of: het moet vruchtbaar zijn. Maar als het om mensen gaat en ik zeg: Ze moeten vreedzaam zijn, dan roet ik ook nog precies zeggen op welke wijze ze vreedzaam moeten zijn; anders wordt het Breughel. Dus: ik moet mij die vrede voorstellen; niet als doodsheid, maar als een vrijelijk uitwisselen van meningen, zonder ergernis.

Ik bouw mij een beeld op van veel mensen, die daar samen zijn (niet de personen), een heel plein vol. Zij zijn vreedzaam met elkaar aan het praten. Ze hebben wel verschillende meningen, maar ze proberen elkaar te begrijpen. Ik begin dus weer (ik weet, welke plaats dat roet zijn) met een actie op een ogenblik, dat ik denk: daar komt ongenoegen van. Dan ben ik heel vaak in staat om ervoor te zorgen dat de ergste spanningen wegvloeien.

Ben ik sterk, ben ik een groot magiër, een groot ingewijde, dan kan ik dat zo sterk maken, dat duizend mensen die zouden gaan vechten ineens stilstaan en zeggen: Hoe komen we zo gek om te gaan vechten? Zeg, waarom wou jij eigenlijk vechten? En dan maken ze niet eens verder ruzie over de reden. Zo kun je dus ook magisch projecteren.

Nu zijn er ook nog andere mogelijkheden. Ik kan ze niet alle samenvatten in zo'n klein onderwerp.

Stel u voor, dat u b.v. van plan bent om u eens een week te ontspannen. Dan kunt u ook die ontspanning fixeren. U kunt dus niet alleen in de ruimte, maar ook in de tijd een projectie zetten, indien u weet op welke dagen u die rust, die kracht, die energie, die ontspanning het meest nodig heeft. Voor een andere mens kunt u het over de hele periode aan hem binden. Voor uzelf kunt u dat alleen doen aan tijdstippen. De manier, waarop u te werk gaat, is weer heel eenvoudig

Stel u voor wat de ontspanning is; niet in daden. Als u denkt: het is een cinema of een casino, dan gaat u uzelf of die andere mens dwingen om op die tijd ergens te zijn. Dat moet u niet doen. U moet u gewoon voorstellen, dat iemand er op dat ogenblik helemaal is; en alles wat u doet, loopt mee. U krijgt de juiste reactie, het juiste antwoord. Zo bouwt u dus een situatie op, waarbij een mens of uzelf kracht erbij krijgt. als u kracht tekort komt; waarin de onrust van

uw stemming wordt afgedempt en u zich prettiger en rustiger zult gevoelen en daarmee dus ook nieuwe energie kunt opdoen.

Nu ga ik dat tijdstip voor mijzelf wel, fixeren. Voor een andere mens kunt u het wel zo doen, dat u het voor een langere periode fixeert. Voor uzelf zou ik zeggen: Kiest u bij voorkeur niet meer dan een opeenvolging van 3 of 4 uur en projecteert u dat verschillende malen steeds voor een andere periode; dat is het meest werkzame.

Ook hier weer: u zult iets moeten doen om het waar te maken. Indien u zich die toestand van gelukkig zijn, van ontspannen zijn, van kracht opnemen voldoende hebt voorgesteld en de tijd erbij heb ingebouwd, dan gaat u zeggen: 'Jat kan ik nu doen oei dit tot stand te brengen? Bijvoorbeeld: ik ontspan. mijzelf. Wat ik de ander aan ontspanning gun, dat duid ik voor mijzelf aan; al is het maar dat u met een speelgoed-roulette een keer draait en zegt: Dat nummer heb ik nu nog gezet ook. (Het hoeft niet eens waar te zijn.)

Op deze manier scheidt u dus invloeden, die van uw persoonlijkheid af in de astrale sfeer naar een bepaald tijdstip, een bepaalde persoon of een bepaald punt gaan.

Het belangrijkste bij al die dingen is eigenlijk: de manier, die u gebruikt om het waar te maken voor uzelf. Want ik heb al gezegd: het is juist het momentum, de energie, waarmee een werking tot stand wordt gebracht, die in de eerste plaats van belang is. En dat houdt in, dat je dus, indien je grote werkingen of snelle werkingen verwacht, middelen moet gebruiken, waarbij je jezelf volledig inzet. U kunt gaan dansen als een sjamaan. U kunt gebruik maken van alle magische rituelen, die er ooit maar bedacht zijn, Het gaat er niet om welke u gebruikt, het gaat erom dat u ze helemaal gebruikt en dat u er zelf "ja" tegen kunt zeggen.

Niet iedere mens zal leren om deze projecties zo ineens af te maken. De meesten moeten ermee oefenen. De opzet is niet zo moeilijk. De grote moeilijkheid ligt daarin, dat men meent zelf geen kracht te hebben en daardoor het beeld dat men opbouwt krachteloos maakt. Je moet er eenvoudig niet aan denken, of het wel of niet zal lukken. Je moet eraan denken hoe het moet zijn.

Dan is er altijd ook weer bij, dat de mensen zeggen: Ja, ik geloof, dat ik het eigenlijk zo beter zou doen, maar dat is zo moeilijk. U moet zich niet afvragen wat u nu moeilijk of gemakkelijk als startmethode kunt gebruiken, maar waar u zelf het meest in gelooft.

En dan ten laatste: U moet onthouden, dat bij alle projectie-magie het "ik" een rol speelt. U kunt niet iets voor een ander tot stand brengen wat helemaal in strijd is met uw eigen persoonlijkheid. U bouwt altijd uw persoonlijke eigenschappen en uw eigen voorstelling ergens een beetje mee in. Als u zelf dus een opgewonden standje bent en u wilt een ander vrede en rust geven, dan moet u dat niet doen in de sereniteit van een Hof van Eden, maar doodgewoon in een zich uitleven, waardoor u dus een ogenblik het idee hebt: He, ik kom tot rust. Zo moet u ook dat beeld opbouwen. De ander zal op de constructie reageren volgens zijn persoonlijkheid. Maar wat u doet, moet vanuit uw persoonlijkheid tot stand worden gebracht.

Practische raadgevingen zitten eigenlijk in dit geheel reeds opgesloten. Ik geloof dan. ook, dat ik niet veel verder moet gaan. Ik zal alleen nog een paar mogelijkheden opsommen, die ik niet verder voor u kan uitwerken.

Projectie-magie kon. blijvend worden gebruikt via een voorwerp of talisman. Dan verbind ik aan dat voorwerp een uitstraling. Ik doe dat op dezelfde manier als ik heb beschreven; dus met de constructie, die ik opbouw. Maar omdat het aan een voorwerp gebonden is, zal het werken vanuit dat voorwerp en zal dus alles, wat daarmee in aanraking komt en in overeenstemming is of in directe tegenstelling tot hetgeen ik heb vastgelegd, beïnvloeden.

Dan is er een mogelijkheid om een sfeer te veranderen. Je kunt soms in een huis of in een familie een soort gedrukte sfeer, een ongenoeglijke situatie hebben, die niemand eigenlijk kan fixeren; het is er alleen maar. Die sfeer kunt u veranderen, indien u uitgaat van het gehele huis. U kunt dus niet zeggen: ik wil de sfeer in de huiskamer veranderen en de slaapkamer laat ik buiten beschouwing; het omgekeerde zou ik u helemaal niet willen aanraden. U moet altijd het hele huis nemen.

Indien u dus een sfeer wilt veranderen, dan moet u nooit uitgaan van de sfeer die er is, maar van de sfeer, van de verhouding, die u daarin wenst. Bouw die op. Projecteer die. Het resultaat is dan, dat langzaam maar zeker de door u opgelegde sfeer de andere gaat overwinnen. Omdat de andere mensen invloed hebben op die sfeer, is het goed iets dergelijke dus regelmatig te doen; zeker gedurende een maand of twee.

U kunt proberen een bepaalde onderneming te laten slagen. Maar dat kunt u alleen, indien u het einddoel van die onderneming omschrijft als geslaagt; nooit als u de gehele procedure omschrijft. Want de procedure zal moeilijkheden kunnen geven, daarbij zoudt u verkeerd kunnen reageren.

Stel u voor een onderneming voor: het einddoel. Stel u dit zo compleet mogelijk voor. Bouw dit op en zeg: Alle kracht tot dit slagen leg ik in deze constructie. Projecteer het met zo groot mogelijke snelheid en u zult zien: de resultaten zijn er.

Als u meent, dat dit alles een beetje overdreven is, er zijn zeer eenvoudige proeven, waarmee u het uzelf kunt bewijzen.

Als u een tuin hebt en u kijkt naar een bepaald plekje en zegt: Daar zullen de bloezen buitengewoon groeien, probeer het dan eens op deze manier. U zult ontdekken, dat u een plekje tot snellere bloei kunt laten komen (zelfs in de schaduw en een betere opbrengst kunt laten geven dan de omgeving).

U kunt het proberen door uw koffie of thee b.v. beter van. kwaliteit te doen zijn dan iemand dat aan het gekochte merk zou vermoeden. Projecteer dat heel sterk: die koffie is beter; die thee is beter. Stel ze u zo ideaal mogelijk voor.

U zult bemerken, dat het product ten slotte beter is. Zo kunt u zelfs een goedkope sigaret een aroma geven voor de raker, alsof ze veel duurder was.

Deze eenvoudige proeven - het is maar kinderspel - kan een ieder zich wel een keer permitteren. En als u dat doet, zult u door die proeven overtuigd raken van het feit, dat magische projectie eenvoudig is. En dat projectiemagie weliswaar een heel omvangrijk terrein is, met heel veel verschillende mogelijkheden en werkwijzen, maar dat.- voor zover het een leek betreft het geheel daarvan toch eenvoudig kan worden samengevat en omgezet in een bruikbare praktijk. Wie zich de moeite getroost van enige oefening, zal op deze wijze veel tot stand kunnen brengen.

SPREUKEN

Indien ik mij beklaag over mijn zonden, zal ik mijn deugden niet ontwikkelen.

Indien ik mij verhef op mijn deugden, zondig ik desondanks.

Laat mij dan niet kijken. naar mijn zonden of mijn deugden, maar naar de werkelijkheid, waarin ik leef en daaruit de vreugde bereiden voor mijzelf en anderen, die mij dierbaar zijn.

Zwaar hangen de wolken.

Dreigend is de komende regen.

Vol vruchtbaarheid is de wachtende wereld.

Bloesem ontluikt met de zon.

Schoonheid maakt 't leven tot zegen.

Wie oprecht beseft door de Kracht te bestaan,
ervaart uit dit alles de wegen van werkelijkheid.

LES 9 - OORZAAK-EN-GEVOLG-WERKINGEN

Oorzaak en gevolg zijn in wezen een en hetzelfde. Het zijn twee facetten van wat wij eeuwigheid of waarheid noemen. Waar de oorzaak is, is het gevolg; het gevolg is altijd weer oorzaak. Dit klinkt misschien enigszins cryptisch. Het is echter allesbehalve cryptisch, indien we nagaan hoe in de totaliteit tan het menselijk leven en werken naast de zuiver materiële waarden en krachten ook de verborgen geestelijke of occulte krachten een rol spelen.

Een oorzaak is nl. niet een feit zonder meer. Een oorzaak is een samenvloeien van een groot aantal invloeden. Deze zijn in de eerste plaats bewustzijns- en mogelijkheidsinvloeden, kosmische tendensen en daarnaast ook nog de keuze-mogelijkheid, die eveneens beïnvloedend optreedt. Wanneer we dit alles bij elkaar nemen, ontstaat er iets, wat wij de oorzaak plegen te noemen. Maar de krachten, die ik opnoem, zijn lang niet altijd geheel gelijk lopend.

Ik kan mij een toestand indenken, waarbij het karma van een mens volkomen in strijd is met hetgeen als mogelijkheid wordt gepresenteerd door zijn omgeving; waarbij het bewustzijn van die mens bovendien niet in staat is eigen karma te beseffen of de mogelijkheden van de omgeving. zodat de keuze-werking (of wilsinvloed) in feite zeer gering wordt. In een, dergelijk geval zeggen we; Hier is iemand, die wordt gedreven door het noodlot.

Nu kunnen wij een mens nemen, die eveneens belast is met wat wij noemen karma. Dit karma wordt - ten dele althans - beseft. De mens heeft dus begrip, Ook hij heeft te worstelen met zijn omgeving, die hem zeker niet de mogelijkheden biedt, die hij krachtens bewustzijn en karma voor zich zou verkiezen. Maar hij kan nu tenminste kiezen tussen het beste en het minder goede. De mogelijkheden bevredigen niet, maar hij kiest het betere, Hierdoor maakt hij een deel van zichzelf waar. Zijn bewustzijn breidt zich uit. In zijn karma ontstaat een groter evenwicht. Ook hier ontstaat dus een minder dwingende kracht. Geestelijk zal hij daardoor grotere energie kunnen inzetten voor het uitdrukken van zijn wil. Het gevolg van dit eerste kiezen. dit eerste streven, is dus niet alleen maar een beginpunt voor een volgende oorzaak-en-gevolg-sequenties het is daarnaast ook de mogelijkheid om vrijer te bepalen.

Ik weet dat de meesten van u zich op het ogenblik bezighouden met de zoveelste moord op een Kennedy. Misschien kunnen wij dit als een vóórbeeld nemen van het eerste geval. dat ik u stipuleerde.

Wij hebben hier de karmische belasting, de keuze van een stoffelijke overvloed, maar gelijktijdig het zoeken naar een geestelijke zekerheid. Daardoor wordt een bepaalde entiteit in deze familie geïncarneerd. Deze familie heeft - zoals zeer vele van de rijkere families in de Ver. Staten en elders - wat eigenaardige opvattingen omtrent haar taak, haar mogelijkheden en ook haar rechten in de maatschappij. Er ontstaat dus een conditionering. Deze is Amerikaans en dientengevolge gericht op het ontwikkelen van wat men noemt persoonlijke moed, sportiviteit, bekwaamheid in lichamelijke oefeningen en gelijktijdig ook in de richting van een zekere eenzijdigheid.

Nu stellen wij; Robert Kennedy als een mens, die krachtens zijn wezen weliswaar heeft gekozen voor rijkdom, maar meer om redenen van bewustwording en studie dan voor macht, genietingen en wat dies meer zij. Er is dus een strijdigheid tussen hem in zijn wezenlijke behoefte en het milieu. De geesteskracht, die wordt opgeroepen, zou die van de persoonlijkheid kunnen zijn: "Ik probeer mijzelf evenwichtig te maken" (het tweede geval, dat ik voor u tekende, en daarmee een verwezenlijking van wat ik ben." Dan zou deze Robert Kennedy waarschijnlijk een behoorlijk historicus en vooral ook socioloog zijn geworden. Maar hij kon dit niet verwezenlijken, want hij werd gedreven door zijn familie. Hij was niet in staat de eerste stap te doen, waardoor hij los zou komen uit deze algemene gedrevenheid. Het resultaat is geweest, dat hij nolens volens de richting moest gaan van rechten. Hij moest zich bezighouden met de wet, met de verschillende verordeningen van coöperaties en wat dies

meer zij; en daarnaast ook steeds meer politiek. In deze politiek kon hij niet zichzelf zijn zonder gelijktijdig de strijdigheid met zijn milieu tot uiting te brengen. Dit wilde of kon hij niet doen. Het resultaat is duidelijk geworden. We hebben gezien hoe Kennedy - bewust of onbewust - zijn eigen dood mede heeft veroorzaakt.

Nu zult u zeggen: Dat is een grote ramp voor de wereld. Dat is maar de vraag. Want nu is deze zelfde entiteit bevrijd van milieu-omstandigheden. Dat wil zeggen, dat geestelijk een grotere uitingsmogelijkheid bestaat met althans voorlopig nog - een gelijkblijvende gerichtheid op de mensen. Hij zou als geestelijke invloed ongetwijfeld in zeer korte tijd een rol kunnen spelen.

Er is een tweede aspect bij. Deze man had nooit datgene kunnen worden, wat hij pretendeerde te zijn: de werkelijke politicus, Hij zou altijd zijn geweest: de socioloog, gevangen in een labyrint van ambtelijkheid of red tape. Nu hij echter zijn idealen wel heeft kunnen verkondigen zonder zelf te moeten overgaan tot de uitwerking daarvan, heeft hij een zeer sterke schokgolf teweeg gebracht. Een dergelijke schokgolf kunnen wij afleiden uit de geschiedenis van deze familie en van deze persoon.

Wat is die schokgolf? Zij is een zeer sterke emotionele geladenheid, die in een groot gedeelte van de Ver. Staten (niet het geheel, al stelt men het hier misschien zo voor en ook in een groot gedeelte van de wereld (al is ook hier de belangstelling niet zo veelomvattend als men misschien voorgeeft de emotie doet uitstralen in het bewustzijn van de mensheid. Uit dit bewustzijn der mensheid is op dit moment dus zeer veel kracht, zeer veel energie te onttrekken. Of die energie nu speciaal in de Ver. Staten tot uiting zal komen, is maar een grote vraag. Maar wel is zeker, dat over de gehele wereld op dit moment een kracht beschikbaar is, waardoor personen - meestal enkelingen - kunnen komen tot acties en besluiten, die voor hen karmisch juist liggen. Een versterking van hun wilsmogelijkheid, zonder dat hierbij het eigen bewustzijn en de eigen geest noodzakelijkerwijze een rol spelen.

Als ik u dit zo verklaar, dan zult u waarschijnlijk zeggen: Het is een beetje kil en koud om het zo te zien. Maar wat is eigenlijk de belangrijkheid van een mensenleven? Wat is de belangrijkheid van een dag of -minder misschien zelfs - van een uur in uw totale leven? Het kan goed zijn, het kan slecht zijn; maar het tekent uw leven niet. Evenmin tekent het stoffelijk bestaan het werkelijk ego. Juist omdat de mens dit laatste niet beseft, zal hij in karmische werkingen, in oorzaak-en-gevolg en ook in de magische werkingen, die daaruit voortkomen, over het algemeen een te gering inzicht hebben.

Ik zeg '!magisch". Dat magisch klinkt voor u misschien een beetje vreemd, zeker in dit verband. Maar vergeet één ding niet: Een dode wordt een symbool. Eens was Luther King een belangrijk man. Nu is hij een legende. De woorden, die hij heeft gesproken, zijn ergens een heiligdom geworden. Iets wat je herhaalt om eeuwige krachten te wekken daar, waar je zelf meent tekort te schieten. Op een soortgelijke wijze zijn bepaalde woorden van John F. Kennedy tot een legende geworden. Ze zijn een dwingende invloed geworden in de maatschappij. Iets wat je kunt aanroepen, wat je kunt citeren en waarmee je kunt werken. En daar zit nu juist het magisch karakter van het geheel in. Want wij denken altijd aan oorzaak-en-gevolg als een volkomen logisch gebeuren. Maar dat is het niet helemaal. Wij hebben te maken met grote kosmische harmonieën. Het zou mij te ver voeren om die hier allemaal te beschrijven. Heel eenvoudig gezegd ligt de zaak zo;

Uit het totaal van de goddelijke werkelijkheid ontstaan een aantal spiegelwerelden. Elk van die spiegelwerelden heeft een eigen wet en een eigen invloed. Die wetten en invloeden zijn gebonden aan begrippen. Deze begrippen komen in de magie vaak tot uiting als namen (incantatie); in andere gevallen als sympatische werkingen, b.v. riten.

Nu kan een besef van een van deze spiegelwerelden (deze weerkaatsingen van de goddelijke werkelijkheid) gevangen zijn in wat men denkt omtrent de persoonlijkheid, omtrent het leven van een wezen op aarde. Het gaat hier niet om wat dat wezen is; het gaat erom wat het denkbeeld is. Dat denkbeeld is een harmonisch element. En alles, wat dit denkbeeld dus in de mens activeert, krijgt daardoor het karakter van een in contact treden met die bepaalde spiegelwereld. Elk in contact treden met een sfeer of spiegelwereld van de goddelijke

werkelijkheid impliceert weer, dat de wetten en krachten, die daar regeren, op aarde geuit kunnen worden.

In een karma kan heel vaak een dergelijke relatie mede zijn gelegen. Een mens heeft een aantal vorige levens achter de rug. Daarin heeft hij een zeker bewustzijn bereikt en hierdoor kon hij als geest op een bewustzijnsvlak bestaan, dat wij als een sfeer omschrijven; een vlak van bewustzijn met eigen wetten en krachten. Die mens blijft nu met dit geestelijk bereikte gedurende zijn incarnatie (zijn karmisch stoffelijk bestaan) verbonden. Op het ogenblik, dat' hij als mens ageert, heeft hij dus de beschikking over die hogere kracht. Zeker indien hij zich daarvan bewust is, maar ook zonder dit speelt ze een rol. Daarnaast is hij echter gebonden aan de wetten van die sfeer, ook als die wetten op aarde niet bekend zijn of zelfs hem niet bekend zijn.

Nu is het eenvoudig genoeg ons van dit alles af te maken door te zeggen: Nu ja, het materiële leven is een weerkaatsing van de eeuwigheid en daar moeten wij het dan maar bij laten. Maar wie zelf op aarde leeft, weet hoe belangrijk dat leven op aarde schijnt. Hij weet hoe uitermate belangrijk schijnbaar minieme omstandigheden kunnen worden. Hoe eigenlijk op zichzelf onbetekenende gebeurtenissen, invloeden, roerkinkjes het hele "ik" kunnen veranderen en kunnen richten op een totaal andere wijze. Daar mogen wij zeker niet zonder meer het stoffelijk bestaan terzijde stellen. Integendeel, wij moeten dit stoffelijk bestaan beschouwen als een aanvulling van het geestelijk bestaan; en daarmee dus in zijn erkenning en beleving van stoffelijke waarden als een verlengstuk van de wetten van de hoogst bereikte geestelijke sfeer. En dat is een element, waar je werkelijk even bij moet stilstaan, wat je werkelijk goed moet begrijpen.

Als u spreekt over oorzaak-en-gevolg, dan denkt u nl. in de termen van oorzaak-en-gevolg, zoals u die op aarde kent. En u gaat daarbij vaak uit van aangenomen begrippen: b.v, als ik de kraan opendraai, gaat er water stromen. U denkt er niet over na, dat er omstandigheden kunnen zijn, waardoor er geen water is achter de kraan. U neemt de dingen als vanzelfsprekend aan. Maar uw stoffelijk oorzaak-en-gevolg-begrip blijkt elke keer weer vast te lopen op wat men noemt: toeval, het ingrijpen Gods, acts of God, zoals men dat plechtig in het Engels zegt.

Die "acts of God" is een uitdrukking van een wetmatigheid. Het is geen toeval, waardoor oorzaak-en-gevolg in hun logische samenhang buiten spel worden gezet. Het is een hogere orde van ditzelfde oorzaak-en-gevolg-spel, van deze eeuwige regel, die op aarde tot uiting komt, maar stoffelijk niet geheel begrepen kan worden. Hierdoor wordt de betekenis van alle karmische werkingen en wetten gewijzigd.

Zolang ik mijn karma stoffelijk wil uitdrukken, zeg ik: Ik beleef in de materie dit, dus moet er dat (en dan stelt men dat meestal ook nog stoffelijk) aan vooraf zijn gegaan. Dat is niet nodig. Dat is maar een veronderstelling. Ik kan slechts zeggen: Op aarde openbaart zich in mijn leven dit, dus moet in het geheel van mijn wezen dat bestaan; het oorzakelijke daarvoor.

De karmische wet is niet alleen maar: Wat je op aarde doet, krijg je op aarde terug. De karmische wet is: Wat je bent, beleef je voortdurend. En dat is wat anders.

Omdat deze karmische wet dus de werking van oorzaak-en-gevolg bepaalt, onttrekt zij een groot gedeelte van de verhoudingen in de materie aan het verstandelijk vermogen van de mens. Een mens kan wel rationaliseren, maar hij kan niet rationeel verklaren op grond van de objectieve feiten. Daar de werkingen en krachten echter toch bestaan en door de mens zelf desnoods kunnen worden geactiveert (kenbaar gemaakt in de materie, spreken wij als aanvullende factor van oorzaak-en-gevolg en karma automatisch van magie of - zo u wilt - occultisme.

Ik moet nu een ogenblik aandacht gaan besteden aan de spiegelwerelden en wat zich daarin afspeelt.

Als ik in de geest eenmaal een vlak van bewustzijn heb bereikt, zal dit bewustzijn voor mij blijven bestaan, ook indien ik die wereld eventueel zou verwerpen. Ik kan mij dus niet onttrekken aan een bereikt bewustzijn. Ik kan wel trachten voor mij de daaruit voortvloeiende

feiten te ontkennen. De vrijheid van wil maakt het mij zelfs mogelijk om mij terug te trekken in het duister, indien de feiten van een lichtende wereld mij niet bevallen. Dat is op zichzelf een zekere kwelling, maar het is mogelijk. En wat meer is, naarmate ik hoger kom in mijn bewustzijn van de lichtende werelden (dus mijn spiegelwereld dichter bij de goddelijke werkelijkheid komt te liggen), zal ik verder in wat men het "duister" noemt (de negatie van zijn moeten doordringen om deze wereld te kunnen afwijzen. Dat is een volledig evenwicht.

In die wereld, waarin ik geestelijk bewust ben, bestaan wetten, die zich op mijn denken betrekken. In de sfeer is het niet de wereld, die mij bepaalt, maar ben ik het die mijn wereld bepaalt. Het resultaat is dan ook, dat de wetten van een geestelijke sfeer alle wetten zijn, die samenhangen met eigen denken en eigen reactie.

Ik wil proberen om enkele daarvan eenvoudig weer te geven, ontdaan van vele complexe bijzaken. Dan kan ik voor een redelijk lichtend bewustzijn in de geest zeggen:

1. Elke erkenning van schoonheid, elke erkenning van wezen, die ik in mijn wereld uitdruk, verrijkt mijn wezen met de mogelijkheid tot verdere erkenning of grotere schoonheidsbeleving.
2. Elke erkenning van mogelijkheid wordt voor mij tot feit. Elk besef van feit openbaart mij verdere mogelijkheden.
3. Dit punt geldt zeker ook in een lichtende sfeer. Elke eenzijdige erkenning voert tot duisternis, daar zij mij een ontkenning ingeeft van mijn werkelijkheid. Elke veelzijdige erkenning geeft mij echter een besef van alle werelden rond mij zowel als van de eigen wereld, zodat mijn harmonisch vermogen zich steeds zal uitbreiden.

Met deze wetten incarneert mijn wezen op aarde. Deze wetten gelden. De mens leeft wel in een stoffelijk oorzaak-en-gevolg=verhouding, maar op het ogenblik dat hij zijn besef verandert, veranderen a.h.w. de oorzaak-en-gevolgmogelijkheden en -wetten op aarde. De uiting zal voor anderen misschien verstandelijk nog wel verklaarbaar blijven, maar plotselinge veranderingen doen zich desalniettemin voor. Een noodlot of een toeval of het geluk grijpen dan in, zegt men. Maar in wezen heeft het innerlijk van de mens nu de kosmisch besepte waarde omgezet in een gedachtenprojectie, die stoffelijk waar wordt. Magisch.

U zult begrijpen, dat een sfeer stoffelijk eigenlijk alleen maar te beschrijven is als een aantal stemmingen; niet als een bewustzijn. Maar stemmingen kunnen op aarde soms kunstmatig worden gekweekt. Men kan de eigen emotionele toestand leren beheersen en richten. Dat betekent, dat men ook in staat is om eigen contact met een sfeer te bepalen en daardoor ook de mogelijkheid die men heeft om vanuit die sfeer te werken.

De sferen bevatten verder een element, dat wij sympathisch-harmonisch noemen. Als ik nl. tot een sfeer behoor en ik ageer met een denkbeeld, dan zullen allen, die datzelfde denkbeeld hebben, mijn denken met mij delen. Zij zullen mijn gedachten kunnen aanvullen. Zij zullen de ontstane noodzaak om te handelen of te beseffen voor mij helpen vervullen. Ik sta nooit alleen.

Dit nooit alleen staan is voor een mens alweer. betrekkelijk moeilijk denkbaar. Maar juist dit verbonden zijn met anderen geeft ons wat men noemt de resonantie met andere persoonlijkheden, ook in de stof. Als het dan nodig is om op aarde een bepaald iets tot stand te brengen, dan kun je menselijk daarvan wel een zehe- e omschrijving geven, maar die is geestelijk niet aanvaardbaar. Omdat de anderen het geestelijk aanvaardbare projecteren en niet het stoffelijk geziene, zal het resultaat van hetgeen ik doe anders zijn dan men zou verwachten.

Ik stel dit niet als een letterlijk voorbeeld, maar teruggrijpend naar de dood van Robert Kennedy zal men kunnen zeggen, dat hij emotioneel de dood aanvaardde voor hij een feit was, omdat hij emotioneel, maar niet verstandelijk wist, dat hetgeen hij moest waarmaken - karmisch gezien - alleen op deze wijze geestelijk waar te maken was.

Hier ligt dan eigenlijk de sleutel van vele onverklaarbare zaken. U ontmoet in uw leven soms mensen; en zonder dat u het weet springt er een vonk over en ontstaat er een band. Vaak is

dat een band van begrip, soms zelf een, gedeelde antipathie. Deze band is stoffelijk niet verklaarbaar. Als het nu hartstocht is, kunnen we dat nog verklaren uit zuiver stoffelijke oorzaken, Maar sommige van die sympathieën en antipathieën zijn alleen verklaarbaar, indien we aannemen dat er een zekere resonantie tussen de persoonlijkheden bestaat. Die resonantie kan nooit voortkomen uit een zuiver materieel bestaan en is zelfs vanuit een mentale projectie niet erg aannemelijk te maken. Maar zodra we aannemen, dat zij een gelijksoortige bewustzijnssfeer hebben, zal elk denkbeeld op het niveau in zijn geestelijke betekenis weerkaatsen naar de ander.

Het resultaat is vaak verbluffend. Wij zien bij beide personen allerhande verschijnselen optreden: dromen, telepathische contacten en rapporten, gelijksoortige afwijkingen van de norm. Kortom, die twee mensen hebben iets gemeen.

Nu is dit spontaan. Maar ben ik wel verplicht bij die spontaniteit te blijven? Indien oorzaak-en-gevolg voor mij niet meer een noodlotssequentie is, waarin ik gebonden ben, maar een hanteerbaar, een variabel feit, waardoor ik mij in de wereld. juister kan uitdrukken, dan zal ik in staat zijn om een beroep te doen op mijn sfeer. Dan kan ik in die sfeer zoeken naex de juiste harmonische sleutels. En als ik over zo'n sleutel eenmaal de beschikking heb, kan ik krachtens deze sleutel met mensen op aarde, die ik helemaal niet ken en misschien niet eens zie, deze eigenaardige eenklank vinden - sympathiek of antipathiek, dat geeft niet - waardoor wij gezamenlijk reageren volgens een hogere wet.

In de oudheid heeft men dat beseft. Heel veel van de oude occulte werken (zelfs de Veden) grijpen juist naar dit aspect. Als een strijder voor de troepen staat, dan is in zijn hart genade. Toch wordt hij door de godheid a.h.w. uitgedaagd om te vechten terwijl hij weet, dat hij waarschijnlijk sneuvelt. Hij wordt uitgedaagd om dapper te vechten en dapper te sterven; en in dit sterven heel moedig te zijn. Wat dan ook prompt gebeurt. Hier wordt in allerlei beeldspraak en vage termen, zoals de oosterse meestal zijn - zeker voor de westerling-eigenlijk niets anders gezegd dan dit;

Op aarde maak ik iets waar, niet omdat het stoffelijk volgens mijn besef juist is, maar omdat het geestelijk en emotioneel juist is. Ik maak mijn geestelijk wezen waar; dit is mijn karmische last, die ik te dragen heb. Maar door zo te reageren schep ik harmonieën en daarmee de door mij gewenste gevolgen, die zonder dit onbereikbaar blijven. Ik kan tot de godenwereld opgaan, maar dat kan ik alleen, indien ik gelijktijdig die godenwereld waar maak; dus haar wetten op aarde vervul.

Hieruit is geloof ik duidelijk geworden, dat de sfeer (de spiegelwereld), waartoe ik behoor; een dominantie heeft over de stoffelijke werkingen op het ogenblik, dat ik bewust vandaaruit werkzaam ben. En dit brengt mij tot het derde en laatste deel van dit betoog

Magie is het bereiken van resultaten via niet algemeen erkende wetten meestal mede door het gebruik van niet direct-stoffelijk kenbare krachten of werkingen. Magie is dus een scheppen of erkennen van relaties en de wil binnen deze relaties werkzaam maken.

Alle magie is vanuit stoffelijk standpunt gezien een ingrijpen in de normale gang van oorzaak-en-gevolg. Geestelijk gezien echter is het het waarmaken van oorzaak-en-gevolg volgens een geestelijke norm, die de stoffelijke a.h.w. kan beheersen. Dan volgt hieruit, dat de magie in het leven eigenlijk een noodzakelijke factor wordt bij het beleven van het geestelijk "ik" en dat de krachten van het geestelijk "ik" en alle mogelijkheden daaraan verbonden op aarde pas kunnen worden waargemaakt, wanneer ik mij niet alleen aan de stoffelijke normen en waarderingen houd, maar daarin de geestelijke wetten (de emotioneel erkende wetten mede tot uitdrukking breng. s

Nu kunnen wij natuurlijk iedereen aanroepen op onze eigen wijze. De een roept tot Sinte Clara, de ander tot Barnabas, weer een ander roept misschien Luther King aan, de Kennedy's of desnoods Marx, Lenin, Trotzky e.d. Deze aanroeping op zichzelf is niet belangrijk; wel belangrijk is de idee, die daarin ligt.

In de oude kabbalistische magie b.v. zien wij dat klanken en machtswoorden, tot de bekende godsnaam Baal Sjem toe, worden gevormd uit begrippen. Het zijn associaties. De klank is

secundair. Op dezelfde wijze vormen wij in ons leven - of wij het -willen of niet - associaties, die wij met bepaalde woorden uitdrukken. Wie dit niet gelooft, moet eens terugdenken aan de tijd, dat hij of zij in verliefdheid die enkele speciale woorden of uitdrukkingen gebruikten, die weliswaar een algemene betekenis hebben, maar die nu plotseling een heel andere inhoud kregen. Dat woord was het wekken van een emotie; en daartoe werd het ook gebruikt. Een overdracht van gevoelens en daarmee een overdracht van waarden, die niet alleen stoffelijk kunnen worden gezien. Op dezelfde manier zal de magiër bewust via klanken en associaties de hogere krachten en wetten evoceren; en - deze eenmaal opgeroepen hebbende - manifesteren in zijn eigen wereld. Het karma van de mens bepaalt zeker ook in deze zijn mogelijkheden. Maar het bepaalt vooral zijn. wenselijkheden. Want achter het karma staat het bereikte. bewustzijnsniveau en de wet daarvan,

Wie op deze wijze oorzaak-en-gevolg hanteert in zijn eigen wereld, kan rekenen op een geestelijk juist, ja, optimaal resultaat van het toch zo korte stoffelijke bestaan. Wie de stoffelijke waarden, rede, logica, oorzaak-en-gevolg werkingen stelt boven deze magische aspecten, zal ontdekken dat hij karmisch gebonden is aan onbegrepen waarden. Want hij kan niet begrijpen hoe zijn geestelijke wereld hem andere regels oplegt, maar ook andere krachten en verplichtingen geeft dan stoffelijk te beredeneren is.

ESOTERISCHE EN GEESTELIJKE GROEPEN OP AARDE

Als u kennis hebt van het geestelijk werk, dan wordt heel vaak een term als Witte Broederschap gebruikt. Daarnaast hoort u heel veel over de geheimschool van Alexandrië, de geheime inwijdingen van Egypte, van Griekenland ent. De meeste mensen realiseren zich niet, hoe deze zijn ontstaan. Het is boeiend te zien hoe de mens langzaam maar zeker integreert in zijn eigen wereldbeeld en toch de hogere geestelijke lichten en waarden blijft behouden.

In het begin (de periode van Mu en Atlantis) zijn er de eerste mensen, die in zichtelven keren en innerlijk een contact met het Goddelijke zoeken, Zij zijn de buitenbeentjes van een maatschappij, die zich meer en meer op de materie gaat instellen. Deze mensen gaan uit van het standpunt, dat in jezelf de waarheid ligt; en dat de waarheid, zoals je haar in jezelf kunt vinden, de verklaring is van alles buiten je, maar gelijktijdig ook de bepaling van alle mogelijkheden en ontwikkelingen, die buiten het "ik" plaatsvinden.

De eerste werking van geestelijke groepen en inwijdingsgroepen is dan pok hoofdzakelijk profetisch. Men geeft allerlei orakels. Men vertelt de mensen wat er allemaal op komst is, wat juist is. Men doet dit vanuit een innerlijk besef van het Goddelijke, waarbij de mens zelf zich eigenlijk nog niet eens helemaal bewust is van wat er zich kan afspelen. Maar juist in de Atlantische periode ontwikkelt zich de eerste z.g. witte priesterschap.

Deze witte priesters gaan niet meer alleen in zichzelf zoeken, maar ze gaan zoeken naar de overeenkomst tussen het eigen "ik" en de kosmos. Ze bereiken hierdoor een mogelijkheid om zich buiten het eigen "ik" te projecteren in, die kosmos.

Het is opvallend, dat al heel lang geleden mensen iets hebben gezegd over de aarde: hoe ze als een ronde bal tussen de sterren door danst en ze geven heel dichtelijke beelden over de maan, de zon en de sterren. Deze mensen blijken ook in staat (dat kunnen we zelfs vinden ongeveer 3000 jaar voor uw jaartelling, dan is dat al vastgelegd). door te dringen in de wereld van het molecuul en van het atoom. Ook daarover weten ze dingen te zeggen, die wel dichtelijk, maar toch juist zijn. Kortom, de mens leert langzaam maar zeker zichzelf te projecteren in de wereld, zonder daarbij het bewustzijn van zichzelf te verliezen. Dat is nu het begin van alle grote geestelijke en esoterische groeperingen, die zich op aarde ontwikkelen.

Als ik eenmaal kennis maak met de wereld buiten mij (de wereld van allerlei sferen, maar ook de ruimte), als ik de tijd leer beschouwen' als iets, waarin ik zelf kan dwalen naar eigen willekeur, dan moet ik ook proberen regels en wetten te vinden, want zo is de mens nu eenmaal. Degenen, die de eerste regels en wetten vinden zijn de afstammelingen van de

Atlantische priesters bij de eerste uittocht. Een groot deel van hen bevindt zich in het vruchtbare

Mand, waar tegenwoordig de Sahara ligt. Ze trekken langzaam verder, later versterkt door een tweede golf en dringen door tot de Karakorums en ten slotte tot Tibet.

Deze witte priesters trachten een systeem te vinden, waardoor ze de hemelen of de werelden buiten het "ik" kunnen indelen op zo'n manier, dat zij in zichzelf de afstemming op dat andere kunnen vinden. En als je eenmaal daarmee begint, dan is de overeenstemming tussen je eigen stoffelijke wereld en een bepaalde geestelijke wereld zo groot, dat het reversibel is. Als je bent overgegaan kun je dus ook uit die andere wereld weer terugkeren tot de aarde.

Dit is een systeem, dat eigenlijk maar heel langzaam gestalte krijgt; eerst in verscheidene pantheons, waar de goden symbolen van functies en werelden zijn. Daarna langzaam maar zeker in een structuur, waardoor eigenlijk alle factoren, die in de wereld werkzaam zijn - geestelijk en stoffelijk - een eigen inhoud krijgen. In het begin wordt die inhoud dus zo verdeeld dat alles, wat direct op aarde werkzaam is vrouwelijk wordt genoemd, terwijl al datgene, wat geestelijk in de sferen werkt, mannelijk wordt genoemd. Een vertroebeling van die beelden ontstaat pas ongeveer 1500 v. Chr.

Willen we de esoterische groepen in hun begin volgen, dan hebben we eigenlijk niet veel keuze. Er zijn enkele Indische scholen, die indirect de aanleiding zijn tot yoga. Veel van de tradities van deze eerste groepen is later overgegaan naar de beoefenaars van de yogaleer. We vinden daarin bepaalde denkbeelden over kosmische ordening, zoals die door de brahmanen zijn overgenomen en helaas later materialistisch uitgelegd. Daarnaast vinden we - ofschoon dat weer iets later `in de tijd ligt - in Egypte de z.g. Broederschap of Priesterschap van de Ster, later van Isis.

Dit is een van de eerste gemengde esoterische groepen; d.w.z. er behoren priesteressen en priesters toe. Het systeem zelf baseert zich op een aantal riten, waarmee de kosmische samenhangen worden uitgebeeld en via sympathische werking en magie (o.a. telepathische berichtgeving en de gave van profetie worden ontwikkeld) meer gericht bruikbaar worden en er dus ook een begrip ontstaat van wat zich op aarde voltrekt.

Nu kunnen we natuurlijk wel zeggen: Dat is allemaal het erfdeel van het verleden. Maar terug te gaan tot het werkelijke begin is haast niet mogelijk zonder gelijktijdig te vervallen in iets, wat voor u alleen maar een romantisch sprookje is. De 1-litte Broederschap is eigenlijk gevormd aan het einde van de tweede Atlantische periode. Voor die tijd waren er wel geesten, die zich met de aarde bezighielden en waren er ook mensen, die zich weer met die geesten bezighielden. Maar een samenwerking tussen de mens (overgegaan of levend in de stof en de verschillende rassen- en groepsgeesten (de vormende geesten, die nog op deze wereld inwerken, kunnen we toch wel plaatsen in een periode van ongeveer 8000 jaar v. Chr. Vanaf die tijd begint de overgegang bewuste deel te nemen aan het werk op aarde. Hij kiest daarbij ook weer zijn erfgenamen.

Die erfgenamen kennen de z.g. 7 graden of 7 stralen. De promotie is daar in feite het je bewustworden van meer mogelijkheden en meer krachten, maar ook het dragen van grotere verantwoordelijkheden. Omdat de leerlingen, die dit alles volledig beseffen en de verantwoordelijkheid ook bewust geheel kunnen dragen, maar zeer klein in aantal zijn., krijgen wij nu scholen (de z.g. esoterische scholen, die eigenlijk dienen als een soort voor-selectie; een soort brugklas voor degenen, die de bewustwording kunnen halen op aarde. Bij elke esoterische school gaat men uit van de denkwijze van het betreffende land en de gebruiken van de betreffende naties. Maar elke, school probeert voor de mens de mogelijkheid te scheppen in zichzelf waarden te erkennen, die buiten het "ik" in de kosmos ook bestaan. De rede speelt daarbij vooral in het begin niet zo'n grote rol. Je kunt alleen maar verklaren, dat bloed iets eigenaardigs is, want als het uit de mens wegvloeit, houdt hij op te leven. Dat is het redelijk element. Maar het niet-redelijke, het gevoelsmatige element zegt: Bloed is als een levensstroom. Levensstromen bestaan in mij ook. Dus moet het bloed iets zijn, waardoor de binding met het Goddelijke bestaat. En we horen tot zelfs in de late middeleeuwen nog verkondigen, dat de ziel van de mens in het bloed zetelt. Een stoffelijke gevolgtrekking, die

overigens weer onjuist is. Nu zijn er ongeveer een 30-tal scholen te noemen over de hele wereld, die van groot belang zijn. Daarvan zou ik willen noemen

1. De orde van de Ster en de latere Isis-groep.
2. De z.g. Krishna- en Indrargroepen; twee groepen, die in India bestaan.
3. De z.g. maan- en zonne-cultus, zoals die in Zuid-Amerika bestaat. Deze hebben elk verschillende esoterische scholen van groot belang.
4. De inwijdingsleringen van meer verstandelijk karakter, zoals de eerste en tweede Alexandrijnse School. De eerste is een zuiver mystieke, de tweede is een wiskundig-mystieke.

5e. De z.g. magische scholen. Van de magische scholen zijn er drie zeer bekend geworden. De eerste lag in het Teutoburgerwoud. Zij ging uit van de Germaanse, de noordelijke godenleer, maar leerde de mens de verbondenheid met de natuur. En door deze verbondenheid met de natuur de verbondenheid met de goden. De erkenning van het eigen "ik" was hier de associatie van het "ik" met de eigenschappen van de goden, zodat men als mens de krachten uit Asgard kon oproepen. De Walküren-mythen zijn overigens nog een product van deze school. Hier zei men: Als ik de kracht der goden vertegenwoordig en ik sterf, dan werd ik automatisch deel van Asgard, want ik hoor erbij. Dat is later geworden tot de Walküre, die op-haar paard komt om de stervende held op het slagveld mee te voeren.

Een tweede school, die helaas nogal snel verwatert, ligt achter de IJzeren Poort in het Zevengebergte; Zij wordt genoemd de z.g. sympathische school. Zij leert de mens de overgang van het eigen "ik" naar de rijken van de oude elementen. Via deze oude elementen het erkennen van de kosmische krachten, zodat degeen, die de kosmische krachten en de elementen kent, de aarde beheerst. Dit wordt echter ongeveer 900 na Chr. een zwart-magische school.

Dan kennen we de Tibetaanse magische school, die' in twee delen uiteenvalt; nl. de z.g. necromantische school in het noorden van Tibet en de z.g. profetische school, die zeer zuiderijk in Tibet ligt tegen de Kathakorums aan. Deze scholen zijn weer van groot belang, omdat ze bepaaldewerkwijzen tot uiting brengen. Een product van de z.g. profetische school is het nu nog als een van de weinige kloosters werkende Klooster van de Drie: Blinden.

Van het zwart-magische klooster is het.n de wetenschappelijke projecten opgegane Tsu Ling Klooster, dat aan de Chinese kant lag nog de representant. Hier. wordt paranormale onderzocht. Men is daar op het ogenblik, bezig met allerhandekunstjes om dieren te leren beheersen, zodat men die als wapen zou kunnen gebruiken. U ziet, deze dingen gaan door alle tijden heen.

In Griekenland hebben wij te maken met een zeer interessante inwijdingsschool, die gebaseerd is op de zeegoden en leert hoe de ontwikkeling is. Deze school houdt zich in de eerste plaats bezig met de evolutie, en op grond van de evolutieguit het verleden leert ze de mens zich te projecteren in de evolutionaire mogelijkheden van de toekomst. Ook hier zelfkennis. Maar bij deze , zelfkennis vooral een projectie in de geestelijke toekomst daarmee het ontwikkelen van denkbeelden, waardoor de gehele mensheid en de gehele wereld verder kan worden geholpen en ontwikkeld.

In Egypte hebben we een korte tijd een weerkaatsing hiervan. Een invloed, die overigens via Cyprus is gekomen. Dat. is dan de Aton-verering, waarmee een poging wordt gedaan om een. esoterische school te stichten, die - helaas mislukt. En wel, omdat de kennis van het een-godendom wel bestaat en deze ook wel wordt aanvaard in Egypte, maar men wil geen afstand doen van de magische kracht, die in het personifiëren van de functies van de godheid ligt. Een zeer typisch verschijnsel, dat we steeds weer zullen aantreffen.

In Rome is de Apollonische School van groot belang. Daarna - in het tijdperk van de kalifaten - zien we de Cordovaanse School, die via kabbalistische methodiek de mens ook weer leert zichzelf te zien in verband met een goddelijke werkelijkheid en de daaruit voortkomende verschijnselen. Ik zou historisch hierop nog veel verder kunnen doorgaan, want ik heb zeker

niet alle scholen genoemd. Maar ik geloof, dat het interessanter voor u is om te zien wat deze scholen de mens eigenlijk proberen te leren.

God is een eenheid. De eenheid Gods is niet te beseffen, maar is een eenheid te vergelijken met die van een landschap. In een landschap kan ik elk object afzonderlijk erkennen en toch zal ik het geheel als landschap kunnen beseffen, juist door de waardering die ik heb voor de afzonderlijke waarden. Waarom moet de goddelijke werkelijkheid worden verdeeld in feitelijk niet onafhankelijk bestaande krachten en delen. De Cordovaanse School doet dit door de verschillende Serafim te stellen als wegen (bepaalde fasen van bewustzijn), welke uit het Goddelijke voortkomen. In elk daarvan is dus een aantal aspecten van het Goddelijke bevat: En wie dit beseft, beseft zichzelf. Hij is niet meergebonden aan zijn beperkte werkelijkheid, maar kan daaraan ontkomen. De School van Apollonius, die vanuit modern standpunt waarschijnlijk heel wat magischer is, leert dat het "ik", zodra het de samenstelling van het Al beseft, zichzelf kan binden en ontbinden, zoals in het Al elke binding alleen door de wil tot stand komt. Deze wil is dan weer een goddelijke wil. De filosofie, die daar op de achtergrond ligt, vinden we ook bij de zwervende wijsgeren van Rome: de Cani. Van Apollonius zijn er een paar dingen, die ik hier wel bijzonder de moeite waard acht en daarom zou ik ze even willen citeren.

In mijzelf ben ik een samenstel van gedachten, die - slechts in hun onderlinge verhouding juist en evenwichtig beseft - mij een beeld geven van hetgeen ik ben. Elk van die denkbeelden is echter bruikbaar om het geheel van mijn persoonlijkheid daardoor te richten en het geheel van mijn krachten daardoor te uiten.

Daar de kosmos op gelijksoortige wijze is gebouwd en ik mijn denkbeelden willekeurig kan binden en ontbinden, zo kan ik mij ook willekeurig binden en ontbinden. En beseffende wat ik, in wezen ben, zal ik in alle tijd en ruimte mij daar kunnen plaatsens in de vorm die ik begeer, indien ik in mijzelf een analogie weet te vinden met de kosmische wet, met de kosmische werkelijkheid. De School van Apollonius is, dus eigenlijk wel een zeer magische school, omdat zij de krachten van de ziel, de krachten van de geest en de krachten van de materie als volkomen vergelijkbaar beschouwt. De kennis van een van die krachten in detail betekent de beheersing van beide andere delen in gelijke details.

De kabbalistische scholen, die tegenwoordig als de voorvaderen van o.m, Magonnerie, Rozenkruisers, Theosofen ook wel degelijk een grote rol spelen, kunnen we geloof ik het best samenvatten in de volgende gedachtengang:

Vanuit Gods werkelijkheid worden de details als door een prisma gebroken aan ons kenbaar. Wij zien de totaliteit uitgespreid in de tijd en kunnen daardoor de afzonderlijke krachten erkennen, waaruit de totaliteit bestaat. Elk van deze delen van de totaliteit heeft een naam en een belangrijkheid, Door deze belangrijkheid uit te drukken in namen en begrippen of weer te geven in cijfers en waarderingen kunnen wij de begrippen overal terugvinden waar ze op aarde ook zijn en de ware gestalte en betekenis ervan vinden.

De kabbalist berekent b.v. wat uw naam betekent en zegt: Krachtens die naare ken ik uw wezen, Maar omgekeerd zal hij zeggen. Ik ken uw wezen, dus kan ik uw naam berekenen. Ik kan dus elke waarde omzetten in een andere, mits de grondeigenschappen maar geluk zijn.

Dit komt dus voort uit een denkbeeld, waarin Gods wereld uitgespreid is in tijd en in ruimte, maar alle waarden in zichzelf - omdat zij deel zijn van dezelfde kracht - onderling verwisselbaar zijn geworden. Door deze verwisselbaarheid kan dus het karakter van alle dingen worden bepaald. De volledig bewuste magiër gaat dus van dit standpunt uit in. Ken jezelf; beseft God als een waarde, waarin je leeft; openbaar jezelf t.a.v. de goddelijke waarde in de verschillende aspecten, die je van jezelf kent en je zult de aspecten van het Goddelijke, die stroken met hetgeen je in jezelf erkent, daardoor beheersen. Vandaar dat de kabbalisten en de.z.g. wonderrabbi's ook meestal als tovenaars werden beschouwd.

Nu moeten we daarbij niet vergeten, dat de wonderrabbi langzaam maar zeker een overlevering is geworden. En als we de legenden over de Golem e.d. horen, dan hebben we wel te maken met grondbegrippen, waarin een waarheid ligt, maar we hebben niet meer te

maken met verhalen, waarin de mens kenbaar wordt. We moeten doordringen in de essentie van het verhaal, voordat het betekenis krijgt.

De gelijkenis is bij de wonderrabbi en ook bij de kabbalist over het algemeen een van de middelen, waardoor hij zijn werkelijkheid kan openbaren en uitdrukken. Zo geeft hij b.v. aan waarom het paradijs door vier stromen werd doorsneden. Want - zo zegt hij - vier engelen waren gezet als wachters. De kracht van deze vier engelen bracht de volmaaktheid van het paradijs volgens Gods wil tot stand. En God - wandelend uit deze kracht - was geopenbaard in het totaal van het paradijs.

Dan vertelt hij b.v. ook waarom de dieren allemaal in vrede met elkaar leefden. Want - zo zegt de kabbalist - vrede is iets anders dan rust. Vrede is de perfecte samenwerking. En in de perfecte samenwerking zal het dier, dat weet dat het moet worden gegeten, zich niet verzetten hiertegen. Zoals het dier dat eet, slechts eten zal, omdat het leven moet. Daar het leven in harmonie is, zijn alle dieren tezamen en kunnen zij in vrede leven. De leeuw ligt naast het lam. Niet omdat het lam veilig is of de leeuw geen vlees eet (dat is tegen zijn geaardheid in), maar omdat beide zich bewust zijn van hun functie tegenover elkaar.

Er zijn natuurlijk heel wat meer gelijkenissen en verhalen aan te halen, maar om iets van het denken duidelijk te maken is dit wel voldoende.

Hieruit komen langzaam maar zeker de christelijke mystici voort; en ook deze christelijke denkers beginnen op een gegeven eigenblik zichzelf te zoeken en niet alleen maar het wonder van boven. Een van de eersten, die zich daarmee bezighoudt is Reuchlin. Hij probeert om via, de Tuin (een van de kabbalistische geschriften) een uitdrukking te vinden voor de relatie mens - God, maar ook de relatie mens - mens. Je zou kunnen zeggen. De eerste humanisten worden eruit geboren. Deze humane opvatting is niet gebaseerd op het feit, dat elke mens goed is, maar op het feit dat elke mens - doordat hij mens is - een gelijke inhoud bezit. Die gelijke inhoud, betekent dat elke mens gelijke mogelijkheden bezit; Wie eenmaal de mogelijkheden ziet en niet alleen maar de uiting, kan dus de perfectie terugvinden zowel in de andere mensen als in zichzelf. En daarmee staan we weer heel dicht bij hetgeen we in de Witte Broederschap vinden.

De Witte Broederschap - langzaam gegroeid door de eeuwen heen en steeds sterker geworden - heeft natuurlid via haar verschillende geestelijke en esoterische scholen haar ingewijden op aarde gekregen. Ze heeft haar inwijdingswegen op aarde gecreëerd, maar haar grootste belang is toch wel de erkenning van de gelijkheid in allen. Zij erkent in allen het Goddelijke en ontkent dus niet, dat er b.v. misdadigers zijn en heiligen op aarde, of zondaars en vromen. Ze beseffen, dat het niet belangrijk is wat er in de mens op dit moment tot uiting komt, maar dat het belangrijk is dat het geheel, dat in elke mens gelijkwaardig is, wordt gerealiseerd. In deze realisatie praten we dan ook niet over vrede in de zin van rust, gezelligheid en gezelligheid, maar eerder op de manier, waarop de kabbalist dat zegt: als de vrede tussen de dieren in het paradijs. Een kwestie van je bewust zijn, van je functie tegenover elkaar en die - deze aanvaardende - daardoor kosmisch altijd bestaat.

De Witte Broederschap heeft zich voortdurend beziggehouden met het scheppen van nieuwe ontwikkelingsmogelijkheden. Ze is b.v. de aanleiding geweest tot het ontstaan van een groot aantal christelijke reformaties, zelfs betrekkelijk vroeg, waardoor de gezagsverhoudingen, de organisatieverhoudingen moesten plaats maken voor een idee van "de Christus als iets, wat ook in jezelf kan leven". De vervulling van Jezus' wet was dus niet meer een organisatorische kwestie, maar een persoonlijke levensverantwoordelijkheid. We vinden dat terug b.v. bij de Albigenzen e.d.

De Witte Broederschap heeft altijd weer geprobeerd om de verbreiding van wijsheid te bevorderen. Want de bespiegeling, die voor de mens zo belangrijk is, moest overal bekend worden gemaakt. In de vroegste Griekse tijden heeft ze dat b.v. gedaan door de wijsgeren te stimuleren tot denken over de natuur. Denk eens aan Archimedes. Ze heeft daarnaast getracht de mens bewust te maken van de sociale verhoudingen. Denk aan Socrates, Plato. Ze heeft ook geprobeerd en steeds sterker de mens duidelijk te maken, hoe eigenlijk de wonderlijke verhouding van geestelijke en stoffelijke elementen liggen. En dat werd haar heel moeilijk

gemaakt door het christendom. Maar ze is al heel snel ertoe overgegaan mensen te stimuleren. om binnen dit christendom dat wat men alchemie heeft Benoemt tot uiting te brengen. De vroegste alchemisten vinden we vóór het bestaan van het woord 'alchemie'; nl. al in het jaar 300 n. Chr.

Altijd weer heeft de Witte Broederschap dus geprobeerd om kennis te stimuleren; echter niet een feitelijke kennis, maar een verhoudingsbegrip. Een kennis, die niet. gebaseerd is op de feiten zonder meer, maar op de relatie tussen de feiten. Dit heeft geleid tot de ontplooiing van wat men kan noemen: magische krachten.

Bij deze magie was het in de middeleeuwen erg belangrijk, dat mensen de persoonlijke contacten met het bovennatuurlijke zouden vinden. Helaas, de kerk greep in; we kregen de heksenvervolgingen en al wat erbij hoort. Toen dat een beetje gekalmeerd was, heeft men in de kloosters geprobeerd de zaak op de juiste manier aan te pakken. Maar ook hier, helaas, kregen we te maken met hysterie en bezetenheid. Een rustperiode trad in en daarna kregen we te maken met de mediums, met het mesmerisme.

Het mesmerisme, het gebruik van profeten (ook al in de middeleeuwen bestaande, maar toch zeker: vooral in de 18e en 19e eeuw hand over hand toenemend) kon de aanleiding zijn tot bepaalde richtingen als de theosofie, het spiritisme, waaruit dan weer het spiritualisme naar voren komt; zoals uit de theosofie de anthroposofie herleeft. Anthroposofie is ook al oud. Ze bestond eigenlijk reeds bij de. Griekse wijsgeren en in de Alexandrijnse periode. Op die manier kun je dus langzaam maar zeker een systeem van denken opbouwen.

Nu gaat het er voor de Witte Broederschap of voor de grote esoterische groepen helemaal niet om dat iedere mens, die theosoof, anthroposoof of wat anders wordt, daarin nu de volledige openbaring vindt. Het is eigenlijk belangrijker om een selectie te laten plaatsvinden. Er zijn mensen (heel vaak verwijderen zij zich later uit de officiële groepering), die innerlijk een beeld van de kosmos krijgen, dat voor hen bruikbaar is; en zo blijven de magiërs (degenen, die het bovennatuurlijke en het natuurlijke met elkaar weten te verenigen) nog steeds bestaan.

Misschien is de naam "magiërs" hier wel veelbetekenend. Zoals u weet was de naam "magie" de naam die voor priesters en later voor priesterkoningen werd gebruikt, die de wetenschappen van de aarde en van de hemelen kenden. Ze waren o.m. de eerste astrologen. Deze mensen: wisten het bovennatuurlijke en het natuurlijke samen te brengen. De esoterische scholen van vandaag doen dat eigenlijk ook wel. Alleen, wie eenmaal geslaagd is, verwijdert zich een beetje uit de openbaarheid. Want het heeft weinig zin om elke mens de kunststukjes te leren, waardoor hij zijn naaste kan beheersen en regeren. Maar het heeft heel veel zin om de mens, die in staat is kosmisch te leven (dus samen te leven niet alleen met de Witte Broederschap maar met de mensheid, die tijd en ruimte a.h.w. kan maken tot een functie van God in zichzelf, om die te betrekken bij de totaliteit van het mens-zijn. Op deze wijze zijn eigenlijk de esoterische groepen en scholen op aarde niet alleen ontstaan, maar steeds belangrijker geworden.

Nu zijn er in de moderne tijd natuurlijk ook dergelijke scholen. En het eigenaardige is, dat wij in de moderne tijd drie disciplines kennen, die alle drie voeren - indien je ze goed hanteert - tot de erkenning van de kosmos en het bewust hanteren ervan. U zult misschien heel verbaasd zijn, indien ik als eerste noem: de wetenschappelijke scholing.

De wetenschappelijke scholing leert de mens vooral objectiviteit. Indien hij die objectiviteit leert gebruiken niet »alle en t.a.v. de verschijnselen in de wereld maar ook t.a.v. zichzelf, dan vindt hij in zichzelf krachten, die niet meer stoffelijk objectief te verklaren zijn, maar die wel de verhoudingen kenbaar maken en daarmee werkingsmogelijkheid scheppen. Jung b.v. is een aardig voorbeeld van wat langs deze weg toch alweer bereikbaar is.

De tweede discipline is de godsdienstige. Niet de godsdienstige zoals u die kent (met mooie gebedjes ed.), maar de discipline zoals we die in bepaalde kloostergemeenschappen hebben leren kennen; zoals ze bestaat' bij bepaalde vrome groepen en genootschappen in alle landen ter wereld. En vergist u zich niet, hierin zitten ook mensen van de groene magie in dezelfde gerichtheid als b.v. bepaalde Dominicanerkloosters. Zij zoeken in de natuur en in zichzelf een erkenning te vinden van hogere krachten; en die krachten in zichzelf 'en in de natuur vindend,

kunnen zij ermee gaan werken, door dit werken ontstaat besef, ontstaat wijsheid; door die wijsheid kan een samenwerken met het totaal van wat men Witte Broederschap noemt en met andere geestelijke groeperingen worden bereikt en kan men buiten tijd en ruimte om de mensheid a.h.w. gestalte helpen geven.

De derde en laatste discipline zal u wellicht de meest waarschijnlijke lijken: Het zijn een groot aantal pseudo-esoterische scholen als Maconnerie, verschillende groepen van Rozenkruisers, mystieke islamitische groepen enz. In deze groepen is een hele symboliek en een heel systeem van zelferkenning opgebouwd, maar achter dit alles liggen bepaalde sleutelbegrippen. Indien de mens die sleutel te pakken krijgt, voelt hij een eenheid tussen zich en al het bestaande. En op grond daarvan is dus ook een ontwikkeling mogelijk. Alleen, het percentage van bereikingen blijkt in dergelijke scholen t.a.v. het aantal leden kleiner te zijn dan in de eerste en de tweede discipline.

Op deze manier blijft de Witte Broederschap ook heden een actief werkende factor op de wereld en zal de mensheid zelf - bewust of onbewust - deel blijven uitmaken van deze Broederschap en van al deze geestelijke genootschappen; en worden de mensen of ze het willen of niet, voortdurend door werkelijke esoterische scholen beïnvloed.

Laat mij u nu nog enkele beelden geven van de wijze, waarop in uw eigen tijd wordt gewerkt vanuit deze bereiking.

Om harmonie te bereiken is het noodzakelijk, dat tegendelen worden erkend. Het bevorderen van extreme handelwijzen en denkwijzen zal in vele gevallen een bewustzijn van mogelijkheid en daarmee van goddelijke openbaring en van eigen mogelijkheden in de mens wekken. Het bevorderen van extreme tegenstellingen op aarde is een van de dingen, die in deze dagen graag wordt gedaan.

Een tweede punt, waarmee men in deze tijd probeert te werken, is: Het induceren van gedachten. Breng een mens binnen een bepaalde geloofsbeschouwing, een bepaalde politieke of sociale beschouwing en leer hem zichzelf vragen te stellen. Doordat hij zich die vragen stelt, vergelijkt hij in wezen zichzelf met het systeem, dat - hij dan projecteert. De onjuistheden in het eigen "ik" en in het systeem worden kenbaar en aanpassing aan de werkelijkheid is mogelijk. De opstandigheid - en zeker in deze dagen de individuele opstandigheid - wordt vaak bevorderd, opdat men door dit verwerpen van alle normen de kosmische normen in zichzelf zal kunnen vinden.

Er wordt natuurlijk ook gewerkt met het scheppen van massale inwijdingsen krachtproeven. Een oorlog is primair een krachtproef voor de mensheid. Maar daarnaast brengt hij voor de mensheid de noodzaak zichzelf met de dood en met het leven te confronteren. Degenen, die dit bewust hebben gedaan, staan voortaan anders in het leven; zij zullen het leven en de waarde van het leven anders zien; in de meeste gevallen zullen zij zichzelf beter kennen en hierdoor ook goddelijke en kosmische waarden (al noemen zij die misschien anders juister tot uiting kunnen brengen).

In dit verband zou ik ook erop willen wijzen, dat b.v. een groot gedeelte van de moderne reformen in de Oostblok-landen te danken is aan het feit dat de soldaten' die hebben gevochten, dit niet altijd onder strakke politieke leiding konden doen en dat leuzen niet altijd de feiten dekken. Ze zijn zelf gaan denken. Hierdoor ontstond er een mentaliteitsverandering, een ander begrip van de gemeenschap en daarmee een totaal andere benadering van het leven en de mensheid. Men probeert die dingen te onderdrukken, maar ze zijn er. Oorlogen zijn dus eigenlijk de toetssteen voor het menselijk bewustzijn; en in strijd en geweld kan de mens vaak worden losgeschud uit zijn waanbeelden, omdat hij dan alleen met zichzelf in een werkelijkheid staat, die hij meent niet aan te kunnen. Dan moet je wel een beroep doen op de kracht in je en leer je jezelf kennen. Door je te beroepen op die kracht in jezelf, ontdek je ook dat je een zekere zeggenschap hebt naar buiten toe.

Dan zal in deze dagen het magisch denken natuurlijk heel sterk worden bevorderd. Onderschat u ook dat niet. Het denken van de z.g. "bloemenkinderen" b.v. lijkt dan wel in de eerste plaats een sociale revolutie, een afwijzing van een bestaande orde, maar het is ergens ook een geloof; het is een magisch geloof. Het zoeken naar een nieuwe vorm van mens-zijn en

daarmee een nieuw beeld van jezelf en van de maatschappij. Dit is wel degelijk een magische vernieuwing.

Magie zal verder worden bevorderd door de mensen te leren gebruik te maken van bepaalde occulte begaafdheden. Het zal u allen wel bekend zijn, dat heel veel regeerders in hun omgeving z.g. paragnosten hebben, mensen met zekere gaven. Daaronder zijn o.m. telepathen, helderzienden etc. Deze mensen gelden ook weer als een geloofsstimulus. In vele gevallen hebben ze op dit moment nog geen grote invloed. Maar doordat het begrip van bovennatuurlijke ordening of kracht gaat doordringen, zal de al te menselijke waan van ordening gemakkelijker kunnen worden verbroken. De bewustwording wordt op die manier bevorderd.

U ziet, tussen een heel ver verleden en het heden is de parallel wel heel groot. Eens waren de witte priesters van Atlantis de priesters, die zich a.h.w. verzetten tegen de verstoffelijking van geestelijke denkbeelden. En als tegenwicht van de normale priesterschappen brachten zij de esoterische scholen tot stand en daarmee eigenlijk ook de eerste witte broederschappen, waaraan de mensen deel hadden.

In deze dagen zien we precies hetzelfde. Er is een geestelijke revolutie aan de gang op velerlei terreinen, waarbij de mensen de sleutels vinden van hun eigen innerlijk en daarmee de toegang tot een kosmisch bestaan. Door deze parallel kunnen we zeggen: De oude wijsheden zullen herleven. De oude werkelijke scholen van de geest en de oude werkelijke inwijdingspaden zullen weer geopend worden.

Dan is er nog een aspect, dat ik niet heb genoemd en dat toch belangrijk is. Ik sprak over Apollonius zoals ik zou kunnen spreken over allerlei andere grote wijzen: bodhisattva, boeddha's enz. Het zal u duidelijk zijn, dat als eenmaal een dergelijke magische ommekeer aan de gang is het uit de geest en uit de totaliteit gezien belangrijk wordt om de eenheid van het zijn weer menselijk te kristalliseren. Anders gezegd: Er incarneren grote geesten op aarde. Die grote geesten geven dan waarheid, eis de mensen maken er natuurlijk weer een leer van zelfrechtvaardiging van. Maar de elementen, die ze geven; bevorderen dan toch een kosmisch werkelijkheidsbesef.

De groten op deze aarde - of we nu spreken over Apollonius of Jezus of Mozes erbij willen halen - hebben alleen een ding bereikt: Zij hebben mensen of groepen van mensen geleerd zich boven zichzelf te verheffen in een besef van een geheel. En uit dit geheel hebben de mensen altijd weer krachten gevonden, die verdergaan dan het normaal menselijke. Daarom kunnen we zeggen, dat de ontwikkeling van de Witte Broederschappen van de esoterische scholen op deze aarde eigenlijk alleen maar de weergave is van een kosmische werkelijkheid:

God bestaat. God is in alle dingen. Alle dingen zijn in en uit God. Dus zal een ieder, die God beseft, in en uit alle dingen God ontmoeten. En wie God in en uit alle dingen ontmoet, is eeuwig en niet gebonden aan de tijdelijkheden. Wie in en vanuit de Godheid werkt, leeft en beseft, is niet gebonden aan menselijke regels of opvattingen, maar hij maakt waar wat in de totaliteit van de schepping bestaat,

Eens zal de hele mensheid zover zijn, dat zij als geheel afscheid kan nemen van de materie. Op dat ogenblik, zal zij zichzelf kennen, de tijd, en de ruimte zien als functies van eigen bestaan. Ze zal zijn doorgedrongen in de makrokosmos en de mikrokosmische verhoudingen en zij zal bewust van de totaliteit op een ander vlak van bestaan verder kunnen gaan.

Tot die tijd zal het besef van eenheid altijd weer Witte Broederschappen en dergelijk op aarde doen werken. Tot het zover is, zullen er steeds weer esoterische scholen zijn en zullen er steeds weer sleutels worden gegeven aan de mens, opdat hij zichzelf in waarheid beseft en uit dit besef van eigen waarheid worde tot waarlijk kosmisch deel van mensheid en schepping.

LES 10 - FILOSOFIE OVER OCCULTISME

Men spreekt van het occulte duister en het verholde, Maar in feite spreekt men van zijn eigen beperking. Er zijn vele voorbeelden te geven van menselijke zintuigen, die tekort schieten. Als wij denken aan b.v. een filmvertoning, dan weten we dat de traagheid, waarmee het oog een beeld -kan vatten, de beweging veroorzaakt, Kijken we naar een schilderij, dan zien wij dat twee kleuren, op een bepaalde wijze naast elkaar gezet, a.h.w. een tussentint geven. Er is een andere kleur bijgekomen, die er in feite niet is. Met geluiden is het al precies hetzelfde. Wij interpreteren geluid, We horen bepaalde dingen wel andere niet. Niet alleen omdat we ze niet kunnen horen, maar eenvoudig omdat we er zo aan gewend zijn, dat we er niet op letten. Want alle waarneming van de mens geschiedt met de zintuigen. Elke waarneming kan op zich objectief zijn, maar ze wordt altijd subjectief geïnterpreteerd. Het is dan ook geen wonder, dat een zeer groot gedeelte van het menselijk leven en denken occult is, zonder dat men begrijpt, dat er hier geheimen schuilen, dat er duisterheden zijn,

Wie in de praktijk werkt met het z,g, occulte, het magische, zal al heel snel ontdekken, dat het niet gaat om een technische perfectie, maar om een indruk, een emotie, Denkt u nu niet, dat dat iets is, wat alleen maar geldt voor degenen, die zich met geestelijk werk bezighouden of die geesten oproepen, Voor de goochelaar geldt immers precies hetzelfde. Een groot gedeelte van zijn trucs zijn eigenlijk niets anders dan het verkeerd richten van de belangstelling van de mensen, zodat ze niet zien wat er gebeurt, ofschoon ze het eigenlijk wel zien, maar ze letten er niet op.

Wij hebben ons in de afgelopen tijd beziggehouden met alles, wat er met het occultisme zo ongeveer aan de hand kan zijn. Maar als we er zelf gebruik van willen maken en als we verder willen gaan dan alleen wat wijsgerige beschouwingen, dan moeten we toch beginnen met de feiten te constateren, Die feiten zijn heel eenvoudig.

1. Niet datgene wat is, maar datgene wat schijnt, bepaalt de reactie van anderen.
2. Niet de objectieve waarneming die ik doe bereikt mij, maar mijn interpretatie,
3. Op het ogenblik, dat ik bewust een interpretatie forceer, zal mijn gehele wezen hierop reageren als op een werkelijkheid,
4. Alles, wat ik dus - desnoods ondanks de feiten of met misachting van de feiten - op deze wijze als interpretatie tot stand breng, heeft voor mij de waarde van een werkelijkheid,

Dat zijn punten, die u eigenlijk allen wel zoudt moeten kennen, Maar toch is dit de basis, waarop men moet werken. We kunnen spreken over goden en over demonen; wij kunnen afdalen in de werelden, die normaal niet gezien worden; wij kunnen opstijgen tot de hemelsferen, die nog veel minder gezien worden; wij kunnen alles proberen en vaak bereiken. Paar bij elke bereiking moeten wij uitgaan van de werkelijkheid, waarin we leven, De occulte, de verborgen wereld omvat veel meer dan een mens ooit zal kunnen zien, begrijpen of denken, dat is waar. Maar wij kunnen met die wereld werken door te reageren, alsof de dingen er zouden zijn. Omdat wij feiten, die wij niet waarnemen aanvoelen, kunnen wij reageren op die feiten. Maar het feit is object; het is objectief. Er is geen sprake van een subjectieve werkelijkheid, die wordt geschapen. Er is sprake van een reële wereld, die normaal door de mens niet wordt gezien of gekend en die de mens - zij het dan via allerhande gelijkenissen, interpretaties - voor zichzelf waarmaakt.

U zult begrijpen, dat als ik op iets reageer, wat mentaal en verstandelijk beschouwd niet bestaat, ik toch altijd, indien er maar iets is om op te reageren, oorzaak-en-gevolg moet krijgen. Oorzaak-en-gevolg, een wet. Een wet, die in de tijdloze eeuwigheid natuurlijk niet

bestaat, maar die wij als werkregel toch altijd kunnen hanteren. Dan kunnen we dus het volgende zeggen:

De dingen, waarvan ik aanvoel dat ze er zijn of zouden kunnen zijn, kan ik gebruiken, alsof ze er reel waren. Indien nu mijn gevoelsmatige benadering heeft gevoerd tot een begrip van iets, wat feitelijk bestaat, zal er een feitelijk, een kenbaar gevolg ontstaan. Als een gevolg in mijn wereld expliciet materieel is, is het natuurlijk onloochenbaar geworden.

Er zijn echter andere dingen, waarmee je misschien wat meer moeite hebt en die toch wel kenbaar zijn. Als het humeur van een mens verandert, dan is er iets feitelijks veranderd. Als de benadering van het leven door een mens verandert, is, er ook iets feitelijk gebeurd; ook al zullen we die dingen dan moeilijker kunnen definiëren en vastleggen, Hier rijst dus in de eerste plaats wel de vraag: Moet de occultist uitgaan van verschijnselen, die voor hem of haar volledig kenbaar en duidelijk zijn of niet? Eigenlijk is dat voor de mens natuurlijk wel het prettigst, maar het is niet noodzakelijk. Het gaat erom dat degene, waarop ik reageer, voor mij volgens mijn gevoel aanwezig is.

U kunt mediamieke arbeid verrichten, zonder zelfs maar te beseffen dat er een geest aanwezig is. U reageert eenvoudig harmonisch op die geest. U volgt de inspiratie, die hij geeft en u weet toch niet dat hij er is; U bent helemaal niet weggezonden in een diepe trance, u bent niet gehypnotiseerd, u verkeert niet in een toestand van onwerkelijkheid, u hoort uzelf spreken en u weet wat u zegt; alleen - u weet het misschien pas zeer kort, voordat u het gaat zeggen of misschien pas als u het zegt. Mediumschap is op deze wijze (met de z.g. spontane reactie vaak te bereiken. Op welke voorwaarden?.

1. Ik moet het gevoel hebben van een sfeer, een noodzaak, een gedrevenheid. Zonder deze bereik ik niets.
2. Ik moet zo mogelijk het gevoel hebben, dat entiteiten mij nabij zijn.
3. Ik moet zozeer opgaan in hetgeen ik dan in feite doorgeef, ofwel zo weinig erbij geïnteresseerd zijn, dat ik niet tot overwegingen kom, het maken van een voorbehoud of zelfs maar het aanbrengen van wijzigingen.

Deze grondregels hanteren betekent: in staat zijn als mens heel vaak krachten van de geest te verklanken, zichtbaar te maken, etc.

Dan de helderziende. Moet je werkelijk wachten tot je een geest ziet staan wenken, doorzichtig of niet? Heel vaak rijst alleen maar een voorstelling in je.

Een beeld, dat je niet helemaal kunt thuisbrengen en dat je ergens mee associeert. Het is geen werkelijk beeld, dat weet u; dat weet ik: Maar datgene, wat u als beeld vertaalt, is uw aanvoelen, uw weergave van iets wat wel degelijk en concreet bestaat. Uw weergave daarvan zal - indien u het niet te veel probeert te interpreteren of te corrigeren - over liet algemeen bruikbaar zijn. U zult ontdekken, dat u op die manier bepaalde waarnemingen kunt doen, zonder dat u eigenlijk weet waarom. Zodra u teveel vraagt "waarom", werkt het niet. Eerst werken; dan eventueel later verklaren.

Helderhorendheid valt onder hetzelfde.

Genezing Het lijkt allemaal zo kolderachtig, dat iemand u kan genezen alleen met een handgebaar, met het uitspreken van een gebed of iets dergelijks.

Maar in feite zijn er in u veel meer krachten van regeneratie aanwezig, dan u beseft,, Er zijn in uw wezen allerlei krachten aan de gang. Je zou ze met electriciteit. of met magnetische velden kunnen vergelijken. Er zijn 1001 vergelijkingen mogelijk. In ieder geval, er zijn krachten, ook al zie je ze niet en al weet je het niet. Als je daarop kunt inwerken, moet het hele organisme reageren. Als men dus iemand wil genezen, dan is er alweer nodig:

1. Het gevoel, dat je het kunt natuurlijk; een sfeer.
2. Het spontaan handelen en reageren. Zodra je gaat nadenken, loopt het fout.

3. Je niet afvragen, of er genezing mogelijk is, maar eenvoudig aan het werk gaan. Later zul je wel zien wat er aan de gang is; of het gelukt is of niet gelukt is. Hoe meer u op die manier werkt, des te groter resultaat u boekt. U ziet, het zijn allemaal doodeenvoudige regels. Ze gaan uit van het feit, dat u niet moet werken met alle dingen, die u geleerd en beredeneerd hebt, maar dat u moet leren af te gaan op allerhande niet-redelijk omschrijfbaar waarden en impulsen. U zult vragen: Waarom? Wel, omdat u eigenlijk uw hele leven niets anders doet.

Nu zijn er natuurlijk heel veel dingen, die in de mensheid liggen verankerd. Als ik u nu zou vragen: Neemt u eens even een getal in uw gedachten tussen de 3 en de 10 (doet u dat eens even, dan hebben de meesten van u 7 gekozen; U zoudt zeggen: Dat is telepathie. Nu zou het voor mij gemakkelijk genoeg zijn om het op die manier te weten. Maar het is eigenlijk, heel eenvoudig. U bent op een bepaalde manier opgevoed. U heeft de neiging als u 3 en 10 hoort, dan trekt u het eigenlijk een beetje van elkaar af: dat is dan 7. 7 is bovendien een heilig getal. Dus: 7. Maar die reactie (al weet u dat niet en al bent u er verbaasd over is maar een van de vele reacties,-die er in u bestaan. Zo kun je dus eigenlijk veel beter een mens begrijpen, als je gaat beseffen dat hij aan vaste regels is gebonden, Niet omdat iemand ze hem heeft voorgezegt, maar omdat die uit zijn milieu, uit zijn opleiding voortkomen. En als je eenmaal een mens kunt begrijpen (het ontstaan van een zekere empathie), dan kun je dus ook weten wat die mens voelt. Alleen, je moet het niet zelf gaan interpreteren; je moet alleen maar constateren. De mensen hebben zoveel gemeen, dat je in het occultisme altijd weer kunt teruggrijpen naar dergelijke grondregels. Ik gaf u een kleine demonstratie, helemaal niets belangrijks, maar aardig. Die demonstratie vertelt u dat u dergelijke dingen ook kunt doen, indien u er maar begrip voor hebt.

U leeft in een wereld. U heeft uw eigen manier van denken, natuurlijk. Maar wat is de achtergrond? Wat zijn de dingen, die overal blijken te bestaan? Niet alleen bij u (ik wil u niet allen tot de ouden van dagen rekenen, dat is een beetje hatelijk; maar u bent toch ook niet allemaal van de jongsten meer; maar dat geldt ook voor de teenagers, voor de minirokken en baardapen, voordat kleine grut, Ze hebben allemaal hetzelfde. Begrijpen wil zeggen: een aanrakingspunt vinden. Een contact vanwaaruit een begrip mogelijk is.

Nu kunt u dat natuurlijk niet met een enkel cijfertrucje doen. U kunt echter mensen beïnvloeden door alleen maar een bepaalde suggestie te geven. Dat moet u nooit opvallend doen. Kent u het gedachtenlees-trucje van de goochelaar? Hij neemt een boek kaarten en hij houdt het zo eventjes voor u open. Dan vouwt hij het weer dicht en zegt: Aan welke kaart denk je? Ik zal het je zeggen. Hij noemt dan een kaart.

Nu zult u zeggen: Dat is een handigheidje. Welnee, dat is gewoon een psychologisch regeltje; Deze man let op - al laat hij het niet merken - welke kaart het meest zichtbaar is. De kaart, die hij zich herinnert, zal door ongeveer 85 tot bijna 90 % van de aanwezigen in gedachten genomen worden, wanneer hij dat trucje laat zien. In feite reageert men dus gelijk. En het vreemde is: die reactie krijg je van de bankdirecteur, maar ook van de loopjongen. Ze doen het allemaal.

Er zijn dus zoveel gemeenschappelijke reacties, dat ik in het occultisme zeker ook mag uitgaan van gemeenschappelijke waarden, Weet ik die waarden aan te voelen of te vinden, dan kan ik -krachtens wat wij gemeenschappelijk denken of doen - bepalen wat we verder gaan doen. Kan ik bepalen wat we verder gaan doen, dan kan ik ook bepalen wat we denken, Indien we gezamenlijk aan hetzelfde denken, ontstaat er een sfeer, een harmonische mogelijkheid. In die harmonische mogelijkheid kunnen andere werelden, andere sferen, tot uiting komen.

Indien ik dus een geest wil oproepen, is het helemaal niet nodig dat te doen met alle rituelen van de magie, al zijn ze soms nuttig. Als ik maar weet wat voor gevoelsgebied (voor mij is een sfeer een gevoelsgebied; als ik op aarde ben ik a:h.w. wil aanboren,-waarmee ik contact wil hebben; Dan moet ik zorgen, dat er een denkbeeld in de gemeenschap ontstaat 'dat klopt en dat gevoelsmatig met die bepaalde sfeer associeert. En dan heb ik dus een contact met hogere werelden en sferen geschapen. Het is 'allemaal eigenlijk doodeenvoudig.

Ik weet, dit is geen directe filosofie. Maar het komt er erg dicht bij. Filosofie is tenslotte niets anders dan het opbouwen van stellingen op bepaalde bestaande en bekende waarden; en dan - zo mogelijk enigszins logisch. Ik zeg opzettelijk "enigszins", want logica is nu eenmaal een wapen dat zich= zelf pleegt te verslaan. En dat hebben we niet nodig. Ik geef u een paar voorbeelden (er zijn er veel meer te vinden van reacties, die door mij kunnen worden bepaald, zonder dat u weet dat ik ze bepaal. Is het dan niet mogelijk om een sfeer te bepalen? Om een relatie van mens tot mens zelfs te bepalen, indien dit werkelijk noodzakelijk is?

Je kunt eigenlijk alles voor een groot gedeelte bepalen. Maar als je iets kunt bepalen en je doet het niet, dan ben je eigenlijk stuurloos. Een groot gedeelte van de mensen komt nooit tot een merklijke bereiking, omdat ze niet in staat zijn te begrijpen wat er tussen hen en de mensheid aan gedeelde mogelijkheden en denkbeelden ligt; omdat ze daarnaast waarschijnlijk ook niet beseffen, hoe belangrijk het is om een sfeer op te bouwen. Want die sfeer is in het occultisme eigenlijk een van de meest belangrijke dingen die er zijn.

Als ik in een vervelende sfeer zit en ik wil seanceren, dan kan er in heel goedmedium zijn, dan kan iedereen het beste willen; maar als de sfeer onprettig is, dan krijgen we óf een geremde uiting in het beste geval af in de meeste gevallen wat men dan spotgeesten noemt. Kortom, een verminkte, onbelangrijke communicatie en alles wat erbij hoort.

Als u wilt genezen, dan is het al precies hetzelfde. Als de sfeer niet goed is, als er tussen u en uw patiënt een soort strijd moet worden uitgevochten en u heeft geen respect voor elkaar, wat kunt u dan nog bereiken? Niets. Hoogstens negatieve dingen. Het zal u kracht kosten.

Als je b.v. tot uittreding wilt komen en je doet dat in een vertrek, waar de sfeer nu niet direct erg prettig is en bovendien in een stemming, die ook niet al te aangenaam is, dan moet u zich niet voorstellen, dat u naar een prettige Zomerlandwereld kunt uittreden. U bent eenvoudig niet daarop gericht.

Dan zit er verder nog iets bij, waar je toch ook rekening mee moet houden. Dat is nl. de neiging van de mens om zichzelf te misleiden. Zijn zintuigen doen dat soms voor hem. Denkt u maar eens aan de voorbeelden van een cirkel. Als je die cirkel in het midden onderbreekt, krijg je twee boogjes. En dan ziet iedereen: dit is een cirkel. Zodra ik echter dezelfde cirkel neem, maar de uitgangen een beetje deze kant opschuif, zodat ik hier een iets langer streepje krijg, hier een kleiner boogje en daar een groter, dan is het voor de mens geen cirkel meer maar een puilend, misvormd ovaal. Gezichtsbedrog, zeker. Maar de waardering is een andere. En dat gaat zover, dat bij bepaalde vlaggen, b.v. de Franse vlag. Deze bestaat uit drie banen. Die drie banen echter zijn -omdat de kleuren een verschillende indruk op u maken - niet van gelijke breedte: U kunt het eens een keer navragen en nameten. Het is vaak een verschil van enkele centimeters. Waarom? Omdat de mens symmetrie wil zien. Maar die kan hij niet zien, als de kleur op hem inwerkt. Gezichtsbedrog dus. Een dergelijk gezichtsbedrog, maar ook mentaal zelfbedrog, regeert eigenlijk de wereld. Je kunt de mensen niet leren om een vlag uit gelijke banen bestaand als een harmonisch geheel te zien. Je zult er dus mee moeten knoeien. En zo gaat het met heel veel dingen.

Er zijn denkbeelden, die voor een mens absoluut onaanvaardbaar zijn, indien ze volkomen regel, concreet en rechtlijnig worden weergegeven. Maar zodra je hier wat afneemt en daar wat bij doet, wordt het ineens een ideaal. Dan leef je als mens dus eigenlijk mentaal en ook zintuiglijk in een wereld, waarin het gezichtsbedrog je meester is; waarin de vertekende werkelijkheid regeert. Als ik nu weet, dat ik in een vertekende werkelijkheid leef, dan kan ik de dingen nagaan. Als u het voorbeeld van die cirkel neemt (u kunt het zelf misschien eens tekenen), dan zult u ontdekken dat het voldoende is om even de vingers te leggen op de uitsteeksels, die poortjes, welke aan de boogjes vastzitten, en u ziet ineens: het is een cirkel. Zo kunnen wij heel vaalt door schijnbaar ergens bijbehorende waarden en geassocieerde ideeën eens even weg te nemen, mentaal vaak ook een werkelijkheid vinden.

Als wij b.v. spreken over vaderland, dan is daar allerlei mee geassocieerd: vaderlandsliefde, maar ook eigenbelang, gemeenschapsbelang, opvoeding, taal, zelfs godsdienst en rassen-eigenschappen; het speelt allemaal een rol. Als je nu wilt weten wat vaderland precies is, moet je al die dingen, die er niet bijhoren, eerst bedekken. Je moet zeggen: Dat moet ik er

even van afdoen. En dan zie je wat vaderland werkelijk is. Dan verdwijnen de misvormingen van de andere dingen en zul je misschien ook zien, dat het vaderland niet zo mooi is, als je had gedacht. Dan ga je begrijpen wat er aan de hand is.

Met een begrip als vaderland is dat misschien nog denkbaar. Maar als ik ga werken met een begrip als God, als de geest, als ik werk met engelen en kan ik toch. precies hetzelfde doen. Ik moet er niet allerhande associaties bij hebben,, Als ik zeg: Gabriël is de bode van God (een soort joods-christelijke Hermes eigenlijk), date. ga ik daarbij denken aan een engelengestalte, aan de aankondiging aan Maria en weet ik wat nog meer. Ja, dan kan ik niet meer begrijpen wat het begrip "Gabriel" betekent. Maar breng ik het terug tot "boodschapper" (de uiting, de gepersonifieerde manifestatie desnoods van God), dan wordt het -anders. En nu begrijp ik het feit Gabriël. En dit feit Gabriël, de objectieve waarde, is nu voor mij bruikbaar. Ik behoef mij helemaal niet op engelen in te stellen. Als ik die functie besef, ik richt mij daarop en is er een aartsengel Gabriel, dan komt hij ongetwijfeld in antwoord op die instelling, want dan is er harmonie, is. er een verbinding.

Misschien vindt u het niet erg belangrijk om engelen dichterbij te halen. De heren denken meer aan de materiële engelen misschien en de dames aan de geliefde demonen. Ieder heeft zo zijn eigen smaak in de stof. Maar zodra het ons gaat om een occulte bewustwording, moeten wij in staat zijn ons af te stenen op een begrip. Zolang dat begrip door onze interpretatie te veel wordt vervalst, is het niet mogelijk. Zodra we dus bewust te werk willen gaan - en welke occultist wil dat eigen niet - zullen we moeten uitgaan van het standpunt: alle bijkomstigheden weg; wat is de functie; wat is het wezen. Niet: wat verwacht ik ervan. Alle interpretaties weg. Het wezen. Dat is het. En - vreemd - als je nu de objectieve waarde (al is het dan maar een mentaal beeld) hebt beseft, ontstaat daar een gevoelsreactie op, die afwijkt van de gebruikelijke. Die gevoelsreactie is de basis, waarop je verder bouwt.

Er zijn natuurlijk 1001 denkbeelden te opperen omtrent het occulte en de occulte wijsbegeerte, Maar ik geloof, dat de basis van alle wijsheid is: de werkelijkheid. En zo moet het ook zijn bij occultisten, die een eigen wijsbegeerte nastreven of zich daarmee bezighouden.

Een kabbalist kan met de kabbala inderdaad allerlei dingen doen. Maar hij moet niet denken, dat het alleen maar kort uit de cijfertjes. Hij moet begrijpen, dat hij - net zoals trouwens sommige wetenschapsmensen - door associaties wordt geleid en dat die vaak tot misvattingen kunnen voeren. Ik denk hier b.v. aan de manier, waarop men heeft willen berekenen hoe groot het ,aantal planeten moest zijn en wat hun massa was. Dat was een man, die dat had gezien. Daar zit een systeem in, dus dat moet zo doorgaan. Het leek in het begin zelfs dat hij gelijk zou krijgen. Maar toen men verder van de zon planeten ging ontdekken, bleek dat zij in massa heel wat minder waren dan hij had voorspeld. De afwijkingen werden te groot. Het systeem klopte niet. Hetzelfde is het met de kabbalist.

Een kabbalist kan als benaderingssysteem (omdat de associatie een grote rol speelt) inderdaad een visie krijgen op de mogelijkheden in het Al. Maar dat wil nog niet zeggen, dat hij de feiten heeft geconstateerd. Hij heeft middels cijfers, de omzetting van woorden e.d. zijn eigen associaties geprojecteerd. Maar wat ik projecteer, is heel vaak een deel van mijn werkelijk bewustzijn, dat ik normalerwijze door mijn verstand terzijde laat schuiven; Terwijl daarnaast natuurlijk ook het onderbewustzijn vaak een rol speelt, Als ik die dingen tot' uiting breng en ik weet ze te ontdoen van mijn gevoelens van uitzonderlijkheid, van gewichtigheid of misschien wel van goddelijke openbaring (de bijgelovige waarden, waarmee ik mij trachtte rechtvaardigen), dan heb ik feiten bij de kop. Feiten, die weliswaar uit mij zijn voortgekomen, maar die desalniettemin feiten blijven. Feiten, waarop ik dus kan reageren. Feiten, die - of ze grofstoffelijk zijn dan wel heel hoog geestelijk - voor mij hanteerbaar zijn. En dat is geloof ik wel het belangrijkste wat je aan het einde van zo'n reeks lezingen als deze kunt zeggen.

Alle denkbeelden, die we hebben,. dienen om in ons associaties te wekken. Associaties, waardoor elke benadering van de werkelijkheid het ons mogelijk maakt een deel van de werkelijkheid te vatten. Zodra de occultist een deel van de realiteit werkelijk ziet - al is dat dan maar in gedachten en niet met zijn ogen - zal hij vandaaruit steeds grotere mogelijkheden krijgen. Maar zijn gevoelsinstelling moet juist zijn.

Hier is het misschien de tijd om nog eens even te filosoferen over alles, wat u als occultisme beschouwt. Dat is altijd het uitzonderlijke. U denkt dat occultisme buiten het normale leven bestaat. Maar als u nu eens kijkt naar de manier, waarop u bepaalde hoffelijkheden in acht neemt. De menselijk reacties zijn eigenlijk toch ook in wezen volkomen duister. Dat is ook occult. En toch berust het allemaal op feiten; U ziet de gevolgen van iets, wat u niet kent.

Het leven zien in waarheid betekent inde eerste plaats dus wel: in het normale, in het dagelijkse leven de mogelijkheden, de kansen zien die er, zijn maar dan zonder bijkomstigheden. Zonder bijkomstigheden betekent heel vaak: afstand doen van romantiek, van zelfrechtvaardiging, van de poging om zich uit het gewone tot: -iets bijzonders te maken.

Begin met jezelf te accepteren als een gewoon mens, Begrijp, dat ook de. meest geslaagde occultist of de grootste ingewijde een mens is. Die ingewijde heeft dezelfde associaties, dezelfde gevoelsmogelijkheden als u, Alleen, hij gebruikt ze anders, Laat het verschil eens wegvallen tussen het bovennatuurlijke en het natuurlijke. Het bovennatuurlijke is natuurlijk. Het is alleen iets natuurlijks, dat niet wordt begrepen. En veel van wat u natuurlijk vindt, blijkt - als we het nader onderzoeken- helemaal zo natuurlijk niet te zijn. Integendeel, het blijkt vol raadselen te zitten. Daarom moet u beginnen met alles te herleiden tot iets hanteerbaarst waardoor u - door slechts een enkel punt desnoods objectief te beseffen en in overeenstemming daarmee uw gevoelsleven, uw sfeer, op te bouwen - een greep krijgt op een werkelijkheid, die tot nu toe niet werd beseft. Want dat is eigenlijk alles, wat u wilt doen.

In alle wijsgerige stellingen (of we het nu hebben over de pyramiden en wat daarin is gelegen, of dat we ons bezighouden met de astrologie of met alle andere wonderlijke denkwijzen en filosofieën) ergens zoeken we onszelf. Wij, zoeken een zelfrechtvaardiging, misschien een zelfverheffing; maar boven alles zoeken wij ergens een houvast in een 'leven, waarin alles zo onbeheersbaar, zo eigenaardig is.

Het occultisme, als het juist wordt gebruikt - en dat betekent dus wel iets - verwijdert u niet van de werkelijkheid; het brengt u er dichterbij, Het geeft u contact met de werkelijkheid, Het geeft u een aanrakingspunt met de objectieve wereld, en het leert u de subjectieve wereld aan te passen aan de objectieve feiten. Alle occulte resultaten zijn niets anders dan een reageren op de omstandigheden op de juiste manier.

Als u met uw emoties werkt en met een bepaalde sfeer, dan is het niet belangrijk hoe ze tot stand komen; wel is het belangrijk dat ze in overeenstemming zijn met hetgeen u wilt bereiken. En daarvoor moet u eerst weten wat u wilt bereiken.

Als u werkt met allerlei instinctieve reacties, dan is dat op zichzelf niet erg, mits u blijft beseffen dat 't instinctieve reacties zijn en dus de gevolgen daarvan niet meer instinctief nagaat, maar probeert ze weer zo objectief mogelijk in uw wereld te zien,

Het is altijd mooi om God erbij te halen. God, dat Onbekende, dat Onverklaarbare, waarmee we geen raad weten. Maar gelijktijdig is God voor ons eigenlid het alomvattende begrip. God is nl. een uitdrukking, die je vanuit een geloof mentaal gebruikt voor de rechtvaardiging van alle dingen. Als God zegt, dat je je buurman moet doodslaan, dan doe je het. God heeft het gezegd; het kan dus geen kwaad zijn. Maar dan is het ook duidelijk, dat God voor mij alleen betekenis kan hebben, indien ik die God ontmoet uit een besef van feiten, van werkelijkheid. En daarmee heb ik in mijn betoog een schijnbare tegenstrijdigheid ingevoerd.

Aan de ene kant zeg ik: U moet werken met uw gevoelens. Aan de andere kant zeg ik: U moet werken met de feiten. Omdat u nu eenmaal als mens altijd twee factoren zult gebruiken, nl. uw rede of verstand (hoe groot of hoe beperkt dan ook) en aan de andere kant uw gevoel. Uw gevoel omvat mogelijkheden, die verstandelijk vaak niet uit te drukken zijn. Zij worden reëler door het gevoel erkend dan door het verstand, dat zichzelf vaak bedriegt. Maar anderzijds: met gevoelens alleen kom ik er niet. Ik kan nog zoveel mogelijkheden en krachten hebben, maar als ik geen plan heb volgens welke die krachten en mogelijkheden kunnen worden gebruikt, zal ik niets bereiken, hoogstens chaos.

Ik heb dus een plan nodig. Dit plan kan alleen voortkomen uit mijn poging mijn wereld verstandelijk te erkennen, zolang ik in de stof leef. Ook in de geest is iets dergelijks

noodzakelijk. Mijn gevoelens krijgen dan pas hun werkelijke betekenis. Ik weet wat ik wil; ik heb een mogelijkheid erkend; ik experimenteer a.h.w. Het hele leven is een groot experiment. Niet alleen hier, maar in elke wereld en elke sfeer opnieuw, Een experiment van een "ik", dat de werkelijkheid niet volledig kan zien; dat volkomen bedrogen wordt door zijn eigen wezen en zijn mogelijkheden: en dat toch achter dit schijnbaar natuurlijke zelfbedrog de feiten moet terugvinden.

Wie de feiten van het leven terugvindt, kan het leven beheersen. Wie het leven kan beheersen, kan de krachten van het leven beheersen. Wie de krachten van het leven kan beheersen, ontmoet de Oerkracht (hoe hij Haar dan ook ziet of noemt) en zal in die Oerkracht een objectieve werkelijkheid langzaam leren aanvoelen en erkennen, welke niet slechts zijn wezen, zijn wereld en zijn bestaan verklaart, maar ook alle samenhangen, die voor hem mogelijk zijn. De verklaarde samenhangen geven de bewuste keuzen, waarbij de Oerkracht of de goddelijke Kracht direct meewerkt in al wat je tot stand gaat brengen.

Nog een raad: Indien u zich bezighoudt met occulte waarden, moet u a.u.b. een onderscheid maken tussen studie en practicum. Theorieën opbouwen is zo ontzettend gemakkelijk. Maar eigenlijk zou elke les in occultisme moeten worden gevolgd door een werkopdracht. Want alleen de mens, die zelf heeft gezocht naar objectiviteit, die zelf heeft geprobeerd om met gevoelswaarden, met de spontaan opwellende krachten, met zijn ingeschapen menselijke reacties a.h.w. te werken, weet waar het om gaat.

De wijsbegeerte geeft ons de denkbeelden. Zij geeft ons de theorieën. En zij geeft ons soms bijna op vermoeiende wijze allerhande schijnbaar tegenstrijdige mogelijkheden. Maar - en ik geloof, dat je .dat toch wel moogt zeggen - zij leert ons in het denken een grotere scala van mogelijkheden zien. Wij hebben een groter voorstellingsvermogen gekregen en daardoor zullen wij dingen kunnen accepteren, die in de werkelijkheid bestaan, zonder dat we ze zintuiglijk onmiddellijk waarnemen. Wij zullen leren ons eigen tijdsbesef enigszins te beheersen. Zelfs de visuele en auditieve waarneming en de' tastzin te beheersen. We gaan de gewoonten scheiden van de feiten. En als. de wijsbegeerte daartoe aanleiding is, dan is zij het begin van een gelukkige praktijk niet alleen meer een zielsverheffend aantal redeneringen en waarheden.

GEBRUIK VAN MEDITATIE

Mediteren, Een vorm van. overwegen, waarbij men tracht bepaalde gevoelens in zichzelf te wekken en daardoor over het algemeen althans een zeker gevoel van verbondenheid te wekken met hetgeen men beschouwt. Meditatie is dus in feite een vorm van gericht denken, waarbij emotionele factoren een rol spelen.

Wie aan het occultisme zijn aandacht wijdt, zal zeker niet ontkomen aan de moeilijkheden, die meditatie, contemplatie en dergelijke methoden bieden. De grote vraag is echter: in hoeverre men daarvan een praktisch gebruik kan maken en op welke wijze men in staat zou zijn door deze meditatie eigen gevoeligheid open of meer terreinen te verhogen,

Dan moeten wij allereerst uitgaan van de standaardtechniek, die voor alle meditatie belangrijk is.

Neem een houding aan, waaraan u gewend bent. Zorg, dat u volledig ontspannen bent. Sluit desnoods de ogen, tenzij u bang bent in te sluimeren. Zorg ervoor, dat niets u kan afleiden. Neem een denkbeeld, waarmee u zich gewoonlijk ook bezighoudt. Dat kan zijn het lijden van de mensheid, de betekenis van naastenliefde, kortom, elk willekeurig onderwerp, maar bij voorkeur wel van meer abstracte aard. Tracht met deze grondgedachte te werken door steeds alle mogelijkheden te beseffen, die voor u daarmee verbonden zijn, maar keer altijd weer tot deze grondformule of grondgedachte terug.

Als u op deze wijze mediteert, breidt u uw besef t.a.v. het gehanteerde begrip uit. Daarnaast krijgt u meestal een gevoel van verbondenheid met of begrip voor datgene, wat met de meditatie in verband staat.

Wil men deze techniek nu gaan richten op het occulte, dan moeten wij ons niet, zoals menigeen zal veronderstellen, richten op de geest. De geest is een deel van het occulte. gebeuren, dat is waar. Maar hij zal zeker niet de directe oorzaak zijn. De oorzaak van het occulte gebeuren ligt altijd mede in onszelf. Wij moeten dus uitgaan van onszelf.

Een groot gevaar hierbij is, dat we een dagdroom kiezen. Menigeen heeft de neiging - vooral indien hij in het leven op bepaalde punten niet geslaagd meent te zijn - om allerhande dagdromen naar voren te brengen, waarin hij zelf centraal staat en waaruit hij zijn eigen grootheid tracht te beleven. Daar hebben wij niets aan, want dit is gebaseerd op de ressentimenten, die men heeft -tegen de wereld - en mogelijk tegen zichzelf. Wat we nodig hebben is een denkbeeld, dat tamelijk reëel is; iets wat in verband staat met ons eigen wezen en door ons wordt aanvaard en goedgekeurd. Verder zullen wij moeten uitgaan van een doel.

Meditatie behoeft normalerwijze niet doelgericht te zijn. Zij kan alles omvatten wat maar enigszins denkbaar is. Maar op een gegeven ogenblik wil ik mijn occulte mogelijkheden vergroten, Dan zal ik dus een doel moeten stellen in mijn meditatie. Ik ga dan niet slechts uit van een grondbegrip - gekozen zoals ik beschreven heb - maar ik richt mij uit dit grondbegrip op elke associatie met het occulte.

Als ik denk over naastenliefde, dan moet ik dus nadenken over begrip voor de naaste, harmonie met de naaste, maar ook ontvangst van krachten en gedachten van de naaste, overdracht daarvan aan de naaste. Door. op deze wijze te werk te gaan, wek ik in mij een sfeer (een gevoelswaarde), waarin voor mij het contact met de ander op niet-menselijk-normale wijze ineens aanvaardbaar wordt. En daarmee heb ik een van de eerste remmingen overwonnen, aangezien door deze meditatie-techniek nu de- normale verstandelijke afwijzing van of angst voor het z.g. occulte wegvalt. Ik zal dan mijn meditatie niet-moeten beperken tot alleen het. bereiken van deze gevoelswaarde, maar ik zal moeten trachten mij een voorstelling te maken van contact, van harmonie. Hier is wederom het gevaar, dat men gaat dagdromen; dat men dus egocentrisch denkt. Nu zal de doorsnee-mens in deze fase egomorf denken en dus aan alles een menselijke, aan hem verwante voorstelling verbinden. Hiertegen bestaat geen bezwaar.

Heeft men het gevoel van verbondenheid of contact, dan mag onder geen voorwaarde worden getracht daaraan een vorm. in woorden of in visualisering te geven. Het gevoel van contact gaat tijdens de meditatie gepaard met een stil-zijn, waarin alleen het grondbeeld en het doel nog worden overdachten herhaald. Voor de rest is het een afwachten t.a.v. de spanning, die men in zichzelf gevoelt.

Ik moet hier tussenvoegen, dat deze fase vaak betrekkelijk snel kan worden bereikt, maar dat het gevolg vaak lang op zich laat wachten. Men moet hier n.l. over een drempel heen: de drempel van het gevoel, dat er iets kan gebeuren en het besef dat er iets gebeurt. Daarom zullen wij de meditatie, indien er na enige tijd van spanning geen verdere manifestatie of een verder besef of denkbeeld is ontstaan, eenvoudig besluiten om haar te gelegener tijd te herhalen, Blijkt echter, dat zich in ons denkbeelden gaan vormen- of dat er in ons gevoelens opstijgen, die wij niet redelijk kunnen verklaren op dat moment, dan zullen wij zonder naar een verklaring hiervoor te zoeken deze ondergaan en trachten ze met het grondbegrip in verband te brengen. Dus elk denkbeeld, dat spontaan in mij ontstaat, moet ergens een verband hebben met de grondgedachte, waarvan ik ben uitgegaan. Hierdoor krijgt de grondgedachte in het associatief denken, dat in de meditatie sterk overheerst, een bijzondere nadruk in de richting van gevoeligheid en eventueel ook bereiking. Omdat u het doel regelmatig stipuleert, zal ook dit doel kenbaarder worden en gemakkelijker worden omschreven. Ik geef hier een voorbeeld:

Indien u b.v. helderziendheid als doel hebt gesteld, dan zult u zich niet moeten voorstellen dat u iets ziet, maar de mogelijkheid: aanvaarden dat iets wordt gezien en een voorstelling of gedachtenbeeld, dat in u ontstaat, tijdelijk moeten beschouwen als reëel: als een waarneming.

Hierdoor krijgt u een gevoeligheid voor vormen, die met het normale gezichtsvermogen niet waarneembaar zijn.

Een ander voorbeeld:

Als het hier gaat om een contact met een bepaalde entiteit, dan moet ik mij niet gaan voorstellen, dat deze aanwezig is. Maar ik ken het doel. Ik ben van een grondgedachte uitgegaan. Onwillekeurig zal ik die grondgedachte interpreteren volgens mijn besef of mijn voorstelling van de entiteit, waarmee ik harmonie zoek; Dan komt er een ogenblik, dat het gedachtenproces wordt overgenomen, zodat men het eigenlijk niet meer beheerst. Men droomt weg. Maar in dit wegdromen komen - meestal in symboolvorm - een aantal gegevens naar voren, die behoren tot de gedachtenwereld of sfeer van de entiteit, waartoe men zich heeft gericht. U ziet dus, dat de spiegeling gaat plaats maken voor receptiviteit.

Dit alles is echter enigszins passief van aard. Ik zou daarom ook enkele voorbeelden willen geven van werkwijzen, waarmee meer positieve resultaten te behalen zijn.

U gaat normaal te werk tot aan de door mij genoemde drempel. Nu gaat u echter de grondgedachte opbouwen in directe samenhang met hetgeen u wilt bereiken. Om een eenvoudig en in Nederland niet gemakkelijk waar te maken voorbeeld te geven:

Morgen moet de zon schijnen. Alle associaties daarmee verwerkt u normaal. Kunt u over de drempel heen komen en is er een gevoel van geladenheid, dan verandert u van de vragende of bepalende vorm in de stellende vorm: Morgen zal het mooi weer zijn. U zult ontdekken, dat dan zeer eigenaardige spanningen rond het "ik" optreden; vaak wervelingen, die een gevoel van koude, van prikkeling in de huid en daarbij ook enige trekkingen - soms zelfs steken in het hoofd ten gevolge hebben. Laat u hierdoor niet afleiden. Dit is een bewijs, dat er krachten werkzaam zijn. Omschrijf nu nadrukkelijk hetgeen u wilt en de redenen waarom u het wilt. Wees hierin voor alles eerlijk. U zult ontdekken, dat u in het begin t.a.v. kleine wensen in de nabije toekomst mogelijkheden creëert- en dat u bij een regelmatig gebruik zelfs zover kunt komen, dat u meeromvattende projecten tot stand kunt brengen: b.v. het karakter van een samenkomst van een aantal mensen, het vinden van een voorwerp, het zoeken naar een bepaald product dat anders moeilijk te krijgen is. Door u op deze wijze daarop in te stellen, krijgt u resultaten.

Typerend bij deze manier van werken is verder, dat door de voortdurende herhaling tijdens de meditatie het geheel in het onderbewustzijn is verankerd en de eigen reactie - en daarmee ook de uitstraling van gedachtenkracht en eventueel de ontvankelijkheid voor hetgeen er rond u is - mede bepaald is: Dus als u een product zoekt dat u nergens hebt kunnen vinden en dat u graag wilt hebben (een voorbeeld dat al heel eenvoudig is), dan zult u gaan opmerken waar dit product te vinden zou kunnen zijn. U ziet dan alle mogelijkheden en loopt daaraan niet voorbij, zoals gewoonlijk. U brengt daarmee de vervulling vanzelf al dichterbij.

De meditatie kunnen wij verder gebruiken voor het doen ontstaan van mentale communicaties. Dat is dus een vorm van telepathie, gedeelde dromen en dergelijke dingen. Hierbij gaan wij uit van het standpunt, dat de persoon tot wie wij ons richten - hetzij in de geest of in de stof - op tenminste een punt een gelijke belangstelling met ons moet hebben, Dit punt moeten wij overdenken. En als wij zeker zijn dat de belangstelling voor dit punt wederkerig is, verbinden wij hieraan de voorstelling van de persoon in kwestie.

Door op deze manier te mediteren hebben een psychisch contactpunt met de persoon, die wij zoeken. Is die persoon in roste, dan zal een onmiddellijke communicatie plaatshebben. Wij vinden dan de uitgezonden gedachte weerkaatst. met wijzigingen.

Typerend voor de resultaten is vaak de vraag: Wie bent u eigenlijk? Zorg ervoor, dat u in dergelijke gevallen uw communicatie zo eenvoudig mogelijk houdt. U kunt geen normaal gesprek voeren, zeker niet met iemand op aarde. U kunt echter wel. door woorden nadrukkelijk te denken korte communicaties tot ongeveer 20 woorden overbrengen. Gaat u verder dert dit, dan zal de boodschap niet in het bewustzijn van de persoon in kwestie verankerd zijn na het beëindigen der communicatie, Korte boodschappen; herhalen; nadrukkelijk en langzaam denken.

U zult in het begin veel moeilijkheden hebben, omdat de ander deze impuls natuurlijk niet vertrouwt. Maar in heel veel gevallen zult u dan toch een zekere overeenkomst zien tussen de overgebrachte boodschap en de reacties van de persoon. Als u dat enkele malen hebt gedaan, kunt u zelfs een betrekkelijk regelmatig contact met zo'n persoon tot stand brengen (dit geldt ook voor entiteiten in de geest), met dien verstande, dat wij ons op de persoon en op de relatie met de persoon moeten richten, echter nooit op bepaalde handelingen, daden of de omgeving. Stoffelijk kan men dit wel doen. Elke zo ontstane harmonie wordt dus een gesprek. Een gesprek onder bepaalde voorwaarden, maar een gesprek.

Wen u aan om vanaf het ogenblik, dat de communicatie een echo krijgt, u te concentreren op de boodschap en steeds rustig af te wachten. Dit laatste kan belangrijk zijn. U zult geneigd zijn die boodschap steeds te herhalen. Hierdoor maakt u het de ander onmogelijk tot u door te dringen. En het gaat. toch om een wederkerig contact.

Zend uw boodschap scherp uit. Wacht, totdat u een reactie hebt; desnoods 5 minuten. Heeft u na die tijd geen antwoord ontvangen, zend hernieuwd uit.

Kies voor personen in de stof bij voorkeur die periode, waarop zij niet druk bezig zijn. Heeft u langs deze weg een communicatie uitgezonden, zonder dat er antwoord kwam, ga na of u een tijd hebt gebruikt, die misschien voor de ander niet gunstig is. Indien dat het geval is, herhaal de proef nu op een tijdstip, dat u van de ander aanneemt dat hij ontspannen is, bij voorkeur alleen, desnoods slapend. Herhaal uw boodschap dan slechts een keer en zonder verdere voorbereiding zeer intens en stel u daarbij de persoon tot wie u zich richt voor. Wacht op antwoord. In vele gevallen is het, of u een sleutel omdraait en krijgt u een conversatie teruggespeeld, waarbij ook uw eigen aandeel daarin a.h.w. van buitenaf op u wordt afgedrukt. Dit zijn dan onbewuste reacties van de persoon in kwestie. Corrigeer alleen in de conversatie, indien het strikt noodzakelijk is en bij voorkeur nadat de ander zwijgt. Onderbreek dus de ander niet.

Dit zijn enkele kleine mogelijkheden, die er in meditatie schuilen. U zult begrijpen, dat dit alleen maar beginnelingenwerk is. Wie zich in meditatie zover kan brengen, dat hij zijn eigen wereld en persoonlijkheid in deze vorm vergeet, kan zich een andere wereld of werkelijk voorstellen (mits deze voldoende analoog is met een bestaande werkelijkheid) en daarin als persoon in verschijning treden en handelen. Datgene, wat daar geschiedt, wordt in de herinnering (de hersens) vastgelegd en kan na afloop van de procedure a.h.w. worden afgelezen, zodat men dan precies weet wat er aan de gang was.

Dit zijn natuurlijk eenvoudige voorbeelden. Maar ik kan mij voorstellen, dat u ook nog behoefte heeft aan het werken met een geest of een geestelijke geleider. In dergelijke gevallen echter kunt u zelf niet bepalen wie uw geestelijke geleider of helper zal zijn. Dit is nl. niet afhankelijk van vroegere persoonlijke relaties, maar van nu bestaande harmonieën en mogelijkheden. Tracht in een dergelijk geval dus niet een gestalte op te bouwen. Indien u antwoord krijgt (u gaat weer te werk als bij een normale communicatie met de geest), dan zult u ook niet moeten trachten daaraan een naam te verbinden. Zodra u namen verbindt aan een dergelijke entiteit of leider, ontstaat er nl. een misleiding. Uw eigen associaties gaan een zeer grote rol spelen en de ontvangen boodschappen worden onzin, geprojecteerd door het eigen onderbewustzijn of wensleven. Door de kracht niet te benoemen en daaraan geen eigenschappen toe te schrijven, doch slechts harmonie daarmee te zoeken, laat u de geestelijke leider of helper de grootste mogelijkheid zijn persoonlijkheid uit te drukken.

Op den duur kunt u dan misschien iets van een naam of vaker nog van een gestalte waarnemen. Dit echter is nimmer bepalend, daar het uw eigen interpretatie is. De harmonie moet worden opgebouwd door meditatie, waarbij de gevoelservaringen van vorige contacten na meditatie als eerste punt van overweging worden gebruikt.

Uittreding naar de sferen zou op een soortgelijke wijze mogelijk zijn. Maar hierbij is het gevaar voor dagdromen zo groot, dat ik dit alleen voor zeer gevorderden zou aanbevelen via meditatieve weg en gerichtheid.

Ik hoop hiermede een - zij het onvolledig dan toch bruikbaar - beeld te hebben gegeven van wat met meditatie kan worden gedaan. Meer dus dan alleen maar overwegingen of innerlijke

wijsheid verwerven. Men kan uit de meditatie door een geschapen harmonie en sfeer zeer vaak belangrijke resultaten naar buiten toe bereiken. Ook voor hen:, die met geestelijke genezing op afstand willen werken, zou ik de raad willen geven:

Mediteer. Maar doe het dan regelmatig en ga steeds uit van Jen en hetzelfde grondidee. U zult ontdekken, dat u door als doel verschillende personen of ziekten te kiezen langs deze weg ook betere resultaten krijgt.

Hiermede hoop ik deze kleine bijdrage te mogen besluiten.

EEUWIGHEID

Begrip, dat onomschrijfbaar is en nauw doorvoeld met de gedachte niet omschreven wordt.

Tijd, die oneindig schijnt en toch slechts een kringloop is, waarin steeds hetzelfde zich als mogelijkheid in wezen kan herhalen.

Eeuwigheid is ruimte, die samenvalt tot een punt, waarin toch alle mogelijkheden van ruimte bestaan. Het is een tijdloosheid, die alle verschijningsvormen, die in tijd denkbaar zijn, bevat.

Wij zijn eeuwig, want wij bestaan in alle tijden. Maar zolang wij nog bestaan in het besef van tijd, zijn wij niet eeuwig. Eeuwig worden wij eerst, indien wij beseffen hoe ons werkelijk wezen in alle tijd slechts de uiting is van iets, wat in de kern van het bestaan ligt. Zoals we de ruimtelijkheid van ons wezen voorlopig nog niet zullen kunnen ontzeggen misschien en toch eerst alle vormen als eenheid moeten leren beschouwen; ook alle vormen, die wij geweest zijn of volgens eigen besef zullen zijn, voordat wij iets van eeuwigheid in onszelf beleven.

Het is gemakkelijk te zeggen, dat God de eeuwigheid is, omdat de eeuwigheid op ons wacht, als we op aarde braaf zijn. Maar eeuwigheid is niet iets, wat later komt. Eeuwigheid is alomvattend; zij, bestaat vandaag. Tijdloosheid is iets, wat alle tijd omvat. Het zijn zonder ruimtelijke beperking is iets, wat alle ruimte in zich moet bevatten, anders is de onbeperkte niet mogelijk.

Wij beseffen het onbeperkte van ons eigen wezen nog te weinig. En strevende naar eeuwigheid en naar God zijn wij steeds weer geneigd om voort te blijven rennen in een en dezelfde cirkelgang, altijd weer dezelfde figuren en dezelfde gedachten herhalend; een soort eindeloze pavane, gedanst aan het hof van een krankzinnige keizer.

Wij moeten anders worden. Wij moeten eeuwigheid niet zien als morgen, maar als vandaag. Wij moeten onszelf niet zien als alleen wat wij nu zijn, maar als alles wat we ooit geweest zijn en ooit zullen kunnen zijn volgens ons besef. Nu ben ik tijdloos, eeuwig. Zo wordt God voor mij pas werkelijk. Zo kan ik iets aanvoelen van het mentaal niet omschrijfbaar begrip van onbeperkte.

Elk beeld, dat de mens heeft geschapen om eeuwigheid weer te geven, was slechts een bespotting van eeuwigheid. Zelfs de cirkel, die eeuwigheid moet uitbeelden, is in zichzelf een beperking, die aangeeft dat er daarbuiten nog meer kan bestaan.

Buiten eeuwigheid kan niets bestaan. Laat ons daarom zoekende naar wijsheid en waarheid beseffen, dat - ons beroepende op de onbeperkte, die de kern is van ons bestaan - wij alle dingen van alle tijden en alle ruimten kennen in onszelf en het eeuwige, het onbeperkte, tot uiting kunnen brengen, zelfs in de schijnbare beperkte van een vorm, die men nu nog het eigen "ik" noemt; zelfs binnen de gang van tijd, geketend als een slaaf, die men leven noemt.

Ik besta. Bestaan is meer dan leven. Ik ben. En zijn is meer dan ruimtelijk bestaan.

God noemt men: Hij, Die Is. Maar ik zeg u: Ik ben eveneens, die ben Onbeperkt. Uit deze onbeperkte ben ik verwant met de Schepper. Uit deze onbeperkte ben ik een met Schepper en het geschapene gelijktijdig. Uit deze onbeperkte alleen kan ik de krachten

© ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Sleutels jaargang 13: 1967 - 1968 - cursus 1 – Occulte Wijsbegeerte

Les 10 – Filosofie over occultisme

vinden en het besef, dat mij de schijnbare beperkingen van een persoonlijk bestaan doet overwinnen.